Sultane

O ANIVERSARE DE GENERAȚIE

Ioan HALMAGHI

Arestările masive, făcute de comuniștii români, în noaptea de 14-15 Mai 1948, își capătă o semnificație din ce în ce mai profundă și conturată. Atunci s'a dat semnalul unei bătălii, care nu s'a terminat nici astăzi.

Comuniștii au crezut, în graba lor specifică, că vor putea lovi mortal, și lichida definitiv, o generație întreagă de oameni, cu întreg patrimoniul ei spiritual, moral și autentic românesc. Căci obiectivul principal al partidului comunist era să facă "tabula rasa" din întreaga generație românească, din epoca 1948.

Spiritul de generație, idealismul ei, valorile promovate și închegarea ei ideologică, era ceeace îi deranja pe marxiști și acoliții lor oportuniști, în eforturile lor de a abate neamul românesc dela propria ei istorie, sub supravegherea strictă a Moscovei.

Prin arestările din Mai 1948, partidul comunist începea bătălia de asasinare a unei generații, care i se opunea cu vigoare, cu forțe inepuizabile, și, cu curaj de luptă, în câmp deschis.

Până în 1964, închisorile politice au cunoscut toate formele de lichidare, aplicate de comuniștii români; toate formele de asasinare, de desfigurarea ființei umane, cu o vizare directă și selectivă asupra celor din generația arestată la 15 Mai 1948.

In 1964, închisorile politice au fost golite, cel puțin temporar, din cauza a doi factori, "analizați științific" de marxiștii români:

(1) convingerea că "generația" a fost ucisă sau, cel puțin, paralizată pentru totdeauna.

(2) presiunea politică internațională, care a coincis cu nevoile guvernului comunist de a apela la sprijinul economic și financiar al lumii libere, pentru a repara măcar parțial vătămările economiei naționale.

Este adevărat că mulți, foarte mulți prizonieri politici au fost uciși de către comuniști, prin acțiuni directe sau indirecte, dar manevrate de Comitetul Central. Dar, spiritul de generație, generația însăși, n'a murit și nici nu poate fi lichidată.

Acest lucru se observă cu ușurință din campania de denigrare pe care o duce, cu intensitate și planificare, partidul comunist român, după perioada 1964.

Cei eliberați, în 1964, au apărut în societatea românească, ca niște epave preistorice, sub raportul înfățișării fizice, exterioare. Guvernul a contat, într'o manieră radicală și totală, pe caracterul inofensiv al celor eliberați. In fond, prin lipsa oricărei activități politice, foștii prizonieri politici sunt inofensivi. Dar, partidul comunist trăiește un permanent coșmar, căci se teme de "duhurile generației", de umbrele acesteia, de valorile ei spirituale, cari n'au putut fi atinse de teroarea comunistă, și nici nu pot fi înjunghiate.

De aceea, partidul comunist îl condamnă pe părintele Calciu, o reînviază cu "Jurnalul" ei pe Marta Bibescu, acuză de trădători pe cei din lumea liberă, include pe toți adversarii în aceeași categorie de fasciști, neo-fasciști, legionari sau dejucători ai planurilor de pace internațională.

De aceea, șterge din istoria românească pe Iuliu Maniu, Gheorghe Brătianu, Octavian Goga, Vaida Voievod, Corneliu Codreanu, etc., căci duhurile acestora au întărit generația rezistenței naționale, care dăinuește și astăzi, pentru că este expresia unui popor ce nu se vrea iobăgit în lanțurile marxismului.

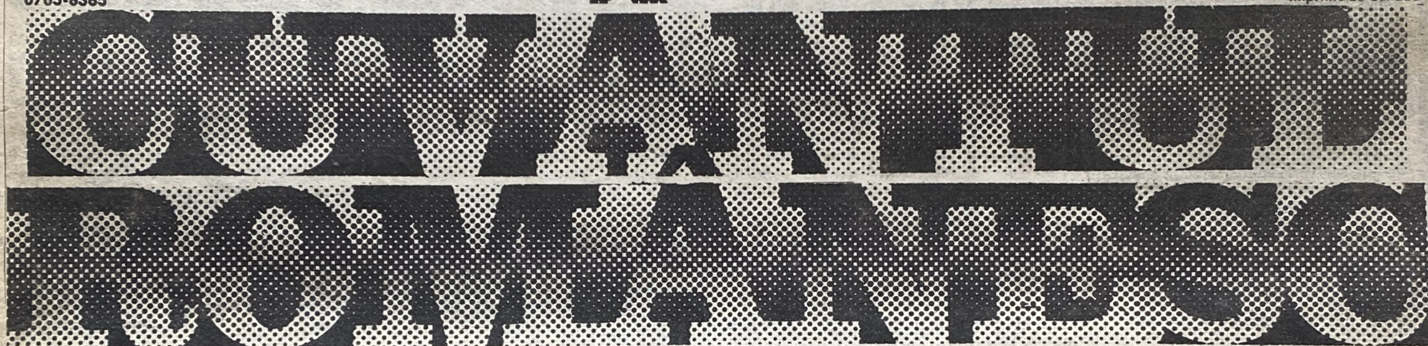
Un omagiu frumos și decent, pe care foștii prizonieri politici, l-ar putea aduce propriei lor generații, încărcată de "morții de aur", de jertfe nenumărate, și cu răspunderi mari pentru viitorul românesc, ar fi reînvierea sau consolidarea unei Asociații românești a foștilor prizonieri politici.

Grupul acestora, din New York, ar putea începe treaba, acolo, ca un imperativ, de a continua ideia mai veche a lui Ion Cârja. New Yorkul este un centru important, unde acest lucru poate să se realizeze în condiții optime.

Rezultatele pozitive vor fi incalculabile, căci generația își va putea spune cuvântul, în lumea liberă, și va putea duce bătălia, neterminată, până la biruința finală. ■

ISSN
0705-8365

Printed in Canada
Imprimé au Canada

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD
ANUL 5 Nr. 49 · MAI · 1980 PUBLICAȚIE · LUNARĂ DIRECTOR: GEORGE BĂLAȘU
CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA DE SUD, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ITALIA, MONACO, OLANDA, ROMANIA, YUGOSLAVIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, NOUA ZELANDA

ÎNTÂMPLĂRI DEPLORABILE

Eugen BÂRSAN

Sunt lucruri despre cari nu scri bucuros atunci când ești concentrat la bine și frumos. In special când ele fac parte din cele interne ale exilului. Așa este și cu întrunirea Secției Consiliului Național Român din Germania Federală, ținută la 26 Ianuarie 1980 în Frankfurt. Ceea ce s'a întâmplat la acea întrunire, este indiscutabil foarte deplorabil.

Nu ne gândim deloc a face agitație pe această temă, fiindcă în chip obișnuit agitațiile au un singur efect: răvășesc. Iar noi nu suntem deloc dintre aceia, care se complac în a agita și răvăși. Misiunea noastră este să adunăm. De aceea ne uităm la întâmplările deplorabile, cu îngrijorare și durere. Si când ne apucăm să scriem despre ele, o facem cu gândul de a contribui la îndreptarea lucrurilor, ceea ce credem că înseamnă critică pozitivă.

Când am auzit ce s'a întâmplat la Frankfurt, mi-au zburat gândurile înapoi la ziua când ne-am apucat să atragem Consiliului Național Român atenția, că e imperios necesar să-și rezolve problema lipsei de "vână". Ca și atunci, venim și de astă dată și atragem Consiliului Național Român atenția, că ar fi imperios necesar să'și rezolve problema lipsei de "frână".

Lipsa de "frână" e o chestiune extrem de periculoasă. Căci ceea ce se întâmplă fără autocontrolul atitudinilor de aservire sau deservire a interesului național duce la situații precare, de care în niciun caz exilul nu are lipsă. E prea mult să se adauge la atâtea decepții încă una în plus. In loc să ne ocupăm de ceea ce trebue, adică de proble-

Continuare in pag. 3

STRIGĂTOR LA CER

Adrian B. COSMA

S'a vorbit și s'a scris mult, și pe bună dreptate, împotriva "teroarei informației", din acest sfârșit de secol ajuns la apogeul teroarei generalizate: teroare psichologică și fizică, prin stricta planificare a crimei de către centrala celei mai vaste conspirații din câte au existat în istoria lumii, împotriva firii umane și împotriva sacralității. Uneori însă cea mai turbulentă născocire din toate timpurile, televiziunea, ne mai trezește din amețeala banalităților cu ajutorul unor imagini a căror cruzime nu poate fi atenuată de niciun crainic unsuros, sau crainică dotată cu glas catifelat. Cum este cazul cu vederile din Afganistanul invadat de hoardele sovietice. Multe nu prea știam noi de Afganistan, e departe și probabil lipsit de pitorescul altor țări din Orient, ale căror peisagii umplu afișele colorate ale publicității turistice. Dar, la drept vorbind, poate că ne-am întreba: de ce să ne ocupăm noi, Românii, de Afganistan? Răspunsul la asemenea întrebare e simplu: ne uităm atenți la ce se întâmplă în Afganistan ca sa vedem încă odată ce înseamnă comunismul și Sovietele.

Așa cum se vede de luni de zile la televiziune, Afganistanul este o țară mai mult muntoasă, cu multă piatră, puțină pășune și puțină pădure, în care își duc cu greu viața niște păstori ce și-au făcut ici colo, din piatră seacă, niște biete așezări, niște cătune triste, cenușii, fără grădini, fără livezi, dar în care nu mai puțin sunt vetrele unor familii, bat niște inimi de oameni. Aceste sate sunt neîncetat bombardate de "eroica aviație roșie", sub zodia stelei morții, steaua roșie, și tot ce mișcă acolo este năpădit și ars cu valuri de naplan. Acest sadism las dă încă odată socoteală de ce este comunismul, și de ce este sovietismul: cea mai vastă asociație a crimei din istorie, care lasă în urmă îngrozitoarele excese din cel de-al doilea război mondial.

In Afganistan agresorii sovietici de altfel nu sunt singuri, ci au cozile lor de topor, o mână de comuniști afgani care alcătuesc așa zisul "guvern" pus de Soviete la Kabul, după ce-au asasinat guvernul precedent, pus tot de Soviete, dar care n'a corespuns așteptărilor.

In Afganistan se consumă, datorită televiziunii în ochii întregii umanități, o crimă împotriva umanitații, cum a fost definită prin jurisprudenta Nüremberg, în acest secol, acum nici patruzeci de ani, nu acum patru sute. Victimele crimei de genocid sunt numite în toată presa comunistă "bandiți". Contribuția regimului fantoșe din Kabul la această crimă este totală și necondiționată, astfel că încă odată se dă dovada că revoluția comunistă nu este altceva decât o organizație mondială a crimei, care recrutează în toate părțile lumii oameni de cea mai joasă condiție morală, criminali născuți și care "liberați" de revoluție dau curs impulsiilor criminale, oameni capabili să-și ucidă frații și părinții, cu motivarea lașe a "idealului revoluționar". In lumea comunistă nu mai au loc, așa cum se vede din cazuri concrete, niciun fel de simțăminte umane. Răsfoind cartea istoriei găsim o singură asemănare în trecut, cu această unică asociație a crimei: a existat acum vreo opt sute de ani un fel de mafie a unei secte arabe, dela care se trage și cuvântul "asasin". Această sectă, fără nimic religios propriu zis, avea drept scop să ia conducerea întregii lumi islamice și dispunea de 50.000 de oameni de execuție, care executau orbește orice ordin și erau gata oricând de orice asasinat. Acest spirit este azi preluat de o organizație mondială care dispune de milioane de oameni, organizația comunistă internațională, cu centrul la cei ce vânează Afganii din creerii munților.

"Foreign Affairs Researches Institute" din Londra, a socotit până la 120 de milioane de oameni victimele comunismului din 1917 până azi, iar Solșenițin întregește acest număr, după cercetările lui fiind până la 140 milioane de victime ale comunismului.

Intr'adevăr, totul e strigător la cer, dar cerul se pare că nu mai vrea să audă de oameni.

Adrian B. COSMA

editorial

PATRU ANI DE APARIȚIE

Ziarul nostru a împlinit patru ani, dela aparţie. Parcă a trecut o grămadă de vreme. Prinşi în lupta de toate zilele, pentru drepturile istorice ale poporului român, şi pentru o lămurire românească a lumii de azi, am pierdut din vedere semnele calendaristice.

Am simţit, însă, alături, pe toţi cei ce ne-au susţinut în eforturile noastre, ne-au încurajat şi ne-au dojenit. Căci n'am voit să fim mai mult decât suntem, o gazetă românească, care aduce o mică contribuţie, pe lângă ale celorlalţi, în desbaterea ideologica a vremii noastre.

O contribuţie a celor îngrijoraţi de tragedia de azi a poporului român, care nu-şi poate spune necazurile, nu-şi poate exprima sentimentele, gândurile şi ideile sale.

O contribuţie a umilinţei noastre, în faţa enormelor suferinţe cu care sunt încercaţi cei din ţară. Umilinţa noastră a fost însă încălzită de sufletul celor ce ne-au înţeles şi au pus umărul lor ca să putem spune adevărul şi să ţinem trează conştiinţa celor ce nu s'au desprins din aluatul românesc.

Pe un drum de unitate naţională, căci n'am îngăduit, în cuprinsul ziarului nostru, polemici cu cei ce se străduesc întru apărarea românismului celui curat. N'am voit să facem spărturi sau să diminuăm poziţiile altora.

Alţii, au încercat să arunce suspiciuni asupra bunelor noastre intenţii, iar alţii au şi indicat numărul de zile pentru existenţa gazetei noastre.

Le-am lăsat lor, altora, privilegiul prezicerilor şi al denigrărilor subterane.

Noi, nu avem timp, pentru acest fel de lucruri. Noi, strângem în jurul nostru, numai pe cei ce vor să vină, pentru ca să facem act de prezenţă, cu dorinţa noastră vie, de a arăta primejdiile care s'au abătut asupra existenţei româneşti.

La capătul acestor patru ani, nu vrem să ne împăiem cu lauri şi biruinţe, ci doar să spunem simplu, că avem certitudinea, că actul nostru de prezenţă, n'a fost în zadar.

Am rezistat împotriva multor greutăţi, şi ne-am găsit o albie echilibrată, ceeace n'ar fi fost posibil fără încrederea, nu numai a cititorilor, dar şi a colaboratorilor.

Căci ziarul nostru nu este proprietatea nimănui, ci bunul spiritual al celor ce l-au ajutat să apară regulat şi cu un material variat şi bogat, pentru a satisface diferitele cerinţe ale celor ce-l iau în mână.

Avem cunostinţă de obiecţiile celor ce reproşează lipsa unor unităţi de vederi. Nu putem polemiza cu ei, căci nu vrem să dăm lecţii nimănui, şi nici nu voim să creem spectacole şi fricţiuni.

Ne mărturisim, doar, credinţa şi poziţia noastră. Aşa am înţeles, noi, cei dela acest ziar, spiritul unei democraţii reale. Să ne exprimăm punctele noastre de vedere, fără subiecte "tabu". In paginile publicaţiilor celor ce vorbesc "sunător" despre democraţie, (care, este, de fapt, o democraţie abstractă şi de paradă), multe din subiectele şi problemele româneşti sunt excluse total, afară de cazul prezentării lor negative şi în manieră denigratorie.

Democraţia lor nu permite oricui şi orice subiect, ci numai celor care slăvesc, teoretic, democraţia, fără permisiunea de a avea alt punct de vedere, altă orientare politică şi altă vedere ideologică.

Noi, nu restrângem problemele româneşti şi nu facem paradă de poziţia noastră, vrem doar să lămurim ceeace ne stă la îndemână şi să confruntăm documentele de care dispunem, cu ale altora, spre elucidare.

Mulţumim tuturor cititorilor, criticilor şi colaboratorilor noştri pentru trudnicia lor românească, de-a lungul celor patru ani de existenţă.

George BĂLAŞU

CU MÂINILE LEGATE

Ion ION

Noul curs al Statelor Unite rămâne stabil, exact cum a fost şi cursul din ultimii treizeci şi cinci de ani ai tristei perioade îstorice de după al doilea război mondial, pe care tot Statele Unite îl hotărîseră. Nu interesează ce Preşedinte ar urma să vină, pentrucă un curs sau altul al Statelor Unite este datorit unor forţe strict nord-americane şi care depăşesc capriciile ori inspiraţiile unei persoane sau alta. De aceea "doctrina Carter" este la fel de "exclusiv personală" ca şi "doctrina Krusov". Intre aceste două doctrine opuse,Europa nu are nicio doctrină europeană. Dar o doctrină anti-europeană există, în Franţa, am putea s'o numim "doctrina de Gaulle", care însă nu ştim în ce măsură vine dela Merovingieni, dela Capeţieni, dela Jacobini, dela Montaniarzi, dela Bonapartisti sau dela ce-a urmat până la Republica V-a,care bine înţeles nici ea n'a apărut din nimic. In politica internă franceză doctrina de Gaulle este integratoare iar în politica externă, pentru Occident în mare şi pentru Europa în mai mic, este desintegratoare. Din această doctrină, pe care putem s'o numim chiar "franceză", s'a degajat conceptul fatal al "destinderii" axat pe doi poli, unul intern şi altul extern: intern e vorba de promovarea Franţei la situaţia de "forţă atomică", pentru a putea lovi la nevoe "în toate azimuturile", iar extern doctrina prevede ruperea Franţei de unitatea Pactului Atlantic şi pregătirea pacifică a unei neutralizări a Europei de dincolo de Rin cu inclusiva îngropare definitivă a sateliţilor, dintre care e greu de ştiut care sunt mai dispreţuiţi.

Pentru realizarea acestei semi-doctrine era necesară o cât mai strânsă "înfrăţire" cu Germania Federală, pentruca astfel să se ajungă la ruperea ei "suavă" de Statele Unite ale Americei. Primul pas a fost eşirea Franţei din Pactul Atlantic, dar cu menţinerea trupelor în Germania. Acum se lucrează la un al doilea pas şi anume la constrângerea, tot "suavă", a Germaniei Federale de a se alinia politicei de "independenţă" a Franţei faţă de Americani, pentruca aceştia să fie până la urmă scoşi din Europa încă liberă. De aceea a şi apărut un nou slogan în presa franceză: Germania Federală este legată şi de mâini şi de picioare de politica americană. Exact cum spun şi Sovietele. "Deslegarea mâinilor şi picioarelor" Germaniei Federale ar însemna în acest caz o neutralizare a Europei Centrale, deci primul pas fie spre satelizarea întregii Germanii, fie spre transformarea ei prin comunism în cea mai teribilă dinamită din câte au existat în istoria lumii, cu o recrudescenţă a naţionalismului prin socialism, şi într'un spirit de revanşe faţă de care cel al hitlerismului ar părea un simplu foc de artificii. Niciun popor în istoria modernă nu a fost atâta vreme înjosit şi supt până la măduvă ca Germanii după al doilea război mondial. Iar cei ce tot strigă "primejdia nazistă" sunt inconştienţi, pentrucă aceasta este acum preluată de stângile socialiste germane, marxiste sau nu.

Prima ţară care ar trebui să se teamă de urmările dinamitarde ale unei neutralizări a Europei Centrale, urmată inevitabil de o reîntregire comunistă a Germaniei, este însăşi Franţa. O Germanie în întregime comunistă aliată cu Sovietele, nici nu ar avea ce pune pe o măsea din Franţa, cu toate bombele ei "în toate azimuturile" şi marea "doctrină de Gaulle - Giscard - Chirac - Marchais - Mitterand - etc". (Plus Debré). Norocul lumii însă este altul. De asemenea "frăţie" primii care se tem sunt Sovieticii, care oricând preferă o Germanie Federală deloc neutralizată, unei Germanii întregi, comuniste şi "în totală frăţie de arme". Uneori ne salvează mai întâi cei ce ne vor tot răul dar nu-l fac pentrucă lor le-ar fi şi mai rău.

Aici ne duce raţiunea, dar ştim ce face istoria cu raţiunea, adică o pune în cui. De aceea există primejdia ca Sovietele să cadă "victime" ca în Afganistan, printr'o invazie împotriva Europei libere. Ceea ce ne poate apăra de acest dezastru este însă în primul rând restabilirea forţelor militare americane. Numai cu reînvierea acestor forţe bizantinismul Europei Occidentale i-ar mai încurca pe Sovietici, al căror bizantinism este ceva mai primitiv, şi a căror forţă poate fi întrecută numai de Statele Unite, care nu au comunismul în burtă cât Europa, inclusiv Anglia.

CĂTRE REDACTIE

* NEW YORK, STATELE UNITE - Vreau să vă mulţumesc pe acestă cale, tuturor celor care se străduiesc pentru unirea exilului Românesc şi aşi dori să fiu şi eu pentru această FAPTA MAREATA şi atât de necesară, mai ales că în aceste momente a început şi Statele Unite să se trezească (oare nu prea târziu ?). Nu sunt de mult venit din România, unde în luptă cu "aleşii poporului", am ajuns într'o anumită măsură să cunosc modul de gândire, mai ales al tineretului, care a început să se simtă "dus cu preşul". In ultimul timp au început să se arate tot mai des nemulţumirile, faţă de "guvernul" pcr-st. Ca unul ce am suferit, am simţit poate mai mult decât alţii ce înseamnă suportul lumii libere. Aşi putea să afirm că fără acest suport, nu ştiu dacă puteam să emigrez. Cu această ocazie ţin să mulţumesc tuturora care ne-au susţinut. Deci după cum v'am spus aşi avea niste propuneri şi dacă merită să fie luate în seamă să fie publicate după cum urmează, cu toate că s'ar putea să nu aduc nimic nou.

Dacă "Consiliul Naţional" nou format, va deveni viabil după "recunoaşterea" lui de cei în măsură, printre scopurile acestuia să fie recrutarea şi de membri din ţară. Sunt foarte mulţi "care nu mai au ce pierde". Cu ajutorul acestei organizaţii, vor prinde curaj şi poate se va ajunge la o "majoritate" făţişă.. Ar fi şi multe altele. Probabil ele vor apare în momentul creerii practice a dorinţei unei părţi a exilului de a ajuta la eliberarea României..

Luciano T.COSTEA

* MÜNCHEN, GERMANIA DE VEST -...

Iţi mulţumesc "Cuvânt Român"
Fiindcă exprimi gândul cel bun

Si-ţi mulţumesc, că m'ai primit
In rândul celor ce nu mint.

Cele mai frumoase gânduri,le trimet,de aciunde începutul meu este greu. Cu sentimentele mele de român cinstit, vă răspund cu căldură la mâna întinsă peste ocean. Am primit ziarul Dvs şi vă mulţumesc din suflet. M'am simţit ca între fraţi. Mă străduiesc să pot trimite şi eu un material Redacţiei, cât de curând. Sfintele Paşti sunt aproape. Este prima mea Inviere în libertate. Este marea mea înviere.

Delia GEORGE

* GIESSEN, GERMANIA DE VEST - Am aflat cu multă satisfacţie despre sărbătorirea zilei de 10 Mai, ziua independenţei României de către fraţii noştri din Canada. Monumentul închinat generalului Platon Chirnoagă, vine cred eu, nu numai să cinstească pe un om mare dar să ne amintească totodată de figura unui nobil general român nesupus nicicând bolşevismului rusesc, luptând împotriva lui până la capăt, faptele sale viind în eternitate, legendă şi simbol, întru lupta dusă pentru eliberarea neamului românesc.

Locul generalului Platon Chirnoagă este de-acum pe tribuna acelei Istorii a Românilor, pe care au scris-o strămoşii noştri cu sângele şi viaţa lor.

Tara vă va fi odată recunoscătoare pentru tot ce faceţi astăzi pentru Ea.

Ovidiu VUIA

* BRUXELLES, OLANDA - Acum câteva luni, am luat cunoştinţă de ziarul dumneavoastră, la care doresc foarte mult, să fiu abonată... Pe foarte scurt (deoarece viaţa mea, poate fi subiectul unei trilogii-tragice însă) vă voi da câteva date despre mine, ca să ştiţi cine vă scrie: Sunt fiica generalului Petre Vasilescu (promoţia Potopeanu, Ioaniţiu, Mazarini...) iar tatăl meu, a murit, exterminat de comunişti, fiind condamnat politic, pentru a nu fi acceptat să colaboreze cu noul regim -lucru ce i s'a cerut, dat fiind platforma ce o avea, fiind bine cunoscut, ca un mare patriot şi un ofiţer şi scriitor militar de elită.

La refuzul său categoric, de a deveni "omul de paie" şi marioneta comuniştilor, i s'a înscenat un proces, socotindu-l duşmanul poporului (popor şi patrie, pe care a adorat-o cu o pasiune puţin obişnuită) şi condamnat la 8 ani -el fiind deja 67 de ani, iar 2 ani mai târziu, a fost exterminat prin otrăvire, fapt relatat de un alt deţinut politic, ce împărţise celula timp de aceşti 2 ani, cu tatăl meu.

Cum, ca orice scriitor, mai deţine câteva exemplare din lucrările sale, multe de tactică şi strategie militară. A mai scris "La Datorie" -în perioada anilor 38-39 şi "In Ritmul Vremii şi Slujba Neamului", ceva mai târziu. Toate aceste lucrări, erau bineînţeles cuprinse în broşura lucrărilor prohibite şi, în consecinţă, a fost socotit criminal şi duşman al poporului.

Marie-Liliane VASILESCU

CĂTRE CITITORI

SPRE CUNOŞTINŢĂ: Ţinem să facem cunoscut că- REDACŢIA ACESTUI ZIAR- Nu împărtăşeşte totdeauna ideile şi punctele de vedere ale colaboratorilor din articolele semnate.

Insemnări pe margine de drum:
ISTORIE, TRADIȚIE, IDEOLOGIE

Nicolae PETRA

Cu atâtea evenimente care au loc azi în lume, ajunge unul să nu mai poată vedea decât întâmplările cu care se ciocnește în fiecare moment, știrile care umplu ziarele, radio-ul și TV și pierde perspectiva evenimentelor care au o influență mult mai mare asupra viitorului nostru.

Ne preocupă în fiecare zi evenimentele din Iran, cele din Bogota sau numai nesfârșita problemă din Orientul Mijlociu care se pare că nu găsește soluție.

Nimic nu găsește soluție în perspectiva care se termină la vârful nasului și mai ales când evenimentele care ne preocupă prin prezența lor aici, azi, sunt prea des vopsite cu o ideologie ce nu are nici o legătură cu ceeace a fost ieri și mai puțin poate servi ca piatră de temelie pentru zilele de mâine.

Fabricanții de ideologii politice cred că dacă pun la un loc trei fraze de ale lui Karl Marx, împreună cu ceva de Engels, Lenin și chiar Trotzchi se poate schimba dela o zi la alta, fața lumii.

Ultimii 30 de ani din China, anii de deziluzii pentru Americani în Vietnam, însăși schimbările în ideologia bolșevică din ultimii ani, demonstrează că toate aceste surogate de istorie și tradiție, nu au nici o valoare, nici o putere.

Totul trebue privit de ieri spre azi și de mâine spre acum. Victoriile atât de mult strigate ale "democrațiilor adevarâte" și a "socialismului biruitor" sunt numai visuri și iluzii de oameni ce se simt strânși de propriile lor neputințe, de imposibilitatea de a crește natural ca arborii, ca florile și se văd umflați de așteptări ce nu se pot realiza și care se desvoltă ca bureții, fără ordin, distrugători ca cancerul.

Chiar atunci când aceste desvoltări exagerate, par a cuprinde neamuri și lumea, în fond atunci când par a fi ajuns la apogeu e când se află cu un pas înainte de moarte, uscându-se fără de rădăcină și căzând ca un măr putred din pom.

Așa cum e cazul Chinei, care voia să facă o revoluție națională și culturală, născută din ideologia poetică a lui Mao Tse Tung, fără nici o temelie alta decât cea a dorinței unui individ de a schimba lumea, de a schimba ceva, de a face altceva. Azi poetul ideologic a rămas numai o figură, încă neștearsă din istorie fiindcă vopseaua cu care s'a mâzgălit era groasă, dar încetul cu încetul nu va mai rămâne din el decât o altă figură de Don Quijote și China va merge înainte, nu în continuarea unor visuri și coșmaruri ci în continuarea naturală a istoriei neamului, ce vine de dincolo de Confucius și merge înainte și în același timp înapoi la tradițiile ce sunt sângele și temelia neamului. Această continuitate spre înainte și spre înapoi în același timp, e singura formă de viață a popoarelor. Orice altă încercare de a face să meargă lumea înainte e destinată la cădere, la tragedie și așteptarea nu va fi lungă. Din Tara Românească în mai des și mai multe ilustrate de Crăciun, și chiar dacă nu poartă desene cu Nașterea Domnului, sunt reproduceri de scene cu colindători, cu plugușorul și pe dosul lor unul găsește scris "Fiindcă pare-se că din an în an oamenii au mai multă nevoie de "tradiție" vă trimitem o imagine pală de ce e la noi de Sf. Sărbători. . ." Dacă cineva are nevoie de mai mult decât atât ca să înțeleagă ce e de înțeles, nu știu ce s'ar mai putea spune.

NICULIȚĂ: ANTI-RUSUL CU CLOPOȚEI LA CIZME

Ni se șoptește discret la ureche de unii sfătuitori ai refugiului că Niculiță a devenit canibal naționalist căruia îi place să devoreze ruși la grătar.

Rândurile de mai sus și jos sunt foarte secrete și să nu le divulgați decât la prieteni și cunoscuți. KGB-ul nu trebue să afle că Niculiță este agentul CIA-ului care plănueste să fure România din țarcul unde-și ține Moscova vitele de tras la plug. Pentru a vă convinge cităm dintr'un pamflet "democrat-ceaușist".

"Există acum toate dovezile că politica României de azi e cea relatată de influentul ziar New York Times" care publică declarația unui profesor din țară:

"Fără Ceausescu, noi am avea pe ruși în locul său"!

Cum profesorul român și ziaristul american sunt mai subtili decât eminența sa, "eminamente țărănistă", din New York, declarația că "Fără Ceaușescu, noi am avea pe ruși în locul său", citită printre rândurile cenzurei, se traduce:

"Rușii nu mai au nevoie să vină în România că în locul lor îl au pe Ceaușescu!"

Iar ca o dovadă a servitudinii față de Moscova, șeful suprem Brejnev i-a acordat anul trecut lui Niculiță cea mai mare decorație sovietică.

Dar să ascultăm părerea chinezilor despre "rusofobul" Niculae:

In recenta carte "White House Years" Henry Kissinger descrie vizita făcută de Preș. Statelor Unite în România (2-3 Aug. 1969).

Preș. Nixon a ținut să-i explice lui Ceaușescu: "Politica noastră (americană) este să avem relații bune cu Uniunea Sovietică și deasemenea cu China." (p. 181).

Niculiță s'a oferit imediat să "transmită știrea chinezilor și să-i comunice dacă va primi vreun răspuns."

Ceaușescu n'a fost singura persoană prin care Statele Unite au încercat o apropriere cu China. Același mesagiu a fost trimis prin ambasadorul chinez din Varșovia și prin ambasadorul Pakistanului din Washington Agha Hilaly.

In ziua de 17 Dec. Ministrul de Externe Gheorghe Macovescu i-a raportat lui Kissinger cum a reacționat Pekingul:

"Chinezii, declară Macovescu, au ascultat politicos, au spus că-s interesați de a avea relații normale cu cei din Vest și că n'au nimic specific de a comunica."

Dar Henry Kissinger a știut să citească printre rânduri mesagiul Chinei: "Republica Populară (Chineză) a vrut să ne spună două lucruri: China este gata de a lua legăturile cu noi, dar nu necesar prin intermediul României." (p. 191).

Cu două zile mai târziu Kissinger a primit răspunsul dela chinezi prin ambasadorul Pakistanului Agha Hilaly, care i-a adus o scrisoare.

"E clar -- continuă Kissinger -- căci chinezii au acordat o valoare specială liniei de comunicație ce o oferă Pakistanul" față de cea oferită de România.

Incercările lui Niculiță de a-și băga nasul sub coada lui Kissinger n'au reușit.

Agenții comuniști ruși și chinezi au fost, cu puțini ani înainte, prieteni și colaborau. Ei, între ei, se cunosc foarte bine.

China știe că aparența de "independență" a României nu-i decât o farsă și de aceea a preferat pe Agha Hilaly, un musulman, în locul ateistului din București.

Bâlbâielile pe trei pagini ale agenților comuniști de aci, de a-l prezenta pe Ceaușescu ca singurul salvator al României pentru că-i comunist anti-rus, nu-s decât o încercare de a mătura sub covor acuzările aduse de chinezi--confirmate de Kissinger--că Niculiță nu-i decât omul imperialismului rusesc și de care, conducătorii lumii libere, trebue să se ferească.

Stroe MOLDOVANU

ÎNTÂMPLĂRI DEPLORABILE

Urmare din pag. 1

mele stringente legate de țară, ne consumăm timpul și energiile în chestiuni deplorabile. Considerăm că așa ceva e un lucru total lipsit de sens. S'ar putea imputa chiar ceva mult mai mult.

Din păcate se vede, că a acționa cu sens e un lucru pe care încă trebue să-l învățăm. Numai o asemenea învățătură va fi în stare să ne transpună pe un plan, în care interesele naționale prevalează orice. Cine nu arată că mai înainte de toate acționează cum cer aceste interese, nu e omul politic care să corespundă cerințelor și situației. Indiferent unde ea generează, o politică care mai cu seamă în acest timp nu slujește solidaritatea națională e un lucru de detestat, ca inamicul intern numărul unu al exilului.

Cine se gândeste în chip pozitiv la organul numit Consiliul Național Român, nu poate accepta o subpolitică de mâncare a ficaților între exilați. Singura perspectivă lucrativă e politica cooperării în bună înțelegere. Si ca să fiu și mai precis: a atitudinii umile în raporturile de înțelegere, căci valoarea omului stă mai degrabă în umilitate decât în grandomanie.

Si dacă nu vom fi în stare să punem "frâna" acolo unde buna înțelegere și conlucrare sunt amenințate, vom fi iremediabil reduși la morișca mașinațiilor mâncătoare de tot ceea ce e bun în noi. Iar în final aceeași morișcă va mânca și Consiliul Național. Să dea Dumnezeu, să nu fie așa.

Nu e greu a vedea că cel mai bun mediu de înțelegere și solidaritate, e dincolo de politicul personal. Si cu toate acestea vedem cum de-a lungul și de-a latul exilului, politicul personal persistă în menținerea unor bariere spre calea de dincolo. Privind la soarta noastră și la datoriile care ne incumbă, nu putem decât să concludem că asemenea bariere sunt semne de mediocritate politică. Politica de care avem lipsă astăzi trebue să fie de cel mai mare calibru.

Ne-am apucat să vorbim de întâmplarea de la Frankfurt pentru a face cunoscut celor în cauză, că există o preocupare și consternare față de ceea ce a avut loc acolo.

Eugen BÂRSAN

FRAȚILOR DIN MUNȚI

Nicolae STOIA

O coloană sovietică de mașini blindate înaintând pe o șosea muntoasă undeva în Afghanistan. Plini de mândrie acești militari căci au și de ce. Echipamentul lor e modern și de prima clasă: puternice și dependabile motoare americane, electronică engleză, rulmenți suedezi, oțel și cauciucuri west-germane. Comandirul se și crede un urmaș al generalilor Patton și Guderian, e constient că îndeplinește sarcina istorică a unui "Drang nach Süd" pentru Matiuska Rusia și tocmai dă ordin pentru un scurt popas. Mașinile din vârf au vederea liberă spre coasta muntelui golaș, pietros, parțial acoperit de zăpadă. Servanții au ieșit prin turele la o gură de aer și o rază de soare. De sus dinspre "ăle cleanțuri" coboară zgomotul slab, anemic, al unor împușcături - parcă ar fi un vânător singuratec. Dar iată că Petea din mașina din față s'a prăvălit fulgerat de un glonț ce l-a izbit tocmai la mir. Iar mai înapoi, Sasa urlă și se zvârcolește lovit în piept. Panică, înjurături, comenzi răgușite, mitraliere ce țăcănesc împroșcând la întâmplare, rapoarte țipate la microfoane, o patrulă repezindu-se în coasta muntelui. Coloana are itinerar și ore de sosire fixe, deci: Incetarea! Reluați marșul! Afghani nerecunoscători și împuțiți, gândește Ivan. Noi venim să le aducem civilizația (vezi Kippling) și lumina lui Lenin iar ei, nemernicii, ne lovesc în mod laș. De ce nu apar aici în fața noastră, cu pușcoacele lor date de (luate dela) Englezi? Zic că sunt partizani? Aș! Doar noi am avut partizani în frumoasele noastre păduri de mesteceni.

Cei din Kremlin învață lecția amară a Vietnam-ului, anume că nu e deajuns materialul modern când adversarul e pe alte coordonate tactice. Cum ei n'au timp de pierdut cu argumente umanitare, au recurs la gaze toxice. Exponenții "celei mai avansate și umanitare societăți", încă tolerați la New York și Washington, încă nedescriși ca agresori de O.N.U.!

Sărmani munteni. Cel puțin noi Românii vă înțelegem cum nu se poate mai bine. Intreaga noastră istorie este un lanț de fugi în munți. Dacii Liberi, nesubjugați de Romani, au trăit și luptat în Carpați. De acolo i-au salutat pe Huni ca și pe restul semințiilor barbare care ne-au încălcat țărișoara. Haiducii, de acolo au hărțuit pe poterașii și pe Arnăuții Fanarioților. Pâlcuri de partizani români anti-comuniști au străjuit Carpații din 1944 până prin 1954. Codru-i frate cu Românul! - e o zicală atât de adevărată încât până și amărâtul de mine m'am salvat trăind anii 48/49 în Munții Retezatului.

Cei care luptă în munți sunt un simbol: ultima speranță, izvorul renașterii. Le datorăm imens și nimicirea oricărui grup luptător e sânge vărsat și secătuitor din corpul lumii libere. Să nu așteptăm intervenția guvernelor democratice căci acțiunile lor (când și dacă apar) sunt apa la moara Kremlinului. Simt că e momentul limită când oamenii trebue să ia această treabă în propriile lor mâini. Dacă suntem cu adevărat oameni de omenie, sensibili la sacrificiul afghan, conștienți că propria noastră piele e în joc. Cu toții suntem atât de înglodați în necazurile vieții: inflație, viitor economic sumbru, etc. Noi ăștia . . . ca brazii, mai suntem pe aici și minoritari, unii în plus și nou veniți, dar nu putem fi surzi la durerea fraților noștri.

Pentru Dumnezeu! Sper că undeva se fabrică chiar acum măști de gaze și cartușe filtrante pentru "nerve gas". Una pentru mine și alta pentru un frate Afghan care bate poteca (și "iese noaptea la colnic") pot și eu cumpăra! Si aș mai dori pentru el, acum: pansamente, penicilină, bocanci, o bună pușcă cu lunetă, walky-talky și chiar un adaptor de raze infra-roșii ca să poată ținti și pe întuneric.

Hai să dăm mână dela mână și să trimitem degrabă cele de trebuință celui care, da!, făurește și destinele noastre.

Naționaliști afgani păzind un punct de trecere din munți

DIN RELAȚIILE BONN-BUCUREȘTI

Victor VALER

De când a venit la putere coaliția SPD / FDP condusă de Willy Brandt, șeful partidului social democrat, se promovează o politică de apropiere de Estul Europei, politică cunoscută sub denumirea de Ostpolitic. Aceasta, pe lângă o bază ideologică, are și o bază națională, crezându-se că prin această apropiere există și posibilitatea de apropiere între cele două state germane. In această politică, R. F. Germania, unul din cele mai puternice state industriale din lume, acordă multe credite țărilor blocului sovietic și face multe concesii. Profitând de politica pașnică și tolerantă a guvernului vest-german, țările comuniste, la rândul lor desfășoară drept "recunoștință" propagandă anti-vest-germană și efectuează "investiții" tipic sovieto-comuniste pe teritoriul vest-german: spionaj, terorism, agenții mascate "cultural-bisericesc" etc.

Unul dintre cele mai active guverne din blocul comunist în relațiile cu RF Germania, este guvernul dela București, care cere în continuu credite dela germani și are totdeauna grijă să le trimită cât mai mulți agenți. Acțiunile Bucureștiului sunt înlesnite de existența a 350.000 de germani în R.S.R. Nicolae Ceaușescu manevrează acești oameni ca pe o marfă, știind că RF Germania din motive umanitare vrea să-și aducă frații în RF Germania. Pentru acest scop guvernul vest German acordă multe credite în mașini guvernului RSR. Amintim doar creditul de 700 milioane de mărci acordat în Ianuarie 1978 în schimbul a 55.000 de germani pentru o perioadă de 5 ani (1978-1982) eșalonați în ca. 11.000 oameni anual. In anul 1978 și 1979 creditele au fost deja luate de RSR, ba mai mult, creditul a fost suplimentat la 900 de milioane DM. De venit în RFG din RSR au sosit peste 11.000 oameni în 1978 dar în 1979 doar 9.600.

Cu privire la activitatea de "investiții" comuniste desfășurată de RSR în RFG, trebue menționat că prin rafinamentul românesc, din păcate folosit negativ, RSR a repurtat reale victorii: o filială RSR s'a înființat la Offenbach am Main (Frankfurt) după cel mai tipic exemplu de obrăznicie comunistă, apoi, subfiliale la Köln și München, societăți culturale, și parohii bisericești cu sarcini de spionaj și diversiune mascate doar sub "nevinovata" activitate îndreptată contra Românilor ce locuiesc în RFG, care tot spionaj se cheamă dealtfel. Merită să amintim parohiile conduse de prea-cuvioșii lor ofițerii de securitate îmbrăcați în sutană de preot la München, Bade Baden, Offenbach, Hamburg. Se cunoaște de autoritățile germane că spionii români au repurtat succese mai ales pe linia spionajului economic. Probabil că în cel militar RSR este întrecută de alte spionaje ale confraților întru bloc sovietic. Circa 60 la sută din Românii care sosesc în RFG sub diverse motive de părăsire a RSR, sunt dovediți ca fiind agenți ai securității. Totul este bine cunoscut la Bonn. Dar cât va mai suporta Bonn-ul aceste acțiuni?! Aceasta este și una din cauzele pentru care N. Ceaușescu este disprețuit la Bonn. Germanii în general nu suportă lăudăroșii, mincinoșii și fățarnicii. Ori, N. Ceaușescu este omul de cea mai josnică speță în domeniu.

Helmut Schmidt în Ianuarie 1978 trebuia să facă o vizită de trei zile la București. De vizitat a vizitat el Bucureștiul, dar doar 24 de ore și atunci în trecere venind din Egipt unde a fost la odihnă. In timpul scurt s'au discutat unele proiecte: canalul Dunăre-Marea Neagră, construirea avionului VFW 614, construirea unei fabrici la Timișoara, extinderea cooperării economice, și bineînțeles, că cea mai importantă problemă a fost problemă umanitară a eliberării a 55.000 de germani pentru RFG contra creditului de 700 milioane Mărci pentru cerșetorul regim comunist dela București. Helmut Schmidt mai avea prevăzută în acest timp scurt o vizită fulger la Brașov pentru a se întâlni cu reprezentanții populației germane din țară, dar vizita nu a mai avut loc, deoarece N. Ceaușescu n'a fost de acord. Incepuse o mișcare cu scriere și strigăte de lozinci pentru eliberarea germanilor din RSR.

La 11-12 Oct. 1979 Hans-Dietrich Genscher ministrul de externe al guvernului de la Bonn a vizitat și el Bucureștiul. Ca de obicei cea mai importantă temă a fost schimbul de germani contra mărci. Genscher a cerut ca RSR să respecte acordul din Ian. 78 iar RSR a cerut credite suplimentare. Cu această ocazie s'a făcut un bilanț al relațiilor economice stabilite cu H. Schmidt în Ian. 78. După însăși afirmația lui Stefan Andrei, ministrul de externe al RSR "Bucureștiul și Bonn-ul în anii din urmă nu au fost în stare să rezolve nici un proiect important de cooperare", ne dăm seama de realitatea relațiilor economice. Avionul VFW 614 nu s'a mai fabricat și nici nu se mai fabrică iar fabrica dela Timișoara nu s'a construit, relațiile comerciale sunt slabe și cu mari deficite pentru RSR, societățile mixte sunt o parodie, interesul turistic al germanilor față de RSR scade. Amintim că deficitul RSR în relațiile comerciale cu RFG este: 1977-105,6 mil. DM., 1978-400 mil.DM., 1979-cca.600 mil. DM.! Conducerea RSR a cerut ca produsele RSR să fie în mai mare masură acceptate în RFG, dar atât produsele industriale cât și cele agrare sunt de o calitate inferioară iar consumatorul german nu le acceptă. Ceea ce guvernul dela București a reușit a fost semnarea unui acord cu Genscher prin care firmele germane pot să investească direct în RSR și să scoată profitul realizat din RSR. Dar birocrația în RSR este atât de mare, sistemul este atât de greoi încât firmele germane nu se grăbesc să investească în RSR.

La sfârșitul lunii Ianuarie 1980 a fost la București F. J. Strauss, președintele guvernului Bavariei și candidat la postul de cancelar din partea CDU/ CSU. Nic. Ceaușescu a ridicat din nou problema avionului VFW 614 și cooperarea economică. El a anunțat că investițiile ce se vor face de firmele germane le va plasa mai ales la Timișoara unde există o populație densă germană. Dar a adăugat că are nevoie de forță de muncă calificată și ca urmare, nu va mai putea lăsa mulți Germani să plece din RSR în RFG. Iată un motiv pentru împiedecarea plecării germanilor, iată un motiv pentru nerespectarea unui protocol. Cât despre respectarea Tratatului de la Helsinki, cum n'a fost niciodată respectat de Ceaușescu, nu va fi nici în acest caz. Strauss i-a înmânat lui Ceaușescu o listă cu 2.500 cazuri urgente de rezolvat pentru familii. Nu se cunoaște încă urmarea.

Manevrarea Germanilor din RSR va dura mult. Cu tactica și impertinența caracteristică comuniștilor, această chestiune se prelungește în favoarea primirii de credite și de menținere și dezvoltare de relații comerciale. Precum se știe în RSR există un număr de 350.000 de germani. Din aceștia un număr de cca. 80.000 au primit formularele de cerere pentru plecarea definitivă din RSR. Restului nu i se dau aceste formulare. In plus, din cei care au depus cerere de plecare cu voia poliției, doar o mică parte reușește să plece. In general pleacă cei care au relații și bani, respectiv cei care plătesc la poliție, cei care lasă polițiștilor o casă, mobilă, mașină, bijuterii. Apoi, pleacă cei bătrâni, pensionarii și bolnavii, care oricum nu mai sunt utili muncii pentru comunism. De amintit că și în perioada întocmirii actelor, ca și la audiență, la coada ce se formează mereu la poliție, în serviciu, la școală, peste tot li se fac oamenilor veșnicile șicane pe care le cunoaștem cu toții. Notăm că toate acestea sunt cunoscute guvernului dela Bonn, care sperăm că nu va mai îndura mult obrăznicia guvernului RSR.

La această chestiune se adaugă cea a căsătoriilor dintre cetățenii RFG și cei RSR. Cererile se înmulțesc continuu dar rezolvările se reduc tot continuu. In momentul de față sunt nerezolvate circa 1000 de cereri.

Marea neobrăzare comunistă se manifestă adeseori prin propunerea pe care o face securitatea ca germanii care cer să plece în RFG să accepte să devină colaboraționiști ai securității. Strigător la cer! Securitatea profită de orice pentru a-și dezvolta rețeaua de lichele ce mișună în RFG.

Intre metodele dezvoltării acestei rețele se numără recentul acord prin care se acceptă RSR să deschidă o bibliotecă RSR la München, în schimbul unei case de cultură germane la București. Dar în vreme ce casa germană din București se ocupă de cultură, biblioteca RSR se va ocupa de spionaj, de deschiderea unui fișier cu oameni și fapte care pentru comunism contează mult mai mult decât cultura. La București casa de cultură a RFG s'a deschis în Nov. 1979. La München, biblioteca centru de spionaj nu s'a deschis încă. Securiștii care au misiunea de a se ocupa de aceasta, între multe oferte de case ce li s'au făcut, încă nu s'au putut decide asupra avantajelor ce le oferă muncii de spionaj. Stiu securiștii că este nevoie de anumite condiții și că nici autoritățile germane nu dorm. In plus, exilul românesc va fi foarte vigilent și va supraveghea secăturile care lucrează la această bibliotecă întocmai ca și pe cei care vor vizita această cloacă de tâlhari.

Considerăm că este necesar ca guvernul RFG să fie mai categoric în cererea de respectare de către București a acordurilor de eliberare a germanilor spre RFG și totodată să se limiteze existența pe teritoriul RFG a diverselor asociații RSR care de fapt sunt oficine de spionaj. Exilul românesc va sprijini aceste acțiuni ale guvernului german.

●

DAR BREASLA CIZMARILOR?

S. GÂRLEANU

Am un nărav intrat în fire care văd că nu-și găsește lecuire: acela de a citi și astăzi cu interes ziarul "Scînteia" - "Iskra" R.S.R. Beleaua a început, mi se pare, de pe când ținusem să mă lămuresc de ce țăranii nu catadixesc să citească această fițuică în numai patru pagini ce le era adusă la sat, distribuită gratuit și băgată pe gât, ca posmagii-ăia în cazul omului leneș din poveste; încă promițându-le (acest ziar) sute de fericiri pe undița peștilor chiori. Superstițioși cum sunt, mi-am zis, sătenii s'or fi temând că jucându-se de-a scânteia, aceasta le poate aprinde recolta și a-i lipsi de ea. Sau poate că o credeau și pe aia servită copiilor că cine se joacă cu scânteia pe urmă face pe el. Avertismentele glumei aceleia larg răspândite că ziarul cu acest nume te-ar putea arde pe la niște locuri sensibile, se puteau vedea dezmințite de prezența ferfenițelor lui pe la toate umblătoarele publice și mai ales pe cele private. M'am mai liniștit din neastâmpărul curiozității mele când am aflat că medicii veterinari, învățătorii, instructorii etc. veneau la ogor și "pe brazdă" îi citeau săteanului înfrigurat "Scînteia", încălzindu-l la flăcările ei și făcându-l să înțeleagă că și la figurat el urmează a se da "pe brazdă". Mi-a fost apoi de ajutor neprecupețit măsura aceea aplicată la toate întreprinderile și instituțiile de a se face în colectiv lectura zilnică a "Scînteii". După un timp am avut simțul plăcut cum fac saltul calitativ dela percepere la un stadiu superior, acela al înțelegerii. E o plăcere, e pasionant, să citești "printre rânduri", să vezi dincolo de acestea, să descifrezi enigma de ce unele lucruri sunt exprimate în anumit fel, de ce altele, foarte multe, lipsesc cu totul din paginile unui ziar care seamănă scântei etc. N'a citit și ăla cu pasiune catalogul abonaților la telefoane, zicându-și că e o piesă cât se poate de interesantă, cu un număr atât de mare de personagii în roluri? E, vedeți, în "Scînteia" (precum și în fițuica cealaltă: "România (zisă) liberă") descoperi și ce nu este acolo deloc, nu este menționat nicidecum, căpătând însușirea de a înțelege de ce anume nu este. Si așa, pe nesimțite, s'a format năravul "din fire".

De aci studiul distractiv al tuturor telegramelor din toate laturile comandate, dela toată suflarea, de adulare a lui Nicu Ceausescu, în ciuda uniformității lor disperante, ca să descoperim și aici ce anume "nu este", ce lipsește. Anume, nu se vede niciodată, nicăieri, nici o telegramă, nici un rânduleț, din partea breslei cizmarilor. Papugiii aceștia, conduragiii, pingelarii și blachegii și-au uitat cu totul pe cel mai iubit fiu al lor, carne din carnea lor, piele din pielea lor, de nu dau glas mândriei lor de breaslă, solidarității cu performanța confratelui lor?! Nici-tu de ziua nașterii, nici de onomastică, nici-tu acum (în 22 Martie) la 15 ani ai celei de a doua copilării, nu țin acești oameni să (i) mortalizeze ieșirea dintre ei a unui staroste (-șef de breaslă meșteșugărească) așa de mare! Ce să fie oare la mijloc: nesimțire, uitare, mulțumire prea mare sau, dimpotrivă, profundă nemulțumire?

Intreprinzând în acest sens o anchetă, am auzit de toate.

Aa, păi ăsta nici măcar cizmar bun n'a fost - ziseră unii dintre cei întrebați. E un trădător, dom'le, se pronunțară alții; a trădat breasla și a trecut la alții. Auzim că s'a băgat și el la științifici. Ne face tagma și espapul de rușine, opinară alți unii. S'a pus, zice, la cravată, chiar și la buzdugan în mână, dar tot mai ține cuiele-alea între buze ca icii-sa la tijghea. Un cizmar bun nu face asta; el lasă cuiele colea în cutia asta a cu clei. Ce vorbesc eu însă!? O fi luat cu el și cleiul! Pingeaua, măi tovaroșu, o bați colea-șa cu păpucu-pantofu pus pe calapod și nu dai în gol ca pe nicovala țiganului. Nu mai are dânsul demult respect la pielea de bou, dom' le, ci s'a dat după jupâneasa-aia a lui, că ei îi place mai mult breasla blănarilor și trage și el blănuri de acolo pentru gulerele paltoanelor și pentru căciulile lui. Nu vreau să spun cu asta că și-ar fi furând căciula. Mie mi se pare, zise la acestea un altul dintre interlocutori, că ăl mai mult îi place lui breasla șelarilor. Că știi: ce frumos e să șezi în șea! Si esnafliul nostru a ajuns de să se priceapă bine și pe șea și pe deșelate.

Sșt-sșt, făceau cei mai lămuriți dintre cizmari și papugii: nu umbla cu așa vorbe, tovaroșuu, că dai de belea! Stii, nu vorbi de funie în casa spânzuratului. Ai văzut undeva, măcar la muzeu, vreo fotografie a. . . lui, cum ar fi șezând la tejgheaua cizmăriei!? N'ai văzut, asta-i. Cizmă, cizmar, pantofar - aștea sunt cuvinte aproape subversive acum. Te aude ăla și zice că faci vreo aluzie la grosul obraz cizmăresc, de te mai trezești și la zdup. Fii cu minte la cap. Cum crezi că am putea noi face telegramă sau scrisoare, moțiune or rezoluție, cu mențiunea: unitatea cizmarilor, comparativa pantofarilor ș.a. asemenea? Să te pomenești pe urmă suspectat că ai făcut vreo legătură cu faptul că el, esnafliul acesta al nostru dezertat, care a pigulit cândva deasupra cizmei, a pus acuma atâta norod drept sub cizmă! Stii, a căpătat cizma acum niște rezonanțee. . . Nu vezi că și el nu-și pune cizma, nici măcar când îi vin pe-aci lustragiii-ăia negri.

Nu dăm noi cinstea noastră de breaslă pe această rușine!

Astfel înțelesei pe deplin cauza unei absențe dintre atâtea nenumărate prezențe în . . . ziarul "Scînteia".

●

GENERAȚIA LUI 15 MAI
CONTINUA SÂNGERARE

Zahu PANĂ

Când în noaptea de 31 Iulie-1 August 1964, am văzut deschizându-se larg porțile închisorii Aiudului și ultimul grup de deținuți politici care mai rămăsese în acea sinistră închisoare, se târa spre ieșire, am avut impresia că poate, totuși, o nouă epocă mai ușoară, va începe în viața chinuită a Neamului Românesc.

La palida lumină a becurilor, pe stradă sau pe peronul gării, supravegheați de câțiva gardieni și de mulți, foarte mulți "civili", eram încă prudenți în manifestări, pentrucă bănuiam că "reeducarea" acest cumplit cuvânt aducător de nenorociri, va continua sub diverse forme și afară în curtea mai largă a închisorii - cum am mai scris cândva - noua denumire a țării subjugate.

Pregătirile pentru eliberarea deținuților politici - care au durat mai bine de cinci ani - au studiat orice posibilitate de manifestare contra regimului și s'au luat cele mai amănunțite măsuri de anihilare. Prevederi inutile, deoarece conjunctura politică a evoluat în continuu în favoarea comunismului, prin permanentele capitulări ale lumii occidentale. Maturizată la cel mai înalt grad, rezistența Română, știa deacum că a rămas singură, fără niciun suport dinpartea niciunui aliat și-și stabilea desfășurarea ei, pe alte planuri, până la izbăvirea finală.

Nu este exclus faptul ca și Gheorghiu-Dej, ajuns la apogeul carierei sale politice, să fi încercat în ceasul al 12-lea o diversiune în popor eliberând pe deținuții politici, încercând să capteze astfel o popularitate mai mare. Aparatul de represiune era atât de bine pus la punct, încât nicio mișcare nu era posibilă, fără a fi înăbușită în fașe.

Sutele de mii de morți își dormeau somnul chinuit în cimitirele închisorilor, de-a lungul întregului canal, pe ogoarele care nu le voiau colectivizate și la necunoscute răscruci de drumuri. Trădați, ultimii luptători din munți, au fost secerați de mitraliere în lupte sau în fața plutoanelor de execuție. Pentru puținii supraviețuitori ce urmau să vadă lumina soarelui, un imens aparat de urmărire și informare, era pus la punct: la domiciliu, erai supravegheat de responsabilul de stradă sau de bloc; la locul de muncă, o întreagă rețea era formată din activiști de partid, responsabili sindicali, uteciști, cadre și șefii ierarhici direcți. In rest, aripa neagră a securității, întinsă peste întrega țară. . . . .

Cu toate aceste calamități, oricum o viață în apropierea familiei, era de preferat celulei de închisoare. Oamenii au început să-și caute de lucru de a doua zi după ce-au ajuns acasă, cu toată starea de slăbire fizică în care se aflau, căci sărăcia în care și-au găsit familiile, nu le îngăduia să fie o gură în plus la o casă flămândă. Pentru cei bolnavi de boli cronice, infirmi, accidentați, sau aduși acasă pe targă, situația era și mai grea.

Despre această cutremurătoare epocă nu se va scrie niciodată îndeajuns și nenumărate, necunoscute tragedii, s'au consumat fără nicio mărturie. Asistăm însă la contrafaceri, la elementară lipsă de decență, când ne sunt servite galant pe calea undelor, în presă sau televiziune, mascarade de oponenți, treziți după circa 40 ani de comunism, că undeva nu e bine în România, îmbrăcând o nouă mantie la modă: disidența.

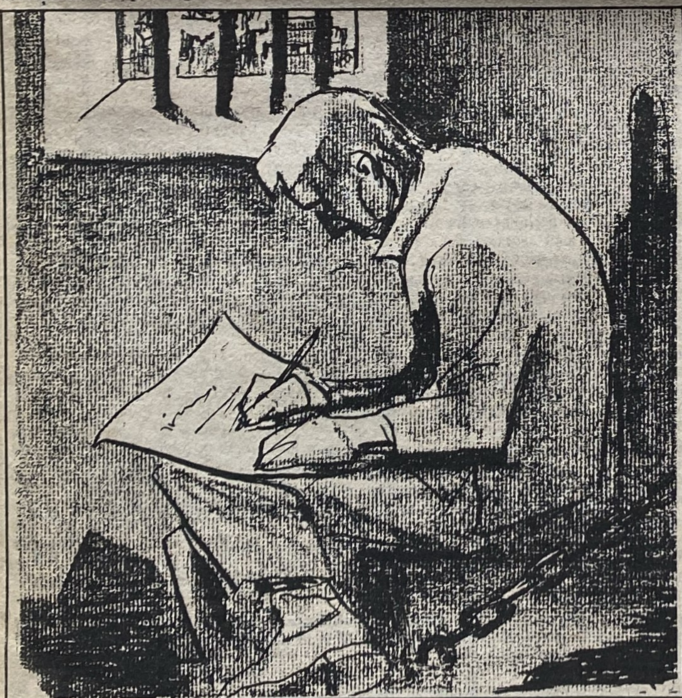
Ca unul care și-a lăsat tinerețea în grotele jilavelor bolșevice, respect și un singur minut de viață răpit unui semen al meu. Am tot respectul pentru toți acei care astăzi sub o formă sau alta protestează împotriva silniciei și teroarei, pentru oricare împotriva căruia se ridică un deget în a-i jigni demnitatea de om. Dar o perfidă acțiune întreprinsă nu știu de cine și nu știu de unde, care încearcă să anuleze zecile de ani ai Rezistenței Românești înlocuind-o cu o inexistentă dizidență, mă obligă să cred că la bursa sufletelor se negociază cu marfă falsificată. Poate n'aș fi căzut în acest păcat dacă evenimentele din ultimul an, n'ar fi venit cu două dovezi zdrobitoare: Arestarea și condamnarea a doi foști deținuți politici: Părintele Gh. Calciu și Remus Radina. Atât Părintele Calciu cât și Remus Radina, fac parte din Generația lui 15 Mai. Impotriva niciunuia din ei nu se poate aduce nicio învinuire nici din trecut și cu atât mai puțin din prezent, nici de organizare împotriva regimului, nici de activități antistatale, nici de apartenențe politice. Pe o linie perfect legală, amândoi au făcut același lucru: au spus Adevărul!

Părintele Calciu, ridicat deasupra svârcolirilor păcatelor lumești, a propovăduit celor aflați în singurătate și desnădejde, Cuvântul Mântuitorului. Remus Radina, prin Testamentul din Morgă, a lăsat o mărturie a timpului și întâmplărilor prin care a trecut, în țara subjugată. In timp ce pentru acești doi nu s'a găsit înțelegere nici iertare la București, pentru alții care se trezesc nemulțumiți și țipă când li se ia blidul din față, Bucureștiul îi pedepsește cu pașapoarte pentru străinătate, iar Apusul se dă în vânt după ei.

Obligat prin angajamente și acorduri pe care le-a semnat, regimul din București, e vinovat, condamnând abuziv și ilegal pe cei doi rezistenți din România. Si aceste grave acte antiumane, nu pot fi reparate decât prin anularea lor totală și imediată. Doi nevinovați, sunt pe cale de exterminare. Până la eliberarea lor, nu trebue să înceteze niciun protest. In fața acestui act, nu putem să nu ne întrebăm: unde este protestul Sfintei Biserici Ortodoxe, când un slujitor al ei a fost condamnat? Ce au făcut Sfinții Patriarhii dela: Constantinopole, Ierusalim, Antiohia, Atena, ca să vorbim doar de cele aflate în lumea liberă?

Speranța că detențiunea politică în România a luat sfârșit în noaptea de 31 Iulie- 1 August 1964, s'a prăbușit. Aceiași oameni de atunci și alții noi, sunt arestați din nou. Adolescenții de ieri, astăzi pensionari, trebue să moară în închisoare, pentru vina că nu au murit până acum. Jertfe, mereu jertfe! Continuă sângerare. . . .

●

ÎN APĂRAREA VIEȚII

Milenii se duseră în lupta pentru viața
Ce astăzi țării roșii ar vrea ca să o sfarme.
S'a cam umbrit pământul, pe'ntregul glob e ceață
Ce ne aduce-aminte de trecerea la arme.

Cu arme-apărăm viața de roșii dobitoace
Ce vor să'ntoarcă lumea la viața primitivă.
Să nimicim dușmanii ! Cadavrul lor va zace,
Spre fericirea lumii, în stivă peste stivă !

(x) Scrisă în 1956 în țară. In original avea trei strofe.

Victor VALER

LEGITIMITATEA EXILULUI ROMÂNESC

La 30 Martie 1938 este înființat Consiliul de Coroană ai cărui primi membri sunt: patriarhul Miron Cristea, mareșalii Averescu și Prezan, generalii Voiteanu și Ballif; apoi C. Argetoianu, C, Anghelescu, N. Iorga, G. Mironescu, G. Tătărescu și Al Vaida. Cu rang și salariu de miniștri de stat, acești Consilieri Regali au doar un rol consultativ. Ei nu pot schimba nimic din legalitatea anticonstituțională și ilegitimă a noului regim.

In aceeași zi, un alt decret suprimă pluralismul democratic: "vechile organizații de partide nu mai corespund unor funcții politice, ele nu mai au rațiune "de existență" și devin astfel perimate". La 5 Aprilie 1938, șefii partidelor N. Țărănesc și N. Liberal protestează. I. Maniu: Măsura este anticonstituțională și "nu ne socotim dizolvați, ci ne simțim obligați a continua activitatea noastră". D. Brătianu: "departe de a-și fi încheiat menirea, ideia de partid își păstrează tot rostul ei în viața statului român".

Corneliu Codreanu n'are nevoie să ia poziție față de decretul pentru suprimarea partidelor (30 Martie 1938). In numele forului conducător al Mișcării Legionare, el anunțase, încă dela 21 Februarie: " Partidul Totul Pentru Țară nu mai există (. .), rațiunea (lui) de existență a încetat". Dar legitimitatea legionară continuă prin catacombe. Școală de viață, gândire și acțiune, Mișcarea Legionară își continuă procesul de desăvârșire interioară, potrivit cu legitimitatea creștină a omeniei românești. Tocmai forța acestui proces de desăvârșire e vizată prin planul lui A. Călinescu pentru lichidarea Mișcării Legionare.

Implinirea acestui plan începe, masiv, la 17 Aprilie 1938, cu arestarea ilegitimă a lui Corneliu Codreanu și a sute de fruntași legionari. Legitimitatea creștină a neamului românesc începe să fie întruchipată tragic prin închisori și lagăre. De aici, ea radiază spre toate orizonturile țării. Si se întâlnește cu cea întruchipată, dramatic, de camarazi și prieteni. Chiar de adversari care refuză legalitatea ilegitimă a noului regim. Impreună ei reprezintă legitimitatea vitală a exilului românesc din lăuntrul țării.

Legalitatea ilegitimă culminează în asasinarea lui C. Codreanu, a Nicadorilor și-a Decemvirilor. După două săptămâni, la 15 Decembrie 1938, se înființează 'Frontul Renașterii Naționale", ca "unică organizație politică de stat (. .) Orice altă activitate politică decât aceea a FRN-lui va fi socotită clandestină, iar autorii ei pedepsiți". Carol II devine șeful partidului unic, prin el, șeful Statului și, efectiv, șeful guvernului.

Activitatea partidelor care au exprimat voința poporului devine astfel ilegală. Dar legitimitatea vieții naționale își caută legalitatea liberatoare. Prin exilul din lăuntrul țării. Dar și prin cel din afară.

La 15 Decembrie 1938 se exilează în Germania primul grup al tinerei generații naționaliste, urmat de alt grup mai numeros sosiți în Ianuarie 1939 și alții în Aprilie și Mai aceluiași an.

Aceasta-i prima temelie pentru legitimitatea exilului românesc în războiul contra comunismului ilegitim.

Aliate cu Partidul Comunist în 1944-1945, Partidele N. Liberal, N. Țărănesc și Social - Democrat Independent aleg, și ele, începând cu 1945-1948, calea exilului împotriva aceluiași comunism. Legitimitatea limitată pe care ele o aduc nu se poate împlini decât prin legitimitatea întregului exil românesc. Aceasta nu începe deci prin Comitetul Național din 1949. Legitimitatea exilului românesc în pragul mileniului III începe la 15 Dec. 1938.

Apărători și adversari ai Comitetului Național din 1949, se întreabă: De ce să căutăm atât de departe legitimitatea unui Consiliu Național Român? Această legitimitate o poartă în ei, prin sacrificiile lor, toți luptătorii de bună credință. Fără îndoială! Dar, scriam la 13 Aprilie 1978, "să nu uităm niciodată: In politică, buna credință nu-i suficientă. Noi credeam în sinceritatea lui Kerenski, Benes și alții. Noi credeam mai ales în sinceritatea lui Iuliu Maniu, Dinu Brătianu, Titel Petrescu și Lucrețiu Pătrășcanu. Dar sinceritatea lor n'a împiedicat consecințele tragice ale neamului.

'Previziunile juste n'au lipsit. Nici avertismentele clare, pe înțelesul tuturor. Corneliu Zelea Codreanu le-a formulat la timpul cuvenit. Nu ne oprim la călăii lui, călăii întregului neam. Nu criticăm pe cei ce nu i-au ascultat sau urmat avertismentele. Dar nu putem nega istoria care i-a dat dreptate. Nu putem să nu ținem seamă de legile și semnele acestei istorii. Trebue să le urmăm". Fără lumina acestor legi, fără licăririle acestor semne, lupta exilului ar fi oarbă.

Demostene NACU

REQUIEM PENTRU CEI NĂPĂSTUIȚI!

Camil UDREA

De aproape 40 de ani pământul acela este mereu acoperit de durere, lacrimi și sânge.

In toamna lui 40 a fost parcă un semn a ceea ce va urma. S'a scuturat pământul a-și lua tributul său de victime. Dar poate că s'a scuturat pentru a trezi un popor ce se uita neputincios la ciuntirea și mai sângeroasă a trupului țării, la vânzarea cu toptanul a milioane de frați de aceeași limbă. Peste marele doliu național se așternea un alt doliu, format din durerile înmănunchiate ale celor ce-și plângeau pe cei dragi pierduți pentru totdeauna.

Au urmat apoi ani grei de război cumplit în care sute de mii de bărbați și-au pierdut viața într'o încleștare dură pentru supraviețuire națională. Cutremurul dela 23 August a fost unul social, artificial și a făcut, prin efectele lui, enorm de multe victime. Cei ce făuriseră dezastrul priveau impasibili. Nimeni n'a întins o mână de ajutor nefericiților năpăstuiți. . .

Au trebuit să vină două inundații succesive pentruca responsabilii crimei politice contra poporului român să joace comedia milosteniei trimițând corturi, pături, medicamente pe care cei în nevoie nu le-au văzut niciodată.

Ne îndeamnă un sentiment de revoltă să întrebăm:

- Doamne, nu e deajuns? Până și Isus Dumnezeu, în ultimele lui clipe pe cruce a suportat greu durerea și a strigat către cer: "Dumnezeul meu, de ce m'ai lăsat?" Dar noi ce să spunem în fața atâtei suferințe nedrepte ce este năpustită asupra celor rămasi în leagănul străbun? Nefericitului și torturatului popor nu îi era suficientă ocupația și teroarea comunistă, a trebuit să vină și tăvălugul ucigător al unui cutremur. Distrugând și bruma de sărăcie ce rămăsese după trei decenii de privațiuni.

Peste toate durerile suferite se așează cu temeinicie, cu câinoșenie, măsurile draconice ce se iau de către cei ce călăresc fără milă spinarea poporului îngenuncheat. Așa zisul șef al statului paranoicul Trahanache al politicii centralo - africano - mondiale e pe deplin fericit și în apele sale. Are un câmp nelimitat de activitate preferată: să bâiguie silabisind discursurile măsluite de D. P. Dumnezeu, de Patrian Lătrărescu sau alte cozi de topor, să dea indicații prețioase sau să se vânture ca vodă prin lobodă în lung și lat cu o suită de sute de trăitori grași din sudoarea românului. Toate orele irosite de toată această cireadă de neisprăviți politic și avortați intelectual dacă ar fi efectiv muncite de labele lor pufoase s'ar rezolva problema construirii locuințelor.

Valuta ciupită de la vestul moțăind se duce pe apa sâmbetei adică în hoby-ul ultimei țațe, academiciana-chimistă care evită să scoată o vorbuliță publică.

Ultima catastrofă naturală - cutremurul - de la care au trecut trei ani a dovedit cu strălucire politica planificării de locuințe. Dacă admitem cifra oficială de 20 de mii de apartamente distruse, pentru recuperarea lor e nevoie de 500 blocuri a câte 10 nivele (40 apt.) Când? Poate peste alți 30 de ani de socialism însângerat.

Oamenii locuiesc mai rău ca sardelele în conserve. Plus obligația decretului demențial cel de a face minim 4 copii.

Pentru viitorul luminos al socialismului așteptăm din nou introducerea cartelelor, justificări găsindu-se din beșug. Ori cât de foamete și mizerie ar fi, stocurile pentru export rămân neatinse, idem pentru armată, C.A.E.R. și magazinele speciale ale comitetelor județene de partid și ale Comitetului central.

Primii care primesc locuințe sunt activiștii de partid și apărătorii din umbră ai patriei: securiștii. Apoi diferiți șefi ai administrației. Undeva, peste ani și câte un nefericit anonim care locuiește cu familia în cine știe ce magherniță. Numai "complexele palatale" ceaușiene se întind ca pecinginea.

Apar decrete peste decrete, contradictorii, stupide, inutile, pe care tot ei, logofeții, nu le respectă. Iar peste ele îndemnul desuet, rizibil de a se face și mai multe sacrificii pentru a se demonstra "i-vi-ci-bilitatea socialismului." (Citat Ceaușescu). Pentru a se asigura urmașilor un viitor similar cu prezentul și la nivel cu anii noștri de fericire socialistă în lagăre, închisori și domicilii obligatorii.

Granițele se păzesc cu strășnicie, delațiunea locuitorilor și prinderea "dușmanului de clasă" să împiedice pe cei disperați să-și găsească un loc liber sub soare. Inchisorile se umplu pentru cele mai minore pretexte în vederea asigurării unui volum mărit de brațe de muncă gratuit. Probabil că și limita anilor de militărie se va ridica tot pentru aceleași motive. Insă nu sunt uitate, din spirit de i-di-pi-de-n-ță (citat) obligațiile "internaționaliste" ale guvernului uns de ruși și contribuția la Pactul varșovian plus taberele de antrenament apel de fel de fel de bande colorate de revoluționari.

In minunata aceea țară dintre Nistru - Tisa și Dunăre șueră cumplit cnutul îndemnului: "Munciți mai mult, dacă se poate și 14 ore pe zi cu leafa înjumătățită".

Prin definiție socialismul a aruncat România cu o sută de ani în urma a ceea ce ar fi însemnat dacă rămânea liberă. Formula construirii societății "socialiste multilateral etc." nu e decât justificarea reprezentanților ocupației rusești ca să stea liniștiți, să se tolănească la fel ca și niște căpușe pe spinarea unui popor înfometat, înfricoșat, terorizat, aruncat mult în urmă pe scala civilizației.

Paranoia însă, înflorește viguroasă, la umbra rece a zidului de nepăsare față de nevoile populației, suprema satisfacție fiind spectacolul sărăciei și lacrimilor amare ale unui întreg popor.

Până la dreapta sentință ce trebue să vină să ne plecăm capetele în fața suferinței celor rămași în țară și să le închinăm un profund requiem, fiecare în sufletul nostru.

●

DANIIL SIHASTRU

Demult căzuse noaptea din verde către ambru,
Si cerul crud ca naos cu stele'n candelabru,
Lumini fără izvoare ni le ardea'n cutreier.
In palimsest de iarbă scria cântat de greier

Că prunc de rouă craiul născut fu din albastru!
Cu-n moliftelnic galben ca anii de sihastru
E Daniil monahul, lumină'n nopți de haină,
Răpit în rugăciune. E Cina cea de Taină!

"Că adevăr zic vouă, unul din voi mă vinde!"
"Sunt eu?" strigă bătrânul - icoană din colinde.
"N'am pravila plinită, prieten mi-este greșul,
Dar pentru Tine Doamne sunt de Florii cireșul.

E huma ce mă trage în lațuri de paingă,
Dar creanga mea încearcă potir să Te atingă.
E cuget slut ce vine pe dedesubtul slovei,
Dar eu mă rog cu plaiul și buciumul Moldovei. . . ."

"Deschide-mi ușa sfinte!" Stefan cel Mare spune.
"Tu lasă-mă străine că sunt în rugăciune.
. . . eu să Te vând Isuse? Moldova să Te vândă?
Plăieși stau zi și noapte dușmanului la pândă.

Dar eu Te rog ca roua, de-mi cade ora, greaua,
In locul ei răsară în loc de mine steaua.
Blestem să fiu de-a pururi, blestemurilor reci,
Aprinde'n loc de mine Moldova'n cer de veci!"

"Deschide-mi ușa sfinte!" "Hai, intră ora mea
Si bate'n spații vestea - mult așteptata stea!
Că ne-au lovit tatarii și goți și neam de pustă,
Străini fără credință, boleșniță, lăcustă..."

"Mult sfinte-al meu cei care nu cred în Dumnezeu
Ne pârjoliră țara și totu-i sub resteu.
Bisericile-s sparte și totul este ars
Mai rău ca'n începuturi cu Saul dela Tars.

Urice și Scriptura zvârlite-au fost în foc.
Aceasta ni-i Moldova - o stea fără noroc,
Ce a murit de veacuri. Lumina moartă-a ei
Ne-ademenește'n farmeci cu ispitiri de tei.

Doar ce putem, salvarea celor ne-ajunși din munți.
Aceasta ne-este steaua cu blestemate punți.
Să ne plecăm ca iarba, să cerem împăcare
Căci capul ce se pleacă mai află îndurare."

"Ești Stefan, sau muiere? Ești voievod, sau gâscă?
Stejarul de pe culme, ori împrumut de vâscă?
Ești Stefan al Moldovei, ori un nemernic care
Iși vinde azi Hristosul? Sărut de împăcare?!!

Cei ce-au rămas în munte sunt gata cu toporul.
Ești Iuda, de-aici pleacă, tu nu ești Domnitorul!
Aceasta ne-este țara, întreaga, voievoade
N'o târguim la bâlciuri, nu-i apă de năvoade.

E plaiul și aminul Moldovei noastre sfinte,
De nu ești Stefan Vodă, blestemul te cuvinte
Cu ochi holbați din groapă, cu ochi holbați și sferici,
Fii blestemat de-apururi de arsele biserici.

Te-am uns la Direptate ca să ne aperi neamul,
Biserica, credința și fluierul și ramul,
Iar tu la mătrăguna păgână și barbară
Cutezi să'ntinzi pe tavă Biserică și Tară?

Na-ți buciumul și spada, și după sfatul meu
Fii Stefan și te luptă, și Bunul Dumnezeu
Cu tine fie astăzi viteaz din Mușatin
Ca iarăși să fim liberi în veci de veci. Amin!"

Pe cal se urcă Stefan și buciumul iar sună
Sfâșietor prin codri ca freamăt de furtună.
Incep să curgă munții - plăieși, din neam moșteni,
Cu armele în mână, pădure prin poieni. . .

"Io, Stefan Voievodul chematu-v'am din bucium
Că Tara ni-i răpită, că-i foc, obidă, zbucium.
Păgâni din fund de stepe ce nu au Dumnezeu
Au cotropit Moldova și-i totul sub resteu.

La luptă pentru Tară, să ne-apărăm credința,
Hristos Mântuitorul ni-i astăzi biruința!
Noi robi n'am fost vreodată, noi liberi vrem să fim,
Cu noi arhangheli luptă și-al Tării heruvim.

Vreți pruncii voștri slugă barbarului ateu,
Ce calcă pe icoană, ce scuipă'n Dumnezeu?
Vreți robi să fiți, ori vulturi? Vreți lanțuri, ori poieni?
Ne facem stârpitură, ori fim tot moldoveni?

Atunci, mâna pe arme, feciorii mei stejari,
Ca să scăpăm Moldova de hoți și de tâlhari,
Bezbojnicii de stepă, lături de veac, mișei.
Cu Dumnezeu 'nainte, la luptă dragii mei!"

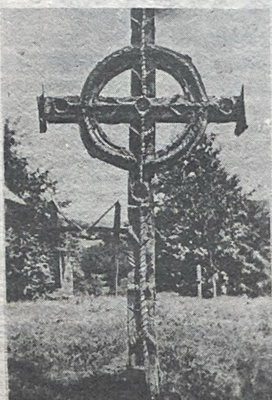
Din văi, din munți, rovine, din plai, câmpii, zăvoi,
La glasul de furtună porniră la război.

Fugeau spre Prut dușmanii ca un blestem sinistru. . .
E liberă Moldova din Mare pân' la Nistru.

A fost din nou a noastră, întreagă în hotare,
Intreagă în credință, pe-atunci Stefan cel Mare
Ingenunchea Luminii și'n semn de mulțumire
Pe locuri de arhangheli zidea o mănăstire.

Dumitru D.ICHIM

ȚARA

SATULE....

Satule, cosmin de dor,
Tară a poveștilor,
Plâns sub geana stelelor,
Pe decindea anilor,
Cine-ți fură soarele,
Cine-ți bea isvoarele?
Cine-ți cară din ogor
Tot sângele holdelor,
Satule, cosmin de dor?

Satule cu cerul clar,
Ca o boltă de altar,
Fără veac, fără hotar,
Tu strângi lumea tot mai rar
Lângă toaca de stejar,
Să'ngenunche'n iconar
Lângă îngeri cu stihar,
Satule, destin amar...

Satule, albastră iie,
Așternută'n veșnicie,
Drum, Lui Dumnezeu, să vie,
Să-ți mai ia din sărăcie,
Ti-a rămas vrerea pustie,
Geamătul, zădărnicie.
Nu-i dreptate să te'nvie
De sub crâncena urgie.
Si Isus e'n pribegie,
Si n'aude și nu stie,
Satule, albastră iie!

Vasile POSTEUCĂ

ENIGMĂ

De țărmurile mării
Se sparg talazuri grele
Ce ies din frământarea
Pornirilor rebele.

Si cum le duce valul
In spume 'ndantelate,
Si-ascunde marea 'n ele
Eternele-i păcate.

Așa în suflet noaptea
Aripa amintirii
Lovește cu putere
Adâncurile firii.

Si din trecut renaște
Enigma vieții mele,
Ce se frământă 'n suflet
Ca undele rebele.

Ciprian DOICESCU

ANTOLOGIE

DUMNEZEU — de Liviu Rebreanu

Intr'o țară îndepărtată a fost odată un împărat care cu cât îmbătrânea cu atât simțea mai mare mâhnire în suflet.

- In viața mea, zicea dânsul, am gustat și am văzut tot ce este îngăduit omului să guste și să vază. Ceva însă în toată viața mea n'am văzut: pe Dumnezeu. Trebue să-l văd!

Si dădu poruncă mare boierilor, sfetnicilor și preoților săi:

- Dacă nu-mi veți arăta pe Dumnezeu, am să vă pun pe toți la închisoare și am să vă pedepsesc strașnic.

Si le dădu un soroc de trei zile.

In curtea împărătească se stinse veselia. Curtenii umblau de ici-colo cu capetele plecate așteptându-și groaznicul sfârșit.

In ziua sorocului hotărît, toți boierii, sfetnicii și preoții fură chemați înaintea împăratului. Si boierii, sfetnicii și preoții păstrau tăcere mare, iar împăratul tocmai se pregătea să rostească osânda înfricoșătoare. In clipa aceea însă un copil de păstor păși în fața împăratului și-i zise:

- Dă-mi voe, Măria Ta, să-ți împlinesc eu dorința!

- Bine, răspunse împăratul. Dar bagă de seamă că ți-e capul în joc!

Si copilul de păstor luă de mână pe împărat și-l duse într'o piață și-i arătă soarele strălucitor și îi grăi:

- Privește în sus!

Impăratul vru să ridice capul ca să arunce o privire spre soare, dar razele orbitoare îi pricinuiră durere în ochi și-l siliră să plece capul și să închidă ochii.

- Vezi, stăpâne? Si doar soarele e numai o mică rază a mărirei lui Dumnezeu, un colțișor neînsemnat al împărăției lui Dumnezeu! Cum ceri tu atunci să vezi pe însuș Dumnezeu cu ochii tăi slăbiți și înlăcrimați? Mai bine caută să vezi pe Dumnezeu cu ochii sufletului tău!

Aceasta plăcu împăratului care grăi astfel către copilul de păstor:

- Văd că ai o minte luminată și un suflet înălțat. Mai răspunde deci la următoarea întrebare: "Ce a fost înainte de a fi Dumnezeu?"

Păstorul stătu pe gânduri o clipă și apoi vorbi:

- Stăpâne, nu te supăra, dar te rog să numeri!

Impăratul începu să numere:

- Una, două, trei...

- Nu, nu, întrerupse păstorul, nu numeri bine. Incepe înainte de unu!

- Cum asta? Nu știi că înainte de unu nu este nimic?

- Inteleaptă vorbă ai rostit, stăpâne; nici înaintea lui Dumnezeu n'a fost nimic!

Aceasta plăcu și mai mult împăratului care grăi astfel:

- Am să-ți fac un dar împărătesc dacă ai să-mi mai răspunzi la o întrebare: "Ce face Dumnezeu?"

Iar păstorul răspunse:

- Bine, am să răspund și la întrebarea aceasta, dar împlinește-mi întâi o rugăciune. Schimbă cu mine hainele tale!

Si împăratul își scoase hainele împărătești și le dădu păstorului. Si păstorul se urcă pe tron, luă sceptrul în mână și, arătând spre împăratul îmbrăcat ca păstor, care stătea la picioarele tronului, glăsui astfel:

- Iată ce face Dumnezeu: pe unii îi ridică pe tron, iar pe alții îi alungă.

Si se îmbrăcă iarăși cu hainele lui de păstor.

Impăratul rămase multă vreme pe gânduri, apoi zise înseninat:

- Da, acum văd pe Dumnezeu!

DESPĂRȚIRE

— Schiță —

Pe Vanda am cunoscut-o într'o seară senină de Primăvară, când în aer pluteau miresmele reînvierii, iar în suflete se ridica în rotocoale mici, porumbelul alb al nădejdii. De atunci, din seara aceea, Vanda s'a furișat încet, îngrozitor de încet, în sufletul meu, ca o luminiță ce se încumetă să sfideze imensitatea înturnericului. Cu mâinele ei gingașe, a rupt zăgazul porții și a pătruns în cimitirul cu crucile putrezite, unde dormeau de mult, iubirile mele. A sărutat fiecare lespede de mormânt, fiecare rană din suflet...

Dece făcea Vanda lucrul acesta? Cine o îndemna să facă? Si pentru cine?

- Auzi cum cântă stelele, Vanda?

- Da. Aud!

- Vezi cum se îmbrățișează razele lunei?

- Văd.

- Dar pe Eros îl vezi, tu, mica mea Vanda?

- Il văd. Cum să nu-l văd? Ceea ce vezi tu se poate ca eu să nu văd?

- Vanda, ești un copil.

- Da, sunt. Vladimir, eu sunt un copil. Zi, Vladimir, zi eu sunt un copil.

- Vanda, tu ești un copil.

Așa am încheiat prima seară, prima întâlnire.

Vladimir eram eu. Așa îmi zicea Vanda când eram singuri, așa îi plăcea ei să-mi zică. Nu stiu dece. Nici n'am întrebat-o. Ea se poartă așa de bine cu mine încât orice explicare ar fi de prisos.

Intr'o zi, pe când ne plimbam afară din oraș, am oprit-o sub un teiu înflorit, am cuprins-o cu brațele mele și i-am zis:

- Vanda, vezi ce plăcut e aici?

- Da.

- Vanda, dece nu ridici capul? Ridică-l.

- Nu pot.

- Dece nu poți?

- Nu știu.

- Vanda... ai ceva?

- Nu! Nu am nimic.

- Atunci ... Ridică-l. Vreau să-ți văd ochii. Ochii tăi, vreau să-i văd, Vanda.

- Vladimir, nu pot privi în ochii tăi.

- Atunci, am să privesc eu într'ai tăi.

- Nu ... nu... nu pot. Privirile tale mă dor. Brațele tale îmi zdrobesc trupul. Indepărtează-te puțin Vladimir și atunci, poate am să te privesc.

Incet, greoiu, mi-am descleștat brațele din jurul corpului ei și m'am îndepărtat. Ea m'a privit un moment, apoi repede și-a aruncat privirea în altă parte.

- Vladimir, ochii tăi scapără fulgere.

- Cum sunt ochii mei, Vanda?

- .... Negri, înfiorător de negri.

M'am apropiat din nou de ea, din nou am cuprins-o fără cea mai mică împotrivire.

- Vanda... dă-ți puțin capul pe spate ... Așa ... Bine ... Vanda a închis încet ochii. Desigur că, pentru a nu-mi întâlni privirile mele hipnotice. Si când în pleoapele ei, încă se juca lumina, am sărutat-o.

Un fior ne-a străbătut corpurile amândurora și tremurând, ne-am trezit îmbrățișați. Pe urmă ne-am eliberat unul pe altul. Vanda a oftat lung, apoi zâmbind, mi-a zis:

- De acum, o Vladimir, Vanda nu mai este un copil.

- Si atunci, poate să-mă privească în ochi.

Pe ea nu o chema Vanda. Avea un alt nume, pe care eu îl știam, dar pe care nu i-l'am spus niciodată. Si ea nu s'a supărat. Noi ne schimbaserăm poate numele dintr'o necesitate internă care ne predomina, care se svârcolea în noi, cerându-și dreptul la viață. Căci, deși ne-am întâlnit, noi ne căutam încă ...

Am străbătut de atâtea ori același drum alături de ea, încât ne cunoșteau și arborii și florile și toate firele de iarbă. Noi nu știam alt drum afară de drumul întâlnirii noastre, drumul cu tei, drumul cu vise.

- Vanda, tu vezi lumea?

- Dar tu o vezi?

- Eu o văd, dar, n'o înțeleg. Nu știu dece Vanda. Nu pot să știu dece. Știu însă atât că, n'o înțeleg, și mi-e deajuns.

- Cât de romantic ești, o Vladimir...

- Romantismul meu, Vanda, nu este decât un simțământ puternic, vocea sufletului. Eu nu știu să mint Vanda. N'am învățat a minți. Nu știu măcar să ocolesc. Eu sunt unul și același, în toate împrejurările vieții.

- Da, Vladimir, da. Tu ești unul, unul singur...

- Eu sunt unul, născut și trăit în durere.

- Dece, Vladimir?

- Pentrucă sunt însăși durerea.

- Cum?... Tu n'ai fost nici odată fericit? Tu nu ai simțit nici odată bucuria? Fruntea ta n'a descrețit-o nimeni?

- Nimeni... Vanda... Nimeni...

- Atunci, Vladimir vreau ca eu să fiu cea dintâi care-ți dă fericirea, vreau ca eu să fiu prima care-ți descrețește fruntea ta de bronz, fruntea aceasta de visător, fruntea sub care trăește o lume de vise și basm.

- Vanda, tu nu știi că fericirea e trecătoare? Mâine, poimâine, pleci și tu. Te duci în orașul tău, la părinți, la rude. Si Vladimir rămâne din nou singur, cu fruntea încrețită și cu durerea'n suflet. Iată, mai sunt câteva zile de școală. O nimica toată. Tu pleci... Pleci... dar vezi... odată cu tine, pleacă și fericirea.

- Rămân însă amintirile.

- Ce folos? Tu crezi că totuna e de a te avea aici lângă mine sau de a-mi închipui că odată ai stat așa, gânditoare, lângă mine?... Vanda, spune-mi te rog, dece trebue să ne despărțim acum când abia am început să ne găsim, să ne simțim că suntem noi, că noi trăim aceste clipe fugare, că noi gustăm din cupa iubirii? Spune-mi, mica mea Vanda, dece-i făcut omul să pătimească? Dece trebue tu să pleci?... Tu nu simți durerea despărțirii?...

- Cum să nu o simt, Vladimir? O simt. O simt și mă întreb, dece tocmai acum? Dece nu mai târziu? Dece nici odată... Dar vezi... parecă ceva mai presus de noi și de voința noastră acționează, ne alungă, ne desparte. Să sperăm însă că nu pentru totdeauna. Trei luni de zile, o vorbă goală.

- Trei luni? Ah... mi se pare că sunt trei veacuri... O veșnicie...

Vanda și-a terminat examenele cu aproape o săptămână înaintea mea. A mai stat câteva zile, apoi într'o seară mi-a spus:

- Vladimir, mâine plec.

- Ce școlăriță cuminte ești tu, Vanda... Mâine pleci, ca să te reîntorci după trei luni, atunci când îți cere școala atunci când frunzele ofilite și bolnave cad una câte una, ca niște lacrimi de fecioară.

- Atunci, viața va fi din nou a noastră.

- Poate... Cine știe ce aduce viitorul.

- Ce seară frumoasă, Vladimir. Auzi tu cum cântă stelele? Vezi cum se îmbrățișează razele lunei?... Dar pe Eros îl vezi?

- Eu nu văd nimic. Vanda, tu greșești. Stelele plâng, razele tremură, iar Eros vrea să fugă...

M'am apropiat mult de ea, am cuprins-o în brațe și i-am șoptit încet, rugător:

- Vanda... dă-ți capul pe spate...

Si când pleoapele i-se coborau greoaie, am sărutat-o.

- Vanda, Vanda, tu ești un copil.

A doua zi, Vanda a plecat.

Aurel D. BUGARIU

PENTRU DEMNITATEA CUVÂNTULUI

Horia STAMATU

...cuvântul iaste ca vântul: daca iesa din gură nici într'un chip nu–l mai poţi opri şi măcar dă te–ai căi şi ziua şi noaptea, nimic nu vei folosi.

Invătăţurile lui NEAGOE BASARAB

Sunt unele persoane care confundă insulta, calomnia sau denunţul prin scris, cu " polemica". In greaca veche "polemos" însemna război. Francezii au luat acest cuvânt şi l-au folosit pentru a denumi discuţiile în contradictoriu din viaţa publică, politică sau culturală. Cel care practică "polemica" se chiamă "polemist". Noi am luat "polemică" şi "polemist" din limba franceză cu sensul consacrat de ea. Si chiar am dat mari polemişti, ca de plidă Titu Maiorescu, Mihail Eminescu, Nae Ionescu, toţi la cel mai înalt nivel al culturii şi al cinstei intelectuale. Tot în limba franceză s'a creat cuvântul "polemologie", care înseamnă "ştiinţa războiului". O polemologie românească apare pentru prima oară în " Invăţăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Theodosie", carte dela începutul secolului XVI. 'Polemistul" adică cel ce discută idei în contradictoriu, are o analogie cu "războinicul", aşa cum lupta de idei are şi ea o analogie cu "războiul" de care se ocupă Domnitorul muntean în capitolul cărţii lui intitulat: 'Invăţătură a lui Neagoe Voevod către fie-său Theodosie Voevod şi către alţi Domni, către toţi, pentru solii şi pentru războaie". Cea d'intâi măsură recomandată aici războinicului este de ordin moral: 'Deacii întâi să te îmbraci în dragostea lui Dumnezeu ca într'o platoşă". Iar dintre indicaţiile tactice de mai încolo este de-o mare actualitate o fundamentală condiţie de ordin psihologic: "Insă şi aceasta zic: la război hărţuitorii să nu iasă înainte să dea harţu, că nu sânt nici de un folos, ci aceia încă înfricoşază şi oştile".

"Hărţuitorii" sunt artăgoşii, căutătorii de ceartă cu lumânarea, în general nişte vanitoşi iresponsabili, firi labile, care prin răul lor exemplu strică moralul unei comunităţi de orice fel, religioasă, civilă, militară. In discuţiile în contradictoriu din comunităţile civile, "hărţuitorii" înlocuesc polemica în sensul mai sus arătat, prin insulte cât mai ordinare, prin calomnii joase, prin denunţuri. Când este vorba de activitatea publică prin scris, "artăgoşii" români îşi iau drept alibi "grija pentru neam". Dar poporul român nu este un neam prost, ca să poată fi apărat cu mijoace de neam prost. Iar acesti artăgoşi, falsi luptători, în loc să se îmbrace în "dragostea lui Dumnezeu ca într'o platosă" se îmbracă în ura Satanei, ca într'o plasă din care nu mai pot eşi. Nicio "grije" pentru niciun "neam" din lume nu e binefăcătoare dacă se bazează pe principiul urii.

Chiar când este vorba de război adevărat, nu de flecăreli gazetăresti fără nicio urmă de spirit, cel mai puternic şi cel mai sigur de victorie va fi cel ce combate adversarul fără să-l urască. Războaele de supravieţuire şi luptele de necesitate obiectivă sunt altceva decât războaele şi luptele din ură. Este adevărat însă că de pildă "ura de clasă" şi chiar de rasă propagată azi prin ideologie, a contaminat mulţi oameni slabi care îşi justifică urile sau sterilitatea prin "necesităţi naţionale".

Nu numai că pe această cale "necesitatea naţională" nu este în niciun fel servită, dar se face un mare rău naţional. Toate injuriile, calomniile şi denunţurile posibile nu au cum să desfiinţeze o personalitate bine definită printr'o activitate serioasă. In schimb asemenea deslănţuiri prin presă demoralizează cititorii români risipiţi în lume şi chiar pe Românii din ţară care aud de asemenea mizerii.

Astfel, în virtutea celor mai sus spuse, afirmăm că este obligată o distanţare "de facto" a celor ce scriem româneşte, o distanţare clară faţă de asemenea manifestări, pentru ca nu cumva până la urmă publicistica Românilor din Occidentul acestor vremi să rămână în istoria presei româneşti ca un exemplu de promiscuitate nedemnă nici de istoria, nici de cultura nici de omenia românească. Deci: partea cea mai mare a celor ce scriem româneşte în acest exil, rămânem cum ne învaţă Neagoe Basarab, îmbrăcaţi "în dragostea lui Dumnezeu ca într'o platoşă". Iar oricui face deşartă zavistie, îi spunem tot cu Neagoe Basarab: "nimic nu vei folosi".

Horia STAMATU

PUTERE ŞI NEADEVĂR

Evoluând în timp cu sacrificii imense de vieţi omenesti, ideia unei puteri aparţinând poporului, spre binele poporului, a culminat ducând la forme democratice de guvernământ, în care aleşii poporului sunt delegaţi să guverneze. De la formula "suntem la putere, facem ce voim" s'a trecut la judecata: "sunteţi la putere, veţi fi traşi la răspundere pentru abuzurile făcute." Numai în lagărul comunist aceste norme nu se pot aplica, pentru că principiile umanitare care au generat democraţia au fost complet abandonate. Telul oricărei guvernări spre binele poporului pune pe plan secundar arivismul, îl condamnă chiar. Răsturnarea acestei conduite în lumea sovietică a făcut posibilă realizarea unei suprastructuri de monştri. Faţă de imperialsmul anterior secolului al 20-lea, imperialismul Cremlinului are nuanţe de perversitate la care şi cele mai tenebroase personagii Shakespeariene ar tresări de groază. In primul rând comunismul a distrus egalitatea din toate statele din lagărul controlat de ruşi, întronând clasa privilegiată a celor care sunt puşi să folosească biciul oprimării.

In al doilea rând a coborât la cel mai de jos nivel existenţa omenească şantajând cetăţenii cu preţul vânzării sufletelor, a credinţei în patrie: "dacă nu accepţi doctrina şi puterea sovietică nu poţi trăi. Ruşii, înscăunând comunismul în Europa de Est - au înlocuit adevărul cu cea mai mare minciună din toate timpurile istoriei. Populaţiile sunt condamnate la muncă forţată, iar viaţa este literalmente un iad. Urmărirea individului una dintre sarcinile deosebite ale funcţionarului în statul comunist, demonstrându-se astfel că productivitatea muncii este un slogan adecvat doar pentru muncitorii transformaţi în sclavi. Că primează controlul asupra sclavilor o demonstrează numărul enorm de securişti, de miliţieni, clasă complet parazitară. A fost distrusă complet noţiunea de onoare, pentrucă aceasta conţinea mândria de a fi român, de a apăra cu orice preţ fruntariile şi bunul patriei, constituind obstacolul cel mai de temut pentru tăvălugul Moscovei. Onoarea a fost înlocuită cu cea mai abjectă aberaţie a mocirlei umane, cu acceptarea trădării în favoarea URSS, condiţie sine qua non pentru a figura în regimul care guvernează în România.

Biologic asemenea prăbusire totală nu este posibilă în sufletul omenesc iar sociologic nu are nicio explicaţie, pentru că ar însemna o generalizare a ideii de sinucidere - non sens pentru o largă colectivitate, pentru un popor atât de viu, cu atâtea calităţi, cum suntem noi, românii.

Si calculând - cu maximum de cruzime efectele - toţi cei care puteau conduce România după 1946 au fost masacraţi, suprimaţi şi înlocuiţi cu dejecţii umane. Era şi este nevoie pentru conducerea comunistă de imbecili care să execute ordinele în contra propriului popor, menţinut în permanentă stare de oprimare, spre satisfacţia şi hegemonia Kremlinului. Cu profunzimea -i caracteristică, Socrate descria printr'un eufemism că numai ignorantul poate face răul. Aplicându-i judecata în cazurile moderne, observăm cu uimire cât de universală este aplicarea acesteia, pentru că numai ignorarea binelui comun, a noţiunilor de cinste şi dreptate, a respectării aproapelui, duc la egoismul ieftin în care primează instinctele şi nu judecata şi care propagă ura, teroarea, crima în dauna patriei. Prostia -definită astfel de Socrate - ca sursă permanentă a răului, face ravagii în lumea comunistă pentru că nu are limite în erosiunea produsă asupra societăţii.

Pentru că a dat foc unui panou comunist un tânăr este condamnat la 18 ani închisoare. In acelaşi timp cu condamnarea tânărului mi-a căzut în mână Morning Star (un ziar comunist englez) în care se descria procesul unui tânăr englez care lucra la proiectarea vârfurilor de rachete la Air Force. Englezul a luat un dosar cu studiul a şapte vârfuri de rachetă şi l-a dus la Ambasada sovietică din Londra. In cadrul unui test am întrebat colegii, prietenii, pe mine însu-mi, ce pedeapsă merită - pentru actul de trădare- englezul? Unii au zis pedeapsa cu moartea, alţii închisoare silnică pe viaţă.

Avocatul a pretins că actul tânărului a fost lipsit de judecată, datorită vârstei, că a căutat să-şi suplinească lipsa de importanţă făcând un act de frondă, pueril, că dacă i se aplică pedeapsa pentru act de spionaj îl vor distruge pentru tot restul vieţii. Judecătorul a admis teza avocatului şi l-a pedepsit cu 50 lire amendă pe tânăr.

De necrezut, dar adevărat. Mai putem compara cele două lumi, cea de infern a comunismului, care se menţine doar prin pedepsire şi teroare, cu cea occidentală, în care iertarea, compasiunea, şi nu strivirea individului capătă preţul trăirii în comunitate?

Neadevărul revoluţiei permanente constă în faptul că nu transformarea aparatului de conducere, care-i un mijloc, ci consecinţele schimbării asupra societăţii, care reprezintă scopul, sunt esenţiale. Urmările imperialismului comunist sunt falimentul moral, social şi economic, astfel că într'o confuzie deliberată - iniţiativa declarată în Internaţionala "rob cu rob să ne unim" este angajată pentru folosul URSS care uneşte popoarele în robie, obligându-le să muncească în profitul imperialismului sovietic. Singurul adevăr în conjunctura comunistă este teama provocată de nesiguranţa zilei de mâine, de denunţul considerat ca simbol al credinţei faţă de regim, de ferocitatea securităţii care-şi caută cu înverşunare prada şi o inventeaza dacă nu există, omul - în afară de spaima morţii - mai având şi spaima vieţii ameninţate la tot pasul.

Ştefan FILIP

LA O ANIVERSARE

Radu CÂMPEANU

Cu frica lui Dumnezeu, ager la minte, bun la treabă, independent şi măsurat, românul copleşit de nevoi şi constrângeri, se vede obligat să-şi împartă viaţa între frica de azi şi insecuritatea de mâine.

Obsedat de nevoile traiului cotidian, nu-şi precupeţeşte efortul şi oricât de mare i-ar fi strădania, nu poate ieşi din cercul strâmt al sărăciei socialiste. Nici inteligenţa, nici talentul, nici munca şi cu atât mai puţin cinstea sau caracterul, nu-i vor aduce bunăstare sau încredere în viitor.

Linistea sufletului, împlinirea gândului, îndestularea, securitatea personală, dreptul la speranţă şi la iniţiativă, nu fac parte din realitatea "societăţii socialiste multilateral - dezvoltate". Bucuria şi nădejdea nu sunt cuprinse pentru el în această lume.

De aceea nu surprinde relatarea străinilor care neau vizitat de curând ţara şi care au văzut pe stradă, în case, în fabrici că oamenii aproape nu mai râd.

In adevăr, astăzi, poporul nostru este îngândurat, preocupat, îngrijorat şi crispat.

Cu toate acestea, o mână de privilegiaţi, mulţumiţi şi obraznici îi sfideaza săracia şi asuprirea. Ei formează restrânsa oligarhie de partid care trăieşte visul nebunesc al puterii absolute, deţinută de un Papură-Vodă, modelat de imaginaţia simplistă a unei minţi rudimentare. Izolaţi de restul naţiunii, îşi împart între ei titluri şi grade. Maimuţărind instituţiile publice, se numesc deputaţi, miniştri, perşedinţi sau vicepreşedinţi de Consiliu sau Republică.

Fără să înţeleagă bine cum de au ajuns acolo, fericiţi şi minunaţi de confortul care-i înconjoară, se ploconesc pe rând sau laolaltă, în faţa celui pe care-l socotesc şef. Nici nu s'ar putea altfel deoarece el este acela, care "cu grijă partinică" împarte vile, apartamente, automobile, îmbelşugare, plimbări şi funcţii. Iar ca nu cumva acesti necrofori ai sărăciei şi asupririi să-şi piardă situaţia pentru care tremură, ei sunt gata oricând să mulţumească, pentru a dovedi că nu s'au schimbat şi că pot reveni uşor la poziţia orizontală care le este familiară. Orice ocazie le este binevenită pentru a-şi manifesta recunoştinţa "fără margini" şi implicit, inconsistenţa coloanei lor vertebrale.

Aniversarea celor 62 de ani ai lui Ceauşescu a venit la timp. In mijlocul indiferenţei generale şi al dispreţului poporului român îngenunchiat, această mână de profitori, au putut oferi spectacolul dezgustător al entuziastei întreceri în servilism şi degradare.

Flatarea megalomaniei bolnave, lingusirea nedemnă, minciuna stereotipă, exprimate sub toate formele posibile, au dat măsură infinit minoră a celor care au scris, semnat sau citit textele indecentei preamăriri a micului dictator dela Scorniceşti.

Dacă înscenarea dela Bucureşti din luna Ianuarie s'ar fi făcut la bâlci, în margine de târg, personajele ar fi provocat râsul spectatorilor.

Din nenorocire însă, dela aşa numitul prim-ministru, până la poetaşul desemnat să ridice osanale lui Ceauşescu, spinările îndoite erau ale unor oamneni, care oricât de inferiori ar fi, deţin o parte a puterii, adică participă la oprimarea ţării.

Ori, când realitatea este aşa cum o cunoaştem şi saltimbancii se iau drept reprezentanţi ai poporului, spectacolul capătă dimensiuni grave şi revoltătoare.

Si în faţa acestei scene cu marionete, românul râde din mândrie, ca să nu plângă şi strânge pumnii pentru că nu poate lovi. ■

CITIŢI ŞI RĂSPÂNDIŢI

" CUVÂNTUL ROMÂNESC "

LUPTAŢI ÎMPOTRIVA DUŞMANULUI COMUNIST

FOAMETEA DIN 1953 ÎN LAGĂRUL GHENCEA–BRAGADIRU

Eugen POPESCU

La câțiva kilometri sud de București, se găsea Lagărul de deținuți politici, care purta mai multe nume. Unii îi spuneau Lagărul Bragadiru, alții, Lagărul Ghencea, fiind în hotar cu cele 2 localități, iar Securitatea îi spunea "Depozitul Rahova", adică acolo se "depozitau" deținuții, cu ancheta terminată, ai Securității orașului Bucureşti, care avea birourile și arestul pe Calea Rahova, de unde își trăgea numele Depozitul Rahova.

Acest Lagăr era compus din circa 20 barăci mari de lemn, terenul era împrejmuit cu sârmă ghimpată și din loc în loc erau turnuri înalte de observție în care vegheau soldați de securitate. In acest Lagăr au fost deținuți prizonieri sovietici, în timpul războiului, iar imediat după terminarea războiului, după ce au fost eliberați prizonierii sovietici, au fost aduși aci prizonieri germani, iar în 1953 erau prizonieri politici români.

Au fost deținuți aci multe mii de oameni din toată Tara, care erau anchetați sumar și trimiși apoi spre Coloniile de muncă dela Canalul Dunăre-Marea Neagră, sau alte Colonii de muncă forțată. Ceeace s'a întâmplat în acest Lagăr, merită să fie semnalat și reținut de istoria pătimirilor românești.

S'au întâlnit aci fostele conduceri județene, orășenești și comunale ale partidelor național țărănesc și liberal din fosta coaliție cu comuniștii și social-democrații de după 23 August 1944, foști deputați și senatori, prefecți și primari, foști legionari, fostele organe ale poliției represive și ale Siguranței generale ale Statului din timpul lui Carol al II-lea și Antonescu, foști salariați ai Serviciilor speciale de Informații (SSI) condus de Moruzov și apoi de Eugen Cristescu, speculanți ai bursei negre, ai mărfurilor vândute cu suprapreț (aceștia fiind considerați sabotori politici), organe ale fostei Jandarmerii, membri ai Lojelor masonice, conducători și preoți ai bisericii greco-catolice și romano-catolice, tineri cu vederi și manifestări cosmopolite, etc. etc.

Viața în Lagăr era suportabilă pentru cei trecuți, până aci, prin mai multe închisori și erau de mai multă vreme arestați, iar pentru cei care erau pentru prima oară arestați, viața în Lagăr era neînchipuit de grea.

Deținuții care se găseau în Lagăre, Colonii de muncă sau Penitenciare, în primăvara și vara anului 1953, au trăit din greu perioada de foamete, determinată de Festivalul internațional al tineretului care a avut loc în România în vara anului 1953.

In vederea asigurării unei alimentări superioare rezervată zecilor de mii de tineri și români ce urmau să se întâlnească la București în așa zisul Festival internațional al tineretului, Guvernul și Partidul comunist român au dispus să fie stocate cantități imense de alimente, ca: zahăr, ulei, făină, unt, paste făinoase, carne de tot felul și preparate de carne, etc. etc.

Populația liberă a Țării a avut de îndurat lipsuri mari de alimente, iar cei peste 100.000 de deținuți care erau în acel an prin temniți, colonii de muncă și lagăre, au trecut timp de luni de zile printr'o foamete cumplită, determinată și pusă la cale de organele de represiune ale Țării.

In lagărul Ghencea-Bragadiru foametea ținea în ghearele ei și câteva mii de deținuți și fiecare deținut reacționa în felul lui la lipsa acută de alimente. Terciul de dimineață, acel fel de mâncare îndrăgit de deținuți, dispăruse și în locul lui a fost servită așa zisă cafea, un fel de apă colorată în negru și cu slabe urme de zahăr prin ea.

Mâncărurile obișnuite, de bază, erau ciorba de varză acră și ciorba de arpacaș, în care boabele de arpacaș puteau fi numărate. Rația de pâine se micșorase, iar de trei ori pe săptămână se înlocuise cu mămăligă.

De obicei, în timpul zilei, mișcarea prin curtea lagărului era permisă. Plimbările se făceau în grupuri mai mici sau mai mari, iar câte unii se plimbau singuri și își depănau amintirile, sau făureau planuri pentru ziua de mâine, când vor fi din nou liberi. De când a început să scadă nivelul caloriilor, determinat de o alimentație din ce în ce mai slabă și lipsită de consistență, grupurile de oameni prin curte începuseră să se rărească. Incet, încet, deținuții se simțeau slăbiți și fără putere. De unde putere? Din ciorba de varză acră? Sau din ciorba de arpacaș, în care numărai boabele?

Sărmanii oameni, în mod special cei ce au avut asigurată la casele lor o bună alimentare, se vedeau acum la marginea puterilor fizice și își închipuiau că măsura de înfometare era luată în mod conștient de guvernanți, pentru a termina cu ei. Foametea nu era o măsură de a omorî oamenii, ci de a-i chinui, ceeace era mai grav. Chinurile foametei îndelungate sunt groasnice.

Decăderea fizică era urmată de decăderea morală. Erau câte unii care-și făceau mici rezerve de pâine (50-100 grame) pentru a avea și pe a doua zi, când știau că se va servi mămăligă, pe care nu o puteau suporta. Au fost dese cazuri când alții se furișau spre patul acestora unde țineau ascunsă bucățica de pâine și o furau, mâncând-o pe ascuns, să nu fie văzuți.

Fiecare om își are limita lui de rezistență la foamete. Atât linia minimă de rezistență morală, cât și cea fizică, au fost atinse de deținuți în totalitatea lor și fiecare a reacționat în mod deosebit.

Curtea Lagărului era goală, oamenii rămâneau întinși, în timpul zilei, pe paturile din barăcile lor, ca să nu-și consume acea minimă energie căpătată prin slaba alimentație servită. Subiectele politice, în discuții, dispăruseră, oamenii nu mai puteau gândi. Subiectul de discuție generală era foamea, care era comentată în diferite chipuri.

In mod obișnuit, se grupau în barăci, stând pe paturi, câte 4-6-8 persoane și unul din ei începea să povestească despre modul cum se prepară diferitele mâncăruri cunoscute de el, iar ceilalți îl ascultau cu mare atenție și salivau abundent în timpul conferinței, având senzația că se și săturau. Fiecare lua cuvântul și povestea cum se prepară mâncarea lui preferată. Era o psihoză a foamei și toți erau cuprinși de ea.

Un neîntrecut povestitor în preparatul mâncărurilor era profesorul de liceu Stefan Spătaru, pensionar din Bucovina, fost primar în satul lui. Colegii lui din baracă îi spuneau "Nea Fănică", iar alții, când vroiau să-l hârâe, i se adresau cu necuviincioasa adresă de " Moș Fănică". Spunea el deseori că are 68 de ani, dar complecta, în glumă, că nu se dă pe unul de 66 de ani.

Conferințele lui Nea Fănică făceau "sala plină" de înfometați, venind deținuți și dela alte barăci să-l asculte cum pregătește bunătățurile de mâncăruri, sau conservarea slăninii, a cărnurilor și a legumelor de toamnă.

Orice conferință a lui începea cu o vorbă invariabilă: "Iac'așa", și apoi intra în subiect. Intr'o zi a vorbit înfometaților despre cum se prepară o tochitură de cocoș de munte. Pentru mulți era o mâncare necunoscută și aceasta provoca mult interes la ascultare.

După ce și-a rostit binecunoscuta lui vorbă "iac'așa" - și-a întins mâinile, de par'că ar fi vrut să dirijeze o orchestră și a început să spună că se iau picioarele cocoșului în amândouă mâinile, se cufundă cocoșul într'o oală mare cu apă clocotită, se lasă de mai multe ori și se scoate deasupra, până ce penele se pot desprinde ușor de piele. După ce se scot penele, se crestează cocoșul prin partea din'napoi, se scot măruntaele, se clătește cocoșul de mai multe ori pe din'năuntru și apoi se vâră în el o mână de urzici verzi și îl lași așa cu urzicile în el până a doua zi.

N'a mai așteptat Nea Fănică până a doua zi, ci le-a spus, spre bucuria asistenței ca să-și închipue fiecare că urzicile și-au făcut efectul și le-a cerut voe să continue cu pregătitul tochiturii. Nu și-a dat nimeni seama că trecuse mai bine de o oră, timp în care Nea Fănică a gătit mâncarea de cocoș de munte și era gata s'o servească la masă.

A sucit bietul cocoș în toate chipurile, l-a schimbat în mai multe oale și străchini, până ce l-a așezat într'un castron mare de lut smălțuit, unde l-a însoțit de toate mirodeniile posibile. Fiecare mirodenie în parte provoca râuri de salivă în gurile ascultătorilor, salivă care lua gustul fiecărei mirodenii pe care Nea Fănică mai întâi o descria cum e și apoi o punea în castronul de lut smălțuit.

După ce preparația imaginară a lui Nea Fănică a luat sfârșit, a prins castronul cu amândouă mâinile, însoțind operațiunea de niște gesturi de par'că chiar avea în mână un castron, și l-a băgat la cuptor. S'a făcut că în timpul introducerii castronului a atins buza cuptorului înfierbântat și și-a ars arătătorul dela mâna dreaptă, pe care a început să-l scuipe, ca să-i treacă durerea de arsură. A anunțat ascultătorii că nu va aștepta cele câteva ceasuri până ce tochitura va fi gata, ci o va scoate imediat.

Când s'a făcut că deschide cuptorul, a început să-și tragă aer în piept prin căile nazale, spunând ce aromă are tochitura lui, iar numai aburii pe care îi scoate castronul pot sătura un om. Bieții ascultători înfometați trăiau în imaginația lor cu aburii lui Nea Fănică, pe care și ei îi trăgeau în piept, având senzația că le mai ușurează foamea.

După ce și-a chinuit auditoriul aproape o oră și jumătate cu tochitura lui de cocoș de munte, cu arome și aburi care credeau că le țin de foame, a luat castronul și le-a spus că-l pune pe fereastră, în lipsa unei cămări reci, sau a unui balcon, să se răcorească puțin din fierbânțeala cuptorului, pentru a putea fi servită la masă. Dar, cum a ajuns cu castronul la fereastră, Nea Fănică s'a făcut că se împiedicat de ceva și i-a scăpat castronul din mână, căzându-i în curte. Când s'a aplecat pe fereastră să vadă unde a căzut, a observat câțiva câini, ce făceau și ei foamete odată cu deținuții și care s'au și repezit la tochitura de cocoș de munte a lui nea Fănică, mâncând-o în câteva clipe.

Gestul lui Nea Fănică de a arunca delicioasa mâncare la câini, a trezit din vise pe credincioșii lui ascultători, care au protestat vehement contra faptei barbare a conferențiarului lor. Nea Fănică și-a cerut iertare, spunându-le că dacă nu s'ar fi împiedicat, când era sus pe fereastră, nu i-ar fi căzut tochitura în curte, ci le-ar fi pus din ea câte-o lingură, la fiecare, în ciorba de varză ce le va fi servită la prânz din hârdaele care începuseră să fie transportate la barăci.

Nea Fănică le-a promis că a doua zi le va pregăti ceva și mai bun. Si uite așa, profesorul Spătaru provoca vise frumoase bieților deținuți, cărora le îmblânzea foamea în felul lui original.

Altădată le-a pregătit Nea Fănică un ghiveci măcelăresc și le-a spus că cei ce vor ca să le iasă mai gustos ghiveciul, să ungă pereții castronului, tot de pământ smălțuit, cu o pană de gâscă muiată în seu topit de berbecuț nedat la oae. Seul unui astfel de berbecuț e mai dulce, iar după ce berbecuțul se spurcă la oi, seul lui își pierde dulceața.

A mai pretins că cine vrea să facă ghiveciul ca să se ducă pomina de gustul lui, să pună și o mână bună de momițe, printre zarzavaturile tăiate mai mărișor și rumenite în unt topit de bivoliță, dar momițele să caute să fie dela o vacă stearpă, că numai acelea sunt așa de gustoase, că o zi întreagă după ce mănânci momițele din ghiveci, tot simți o dulceață pe buze. Când povestea aceasta își sugea buzele și, ca la o comandă, întreaga asistență de înfometați își sugeau buzele și ei.

După ce a scos ghiveciul măcelăresc din cuptor, nu l-a mai pus la răcit pe fereastră, ca nu cumva și bunătatea asta de mâncare să-i cadă în curte, ci l-a pus sub pat, acoperit cu un ștergar. Până ce s'a răcit ghiveciul sub pat, le-a mai povestit ascultătorilor lui despre descojirea arpacașului, mâncarea obișnuită a deținuților. Subiectul a fost interesant, dar nu le ținea de foame și au cerut cu toții să umble la castronul cu ghiveci de sub pat și să le spună ce gust are, așa cum le promisese.

Când Moș Spătaru s'a lăsat pe vine ca să scoată castronul cu ghiveci măcelăresc de sub pat, mare i-a fost mirarea când a văzut că în castron, așa spunea ascultătorilor săi, o mâță neagră a mâncat o jumătate din ghiveci și plesnindu-i stomăcuțul de atâta mâncare, biata pisicuță a murit acolo în castron. Nici de ghiveciul măcelăresc gătit cu seu special și cu momițe dulci de vacă stearpă nu au avut parte deținuții să le pună conferențiarul câte o lingură, măcar, în castronul cu ciorbă de arpacaș, care li se servea în acea zi.

Aceste conferințe ale lui nea Fănică aveau un efect bun asupra imaginației înfometaților, care uitau pentru câteva clipe de foame ascultând conferința și parcă se și săturau când li se povestea despre atâtea mâncăruri, pe care ei nu ar fi știut să le prepare.

Alți deținuți se oboseau în continuare în discuții politice de retrospectivă, sau de perspectivă, care mai mult le amărau viața, iar senzația de foame era mai puternică la aceștia.

Bieții deținuți, în rugăciunile lor către acea forță superioară căreia i se închinau, îi cereau să fie și ei trecuți pe listele de oameni care erau trimiși la Coloniile de muncă forțată, în speranța că acolo, la muncă, li se va da o mâncare mai bună, că arpacașul nu va mai fi așa rar în castron, iar varza va fi varză, nu așa zeamă chioară cum li se servea în Lagăr. Ei nu știau că acolo eforturile ce li se cereau în muncă îi vor slei de puteri mai mult și vor provoca în corpurile lor deschiderea unor beteșuguri mai vechi, sau altele mai noi.

In momentele acelea grele de foamete, când fiecare lingură de mâncare însemna mult, se făceau și gesturi de generozitate, de înaltă ținută. Conferențiarilor, care făceau să treacă timpul mai plăcut și mai repede, deținuții le puneau câte-o lingură, două, de mâncare din gamela fiecăruia, ca să le compenseze energia consumată de aceștia, cu poveștile ce le spuneau. Era ca și o plată, cu valoarea unui bilet de intrare la spectacol, dar era și un gest de recunoștință pentru petrecerea plăcută a timpului.

Mai cu conferințe, mai cu șederea în pat în timpul zilei, ca să nu risipească inutil energia captată din boabele de arpacaș sau boțul de mămăligă ce le reveneau, mai cu voința de a învinge senzația foamei, deținuții dela Lagărul Ghencea-Bragadiru au învins perioada critică a foametei, dar nu fără victime omenești, din acei mai slabi de fire.

Trimiterile la Coloniile de muncă, după aceea, au fost binevenite, cu efecte de reînviere a slăbănogilor de pe urma foametei, cu excepția trimiterii la Coloniile de muncă din zona Canalului Dunăre-Marea Neagră. Aci, cruzimea oamenilor a întrecut cruzimea fiarelor sălbatice, care atacă mai mult când sunt flămânde, pe când conducătorii Coloniilor de muncă dela Canal atacau tot timpul, zi și noapte, nu în scopul de a te forța să-ți faci norma de muncă, ci de a te ucide, văzând în fiecare deținut un periculos dușman de clasă. Si așa se putea omorî un om, sau chinui, nu numai prin foamete.

Si acum vine cutremurătoarea întrebare: pentru cine se scriu astfel de întâmplări, când ele nu sunt crezute că ar fi putut avea loc, de către cei ce nu au trecut prin ele?. ●

ERRATUM

"CUVÂNTUL ROMÂNESC", Aprilie 1980

pagina 6, coloana 2: în loc de "sclipitorul crepuscul Mietzche", "sclipitorul crepuscul Nietzche.

pagina 8, coloana 2: în loc de "si expresia unei...", " ci expresia unei..." ;coloana 3: în loc de "pacea înseamnă sau principiul lumii", "pacea înseamnă țelul ultim sau principiul lumii" ; coloana 4: în loc de "poporul român are soți de existență", "poporul român are sorți de existență";

pagina 9, coloana 3: în loc de "înțeleg aceste țeluri...", "înțelegând aceste țeluri..."

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

Nicolette FRANCK — La Roumanie dans l'engrenage.

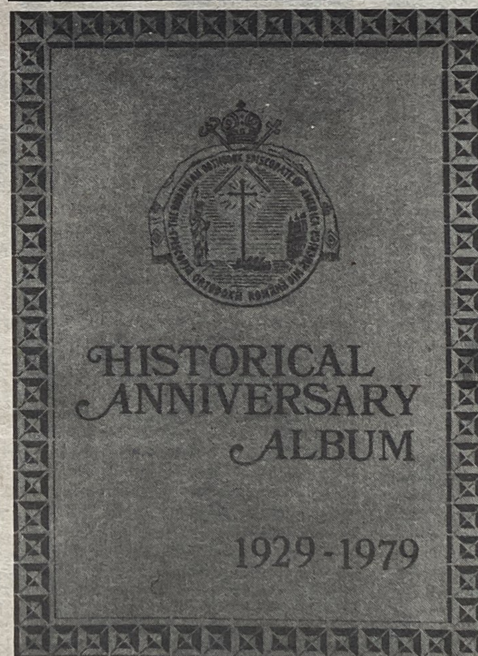
Comment le Royaume est devenu République Populaire (1944-1947)

Elsevier- Sequoia. Paris-Bruxelles 1977

Din nou în vitrinele de sfârșit de an ale librarilor o carte care trebue citită, probabil o reediție. Este o mărturie interesantă și bogată în informații - deși pe alocuri tendențioasă - de istorie contemporană, făcută de un martor ocular, cu acces la sursele principale de informație și acțiune. Autoarea, născută Apotecher în Iași, a trăit evenimentele, în inima lor, la București, având, pe de altă parte, colaborarea soțului de naționalitate elvețiană, jurnalist deasemeni, cu posibilități de comunicare și de circulație foarte apreciabile atunci ca și acum, de-altfel. Evenimentele sunt povestite cu vivacitate, cu simpatie pentru victime. Poporul român a fost prins într'un "angrenaj" de ocupație și opresiune sovietică în același timp de abandon și dezinteres din partea Statelor Unite și Marea Britanie. I s'au refuzat României libertatea și beneficiul principiilor democratice pe care Carta Atlanticului, declarația drepturilor omului, conferințele pregătitoare de pace ale aliaților, le-au conferit națiunilor occidentale europene, sau africane nou-născute. . 'Ialta, sânt eu!", va spune Vishinski, trimisul lui Stalin, bătând în masă regelui Mihai, când acesta încearcă să asocieze în controlul aliat pe aliații occidentali. Multe elemente, neștiute până astăzi, în special de lumea occidentală, sunt date în vileag și analizate cu pertinență, într'o perioadă care se întinde dela răsturnarea alianțelor României (23 August 1944) până la proclamarea republicii populare (1 Ianuarie 1947). Așa zisa "eliberare" apare ca o invazie și robire brutală a României de către cei care sunt prezentați ca prieteni și noi aliați. . Regele Mihai, împreună cu opoziția (Maniu, Brătianu(Dinu), Titel Petrescu, Lucrețiu Pătrășcanu) îi aresteaza pe Mareșalul Antonescu și pe Ică, proclamă ieșirea din război, ordonă armatei -pripit și imprudent - prin vocea regelui, să înceteze lupta. Din păcate, Rusii - și prin ei - aliații lor, Națiunile Unite, au înțeles capitulare. Armistițiul, proclamat unilateral de rege și coaliția revoluționarilor de palat - retrăim în alte circumstanțe, din păcate defavorabile, căci inspirate și dominate de Est, nu de Vest, acțiunea "monstruoasei coaliții" care a dus la debarcarea lui Cuza. .-, va fi semnat două zeci de zile mai târziu, la Moscova. Timp suficient pentru armata roșie ca să ocupe, jefuiască, violeze teritoriul lăsat descoperit și în voia soartei. 130.000 de ofițeri și soldați sunt luați prizonieri și trimiși în URSS; recruții, care tocmai își termină instrucția, sunt trimiși pe front, contra Nemților (12 divizii, apoi 15 din care puțini se vor întoarce. (Din punct de vedere al numărului victimelor - soldați și ofițeri căzuți în campania de Vest, contra Nemților, în Transilvania, Ungaria, Cehoslovacia -, România se plasează în rangul al treilea, după URSS și Statele Unite. . . Aceasta, totuși, n'a făcut să fie tratată, la tratatul de pace din Paris, în țară co-beligerantă, ca Italia bunăoară, în urma opoziției formale a URSS-ului și Statelor Unite). Astfel, România nu mai are autoritate administrativă, nici aparat propriu de apărare sau de rezistență în fața ocupanților. Aliații lor americani și englezi nu vor să se amestece, n'au nicio putere: la Conferința dela Teheran, în convorbirea dintre Churchill și Stalin, la Moscova, România a fost lăsată în "grija" quasi-exclusivă a Moscovei. Regele, Iuliu Maniu, blocul așa zis al forțelor democratice protestează și rezistă inutil, anonim aproape, până la epuizare. Incet, încet sunt subplantați de noile formații și cadre manipulate de Ruși, care se așează în locul lor: Ciaușu, adică Bodnăraș, Groza - omul lui Vishinski -, Tătărescu, folosit până la conferința păcii, apoi Ana Pauker. Inspiratorii și autorii loviturii de stat contra regimului Antonescu, adică regele, I. Maniu, D. Brătianu, Titel Petrescu, sunt răsturnați, la rândul lor, arestați, partidele lor dizolvate, partizanii lor decimați. In loc de democrație se institue teroarea și administrația spoliatoare a armatei de ocupație, exercitată prin creaturile lor. Toate acestea sunt povestite exact și documentat. Cartea mișună de referințe prețioase, venind unele din arhivele regelui Mihai, altele din cele ale autorilor loviturii de stat, în deosebi furnizate de Gr. Niculescu-Buzești, "ucenicul vrăjitor" al acestora, din "Foreign Office", din arhivele diplomatice americane, date astăzi publicului. . . Cantitatea mare de informații, calitatea lor lasă însă să apară și alte aprecieri pe care autoarea nu le împărtășește. Ele se întorc chiar în contra tezei susținută de ea, adică, aceasta ar fi: România a fost "eliberată" de sub "jugul fascist" în urma acțiunii inteligente și curajoase condusă de regele Mihai împreună cu "forțele democratice românești", la 23 August 1944. Văzută din străinătate, printr'o analogie facilă, dacă nu abuzivă, "liberarea Parisului" (23 Aug. 1944) ar coincide cu "eliberarea Bucureștiului"!. . Ori, altă analiză este posibilă. În ajunul răsturnării regimului Antonescu, erau trei tentative de apropiere de aliați, trei canale de contact: unul guvernamental prin Stockolm, prin Madam Kolontai, direct cu URSS; altul, al opoziției, prin canalul Ministerului de Externe (Gr. Niculescu- Buzești), la Cairo, pe lângă puterile aliate (Anglia, America); altul, în sfârșit, prin Tătărescu via Beneș, cu Stalin-Molotov, direct. Din toate trei, cel mai nefericit a fost cel ales de rege și opoziție: Cairo. Aliații au tergiversat, au împins totuși la precipitare din partea conjuraților, ca apoi să dispară complet în spatele Sovietelor care au dispus total de toate elementele. Eliminarea lui Antonescu a însemnat astfel eliminarea oricărui element de ripostă sau de negociere a armistițiului dintr'o poziție de țară luptătoare. Regele și autorii loviturii de stat, prin prestigiul lor personal, prin popularitatea reală pe care o aveau în țară-Iuliu Maniu era incontestabil bărbatul de stat, menit să reprezinte și să salveze în acest moment greu națiunea și democrația română-, s'au mulțumit cu simple conjuncturi optimiste în ce privește aliații occidentali, s'au lăsat duși de făgăduieli în speranța că Uniunea Sovietică ori le-ar fi recunoscătoare de a fi rupt frontul și scurtat astfel războiul. Acceptând fără "contre-partie" ruptura de front și de alianțe, au antrenat după ei una dintre marile catastrofe naționale în care sângeră și acum nefericitul popor român, după treizeci și cinci ani dela ocupație! Ar fi sângerat mai puțin dacă se adopta altă modalitate de ieșire din nefericitul război? Probabil, Finlanda era în aceeași situație. . .

In altă ordine de idei, alte afirmații sunt supărătoare prin accentul lor polemic și provocator destinat să acrediteze legenda că "românul este antisemit"! Din contextul cărții, de altfel, ele apar contradictorii dacă nu false. Care este istoria evreilor în România, pățaniile lor în acest război pe teritoriul administrat de autoritățile statului român? După un istoric rapid al prezenței comunității evreiești în țările române, fondul vechi asimilat și dispărut în masa românească; după a doua jumătate a secolului al 19-lea când, refulați și goniți de Ruși din Galiția poloneză, mase importante de evrei se refugiază în țările române, sunt primite cu omenie, formează colonii numeroase în orașele Moldovei, în particular; după 1923, când noua Constituție suprimă orice discriminare între etniile conlocuitoare din România, printre care și Evreii; în sfârșit, în perioada regimului Antonescu, în timpul războiului și alianței cu Germania nazistă, care sunt suferințele și numărul victimelor evreiești în România? Ni se spune că "166.000 de evrei basarabeni au fost masacrați". . De cine? Sigur nu de Români. Teatrul frontului din Basarabia, în 1941, aparținea armatelor aliate germano-române; în spatele frontului, populația civilă era evacuată și triată după criterii militare, ecomice și evident rasiste, de către unități specializate germane, din jandarmerie și comandatură. Ni se spune că la Iași, în 1941, "un pogrom a făcut 10.000 de victime". . că 40.000 de evrei au fost spoliați", obligați să plătească taxe și prestații pentru a compensa nemobilizarea. . că "biserica ortodoxă este fermentul naționalismului românesc și al antisemitismului"! Pe de altă parte, autorul recunoaște că "România este țara din Europa cu cel mai mare procent de Evrei care au supraviețuit holocaustului nazist". . îl citează pe Eichmann care se "plânge de dificultățile întâlnite în România (din cauza autorităților depinzând de guvernul Antonescu) în ce privește politica de eliminare din viața economică a evreilor. . că nu-i poate atinge". . Autorul știe, totuși, că în țările vecine României, îi poate atinge cu ajutorul și colaborarea efectivă a autorităților locale, că bunăoară, din Ardealul de nord, cedat Ungurilor, serviciile de evacuare au deportat vreo 200.000 de Evrei din care s'au întors vreun sfert. Deportați împreună cu Români, de-altfel. Nu o spune, în felul acesta cifrele sunt ușor confundate și totalizate pentru întregul teritoriu național, peste care s'au exercitat însă suveranități, guvernăminte, administrații militare deosebite: în Basarabia și Bucovina de Nord, administrația sovietică, într'un prim timp, apoi jandarmeria germană; în nordul Transilvaniei, administrația și poliția germano-ungară, în restul țării exercitându-se administrația civilă și militară a guvernului Antonescu. Pe acest teritoriu, cifra victimelor evreiești a fost calculată de dr-ul Fildermann, fostul președinte al Centralei evreiești din București, în timpul războiului, la 16.000 apr. Dintr'un total de 700.000 apr. de Evrei, dintre care cei mai mulți au putut, după război să se instaleze în Israel. Să întemeieze o țară nouă. Numai pentru faptul de a fi crutat populația evreiască mai mult decât în orice țară din Europa, de a fi furnizat după război o emigrație sănătoasă, bine pregătită pentru a construi o țară nouă, Mareșalul Antonescu merită măcar numele unui bulevard central din Tel-Aviv.

Titus Bar.

A Survey of the Romanian Episcopate of America and its Parishes in the United States and Canada; publicat de "Episcopia Ortodoxă Română din America: Jackson, Michigan, 1979, 128 pagini, cu numeroase fotografii. Prefața de I.P.S. Arhiepiscopul Valerian. Scurt istoric al Episcopiei de Prof. Gerard J. Bobango; în care se analizează și se scot în evidență cele mai importante fapte din viața Episcopiei, dela fondarea ei(25-28Aprilie 1929)până la aniversarea unei jumătăți de secol de existență (28-29 Aprilie 1979). La înființare făceau parte din episcopie un număr de 22 parohii; la împlinirea celor cincizeci de ani, numărul parohiilor a crescut la 48. Albumul conține date istorice importante, din viața episcopiei și a unităților ei. Cronologia pe trei pagini enumeră datele, dela înființarea primei biserici ortodoxe române (anul 1902 în Regina, Saskatchewan, Canada și a bisericii din Cleveland, Ohio în anul 1903; până în anul 1979. Urmează apoi fotografiile Episcopului Policarp Pompiliu Morușca (1883-1958) și a I.P.S. Arh. Valerian (1914 -), cu datele biografice. Congresele anuale ale Episcopiei (1939-1979); Consiliile eparhiale (1929-1979); Congresele și Președinții "ARFORA" (dela înființare în anul 1939 până în 1979); Președinții și Congresele "AROY" (dela înființare până în 1979); Congresele și Președinții organizației "Frăția Ortodoxă" (dela înființare în anul 1968 până la 1979). Cinci pagini cu fotografii cuprind un istoric al "Vetrei Românești", sediul central al Episcopiei și reședința Episcopului. La început Episcopia nu avea sediu, ci era condusă dela sediul protopopiatului (Cleveland, Detroit). In anul 1937 se cumpără moșia "Grey Tower Farm", pământ arabil de 200 acri cu clădiri agricole, la marginea unui lac; situată în orășelul "Grass Lake", Statul Michigan, la 75 mile Nord de Detroit. Ferma fusese dată de Președintele Andrew Jack-

Continuare in pag. 11

George Murnu și neohumanismul românesc.

Ovidiu VUIA

Humanismul în înțelesul cel mai general, euritmie a studiului atotcuprinzător al antichității cu valențe creatoare nemărginite precum îl caracterizează filozoful P. P. Negulescu, a corespuns din totdeauna spiritului românesc de ar fi să ne gândim la cronicarii Miron Costin și Serban Cantacuzino, la corifeii școlii ardelene cât și la Titu Maiorescu și Eminescu făuritorii cu adevărat ai culturii noastre, numită de Bazil Munteanu drept cea a Renașterii românești.

Neohumanismul, preferat termenului de neoclasicism, se definește istoric și conceptual în limite mult mai precise ținând strâns de un anumit timp și epocă. Părinții lui sunt fără îndoială Winckelmann și Goethe, această împerechiere spirituală înseamnă o reîntoarcere la cultura grecoromană nu numai cu rațiunea dar și cu inima, determinând o cu totul altă dezvoltare decât cea odinioară a Renașterii italiene. In primul rând va lua un deosebit avânt, în condițiile materiale date, știința arheologică, Schliemann deschizând drumul spre era ei de aur, vechea Elada reînviind din propria-i cenușă la lumina zilei. In artă neoclasicismul -de astă dată termenul în acest domeniu numai poate fi înlocuit- este preponderent, în arhitectură reluând legile de construcție ale templelor paladiene, la noi reprezentat cu strălucire de artistul G. M. Cantacuzino, dar nici sculptura realizată în apogeul ei de Canova și danezul Thorvaldsen sau pictura școlii lui Ingres, nu vor rămâne străine de el.

Dominând cultura omenirii aproape un secol, pe la sfârșitul lui, se întâmplă un fenomen înteresant ducând la o sciziune aparentă între drumul artei și cel al gândirii filozofice și estetice. Fiindcă pe când impresioniștii și postimpresioniștii până la Picasso, vor declara deschis că arta lor nu se mai supune canoanelor clasice aparținând rigidului academicism, filozofia prin Nietzsche și istoria artelor prin Burckhardt vor da impulsuri sacrosante neohumanismului relevând totodată nesecatele lui izvoare în contemporaneitate.

După această scurtă introducere revenind la cultura noastră amintim că precursorul cu adevărat a ceeace se poate denumi la noi neohumanism este Al. Odobescu, poet, scriitor și arheolog. Printr'o parte a operei sale poate fi orânduit lângă el și Duiliu Zamfirescu.

De bună seamă însă cel ce se va încadra prin întreaga lui activitate neohumanismului este George Murnu, dedicat acestei meniri parcă prin însăși destinul său pământesc. Este născut în 1868 în Veria, țara Pindului, cunoscând deci de copil româna, aromâna, elena veche și modernă pe cele din urmă având ocazia să și le perfecționeze la liceul grecesc cât și alături de tatăl său preot și învățat filolog. Cum se vede studiul limbii și mai ales transformarea gândului dintr'una într'alta deci traducerea a fost un exercițiu cu care învățatul a venit cum s'ar spune pe lume.

Este impresionant să aflăm că cel ce ne-a fost contemporan,-moare în 1957-, a avut ocazia să trimită versuri lui Alecsandri și Eminescu în viață încă pe vremea când eroul nostru era elev.

Inzestrat cu un simț deosebit al limbilor dar și cu talent propriu de poet simțirea l-a ajutat să perceapă intuitiv cultura cea veche a Eladei și în primul rând pe marele ei aed, Homer.

Imprejurările prin care a ajuns să publice traducerea Iliadei ne va ajuta să percepem mai bine nașterea neohumanismului în țara noastră.

Suntem obișnuiți să trecem sub tăcere activitatea Convorbirilor literare dela începutul secolului trimițându-l pe Maiorescu la bara Senatului sau cea avocațială iar revista s'o trecem pe mâna unor savanți scientifizanți, străini de arta propriuzisă. Si facem astfel o mare greșală, fiindcă pe acea vreme Maiorescu își ținea cursurile la universitate cu sala plină până și pe coridoare, redactorul Convorbirilor Ioan Bogdan întrecând prin pregătirea sa dela distanță pe un Iacob Negruzzi de pildă. Din acest cerc al lui Maiorescu au pornit filozofii raționaliști Rădulescu-Motru, Ion Petrovici, P. P. Negulescu cât și criticii și istoricii literari Mihalache Dragomirescu, Al. Rădulescu-Pogoneanu și D. Caracostea.

Si lângă aceștia se vor ridica cei mai de seamă reprezentanți ai neohumanismului G. Murnu și V. Pârvan.

Iliada în traducerea lui G. Murnu a fost publicată pe rând în numerele Convorbirilor dela începutul secolului nostru, în jurul autorului adunându-se cu o solidaritate uimitoare tot ceeace era mai ales în viața noastră culturală. Este de amintit în cele dintâi Ioan Bogdan, cu maestrul său T. Maiorescu, primul deschizându-i larg paginile revistei din 1902 trecându-l în colegiul ei de conducere. Vlahuță, Coșbuc, acesta recunoscând superirioritatea Iliadei lui Murnu asupra Eneidei traduse de el, Hașdeu, toți au uitat de inimiciții și interese de clan, efortul depus la baza nașterii Iliadei lui Murnu ducând la un adevărat fenomen cultural, unul amintind de elita intelectuală dela curtea lui Leon al X-lea.

Oficialitățile reprezentate de Spiru Haret, ministru, și Ioan Bianu de la Academie au împărtășit același entuziasm și participație. G. Murnu va fi trimis la studii în Germania unde își va lua doctoratul magna cum laude, același drum luându-l și Vasile Pârvan, cei doi ajungând să se completeze în mod mai mult decât armonios, Pârvan editându-i mai târziu Odiseia și Iliada într'o ediție impecabilă de lux.

Elevi ai lui Doerfeld, descoperitorul Troiei lui Priam și ai altor mari somități ai vremii se vor întoarce amândoi în țară arheologi, punând temelia acestei științe în România. Pârvan se va îndrepta spre elementul autohton dacic și va fi dublat de filozoful supus tragismului unamunian al existenței strecurat prin vitalismul dionisiac al lui Nietzsche fiind fără îndoială primul mare filozof modern al nostru.

G. Murnu va urma destinul burkhartian al poetului îndrăgostit de frumusețea lucrurilor "c'est la beauté qui sauvera le monde", se va dedica artei și poeziei elene fiind în aceeași măsură și comentatorul ei. Nimeni în literatura românească nu a scris pagini mai alese, reverberații ale unei inimi încălzite de dragoste și entuziasm, despre Athena, Eleusina, Olimpia, Creta, Troia și Delfi precum a făcut-o Murnu, corespondențele scrisului său neavând echivalențe decât în impresiile despre aceleași locuri ale romanticului Byron.

Așa își va clădi el un Ideal, sinteză unică și perenă ca o statuie de Scopas sau Praxiteles: "Inconstientul din noi trebue să se rezolve dionisiac dar în ajutorul lui trebue chemată claritatea și unitatea zeului solar să-l ordone". Sau exprimat în vers marmorean:

Visez în viață, trăiesc în vis,
Apolon sunt și Dionis,
Nu osebit ci laolaltă!

Armonia florentină din quatrocento de exemplu este acest aliaj între apolonic și dionisiac, lansat înspre zenit sub formă de rotondă de dom.

Pentru evul în care studiul antichității greco-romane este împins la periferie preconizându-se doar învățătura bazată pe talonul aurului, aplecat pe un vers din Ars poetica al lui Horațiu, G. Murnu trimite mesajul să nu lăsăm din mână cartea înțelepciunii și a artei eline.

G. Murnu este unanim recunoscut ca un traducător genial reușind să-l răstălmăcească pe Homer în limba noastră dându-i o nouă viață homeriană, deci să-l recreeze în românește. In Iliada adaptează hexametrul antic realizând un lucru cu loc de cinste în literatura universală, și dobândind titlul de poet homerid, mult râvnit și de neoclasicul Goethe. A mai tradus Odiseea, Orestia cât și din mulți alți autori dela Pindar și Horațiu la Rilke și Baudelaire. Dar a limita valoarea lui G. Murnu numai la traducerile sale este un fapt nedrept, opera lui ca și cea a lui V. Bancilă și I. Vinea se află în cea mai bună parte împrăștiată prin reviste, manuscrise și cursuri universitare, deci pentru adevărata apreciere ea ar trebui republicată și mai atent reanalizată.

In lumina celor ce cunoaștem până azi despre G. Murnu suntem obligați să ținem seama și de producția lui originală fiind un poet de un real talent practicând versuri cu un iz aparent savant așa cum le săvârșea și Duiliu Zamfirescu, afinitatea celor doi ducându-i în viață de multe ori pe același drum nu numai atunci când Murnu i-a urmat lui D. Zamfirescu pe scaunul de academician.

Cu G. Murnu poet, filolog, arheolog, istoric de artă mânuind atât de des cuvintele și cântărindu-le pe balanța fină a unităților lumină s'a întâmplat un lucru deosebit, demn de relevat.

Intâi se lasă copleșit de muzicalitatea versului descoperind în poezie înțelesul ei magic, simbolist, ritmul intrinsec perceptibil cu organele de simț ale simțirii neputând fi măsurat decât cu metronoamele nevăzute ale sufletului: "Esența poeziei fiind inefabilă, toată strădania artistului va fi de a-l sesiza până la ultimul sunet de silabe în expresia verbală ritmată, cea mai evocatoare și expresivă, ritmul fiind miracolul generator al lirismului".

Lovind cuvintele cu pana descoperă în ele sunete noi, semnificații altele decât cele obișnuite servind nu înțelesul ce trebue comunicat tuturora ci acel de notă vibrând în simfonia inefabilului, G. Murnu fiind cu adevărat maestru al vrajelor din cuvinte. Dealtfel aceasta este caracteristica oricărui mare poet, fiecare percepând în felul său cântecul vrăjitoarelor din el. Aici stă și secretul reușitei capodoperei vieții sale, traducerea Iliadei. In acțiunea respectivă nu a fost preocupat să redea atât povestirea homeriană cât mai ales poezia din ea, deci o esență a esențelor. Deaceea atunci când nu va găsi cuvântul potrivit va recurge la vocabularul popular sau la cel al neologismelor și dacă și acesta este epuizat în van, nu se dă în lături să inventeze el un cuvânt,procedeu ce-l vom găsi nu tocmai rar și la marele Eminescu.

Si astfel va face și în poezia sa originală:

Am semănat pristornic,
Deasupra vremii, fin,
Scumpet luceferin
Din care'n suflet mă'ngrădin
Spre cer crescând nămornic. . .

G. Murnu clasicizantul, din secretele oferite de laboratorul lui Homer, corul lui Eschil, ditirambele lui Pindar sau incantațiunile fântânilor delfice, fântâni ale fântânilor cum le numește, a învățat să deslușească perceptele poeziei moderne hermetice. Nu numai că îl are demiurg pe Mallarme dar drumul său poetic este paralel cu cel elenistic și formal al lui Paul Valery, ajungând să dea cea mai pură definiție hermetismului: "Orice adevărată poezie este hermetică, adică irațională cu neputință de redus la schemă, un proces deschis la infinit".

Perfecțiunea formei învățată dela vechii eleni îl va duce la descifrarea hermetismului așezându-l nunumai printre semenii lui Barbu, dar determinându-ne să înțelegem mai bine armonia sculpturală a versului barbilian cu o muzică proprie meduzelor verzi de pe țărmul insulei lui Nausika și nu șoaptelor umane. Si mai înrudit se arată hermetismul bătut pe marmoră de Naxos ai Paros al poetului, D. Botta. Si nici poezia tradiționalistă a lui Ion Pillat nu poate fi scoasă de sub influența vechii Elade, stilul clasicului Obodescu fiind luminos ca cerul Greciei antice.

După cum vedem suntem siliți să ne lepădăm de erezia că arta adevărată se poate îndepărta vreodată de canoanele celei eline,neohumanismul închizând în el potențialități unice de înnoire. Din filozofia neohumanistului Pârvan s'a dezvoltat ceeace are filozofia românească mai bun prin Nae Ionescu, Lucian Blaga, Mircea Eliade, Emil Cioran. Din neohumanismul lui George Murnu se naște o bună parte din cea mai modernă poezie românească perspectivele ei rămânând "un proces deschis la infinit".

Cazul lui G. Murnu ne mai învață încă ceva. Si anume dacă ani de-a rândul am fost lângă cei refuzați sau independenți azi ajunși ei înșiși în rândurile academismului consacrat, este timpul să privim mult mai obiectiv pe cei uitați de noi, numai fiindcă am fost robii unor prejudecăți sau optici, de cele mai multe ori făurită cu toata atenția, falsă.

Si asta, dacă vrem să cunoaștem și mai ales să și înțelegem adevărul și pre noi înșine, idealul eleat al Atenei lui Pericle, fântână ale fântânilor.

●

HISTORICAL ANNIVERSARY ALBUM 1929 - 1939

Urmare din pag. 10

son lui W. H. Boland, în anul 1835; înainte fiind pământ părăsit. A fost vândută Episcopiei de proprietarii ei la acea dată -Edwin și Ruth Chandler - cu prețul de $25.000. La semnarea contractului de cumpărare s'a plătit suma de $10,500.00 - colectată dela enoriași - și s'au menținut două ipoteci de $14,500.00, care bineînțeles azi sunt radiate. Chiar dintr'o simplă comparație a fotografiilor fermei din 1937, cu acelea ale "Vetrei" de azi se pot constata enormele îmbunătățiri ce s'au adus. Până în anul 1951 "Vatra" era de fapt o moșie, pe al cărei pământ se cultivau fân și cereale și se creșteau vite. Numai dupăce s'a terminat procesul pornit de Episcopul Andrei Moldovan, care reclama proprietatea ei (1950-1952) și Curtea Supremă a hotărît cu autoritate de lucru judecat, că "proprietatea aparține Episcopiei Ortodoxe din America"; au pornit lucrările de amenajare. La 16 August 1952 "Consiliul Episcopesc" a hotărît să amenajeze "Vatra", pentru ca ea să fie "oficiul central al Episcopiei și reședință a Episcopului". De îndată s'au pornit lucrările și în cursul alor câțiva ani s'au modernizat cladirile, s'au clădit un pavilion, o clădire centrală, care adăpostește capela "Sfânta Maria", două dormitoare pentru elevii cursurilor de vară; iar anul trecut s'a inaugurat clădirea "Centrului Român-American de Documentare" - Romanian-American Heritage Center - o instituție autonomă, menită să adăpostească documente, cărți și lucruri de artă românească din Statele Unite și Canada. Două pagini sunt destinate publicațiunilor Episcopiei; care încep cu "Solia" - gazeta oficială a Episcopiei, (anul 1936) - acum adăpostită în clădirea episcopiei din Woodward Avenue, Detroit. In restul Albumului se găsesc date istorice ale celor 48 de parohii; dela prima înființată în anul 1902, până la ultima înființată în anul 1969. La pagina 122 se găsește un scurt istoric al "Mănăstirii Ortodoxe Schimbarea la Față" din Elwood City, Pa, cu fotografia Stareței Cuvioasa Maică Alexandra și alta a mănăstirii, cu lumea adunată în fața ei, la data de 1 August 1967, când a fost sfințită. La pagina 124 sunt date istorice despre "Biserica Ortodoxă în America", din care și Episcopia noastră face parte.

Inchei această recenzie cu speranța, cum scrie Prof. Bobango. ."că cea de a patra generație de descendenți ai pionerilor ortodocși, întocmai ca înaintașii lor, bărbați și femei, ai anilor 1906, 1929 și 1951 acceptă chemarea să plănuiască și să lucreze pentru viitor": Nu mă îndoiesc câtuși de puțin că minunatul "Album aniversar" este un îndemn pentru ca toți românii, sau descendenții lor, ce trăesc pe Continentul American să susțină, să cunoască, să apere și să facă să înflorească cea mai importantă instituție Româno-Americană, cu care într'adevăr ne putem mândri.

Miron BUTARIU

BISERICA CREȘTINĂ

ÎMPĂRĂȚIA CEREASCĂ SAU UNIVERSUL CREȘTIN

Cornel SAFTA

Cel care citește sfintele Evanghelii, trebue să noteze frecvența cu care se reproduce ideea: "Impărăția lui Dumnezeu, ori Impărăția Cerească". Insuși Hristos, când este rugat să rămâie în Capernaum, le spune celor ce-L invită: " trebue să comunic "vestea nouă" a Impărăției Cerești și locuitorilor celorlalte orașe, căci aceasta este misiunea mea". Dar dacă cineva ar separa toate frazele, cari cuprind această expresie, s'ar găsi în fața unui mozaic, ori un spectacol caleidoscopic în care ideile și imaginile se amestecă fără să aibă o relație de causalitate între ele. Mai mult, va găsi fraze cari se contrazic, cum sunt acele din evanghelia sf. Luca. cap. 18 / 16 unde se scrie: "Ințelegeți că Impărăția Cerească este în voi (ori în mijlocul vostru)". In aceeași evanghelie citim, la cap. 10/9: "Impărăția Cerească este între voi" iar în versul 11: "Impărăția Cerurilor este aproape de voi". Din punct de vedere logic, ceva aproape de noi, nu poate fi în noi, ci numai afară de noi.

Totusi imaginile, ori comparațiile cu Impărăția Cerească, contrar aparențelor, au o trăsătură comună, datorită căreia ele se încorporează într'un tot organic. Ele reprezintă frânturi din activitatea noastră zilnică. Așa, această împărăție este comparată cu moneda de argint pe care o văduvă o pierde și, ca s'o recupereze, uită de oala cu mâncare pe foc și nu încetează s'o caute până n'o găsește. De-asemenea Imărăția Dumnezească este comparată cu plasa pescarului cu care prinde pești. Odată terminată această operație, el alege peștii și pe cei mici îi aruncă în apă și reține numai pe cei mari, pe care-i vinde publicului consumator. Deci toate aceste parabole sunt strict legate de activitatea noastră și nu sunt idei alambicate și sofisticate în laboratorul savanților ori a așazișilor a toate-știutori. Așa fiind ele nu constituiesc o doctrină propriu zisă, ci ne revelează un fel de-a trăi, un stil de viață pe care Tatăl nostru ceresc ni-l recomandă.

Evident, atunci când vorbim despre o împărăție, ori regat, mintea noastră alunecă la împărățiile istorice, cari au existat și mai există încă. Insă Impărăția Cerească nu are nimic comun cu acele pământești. Ea nu este o expresie politică, mai puțin geografică și nu este temporară. N'are frontiere și nici case domnitoare, ori guverne s'o conducă, căci este în afară de timp și dacă totuși are un început, ea n'are un sfârșit. Dar atunci ce este ea? Este un conținut etico-spiritual.

Spre a determina conținutul acestei Impărății voi pleca dela o experiență simplă și cunoscută de toată lumea. Când vrem să găsim cuprinsul, sau volumul unei încăperi măsurăm lungimea, lățimea și înălțimea acesteia și, multiplicând acești trei factori obținem volumul ei. Procedând la fel si determinând cele trei axe ale Impărăției Cerești îi vom găsi conținutul dorit. Dar cari sunt cele trei axe? Pentru a le descoperi, vom căuta cari sunt ideile principale cari circulă în cele patru Evenghelii. Cred că suntem cu toții de acord că, cea dintâiu este Dumnezeu și Tatăl nostru ceresc. A doua: Hristos Fiul și Trimisul Lui ca să ne reveleze existența acestei împărății și a treia; este Spiritul sfânt și dumnezeesc pe care ni-l trimite Isus, odată suit la cer. Alt sistem de coordonate ar fi: credința în Dumnezeu, iubirea pentru Fiul său și aproapele nostru și faptele resultante din iubire și credință, fapte fără de cari, credința și iubirea nu pot fi demonstrate ca reale și existente. Dacă punem alăturea de aceste două sisteme de axe pe acelea cu cari se formează galaxiile și cari sunt: lumina, căldura și energia cinetică (de mișcare), vedem că Impărăția Cerească este construită după modelul care domină formarea corpurilor cerești, fapt care ne îndreptățește s'o considerăm un univers al creștinilor.

Stiu că aceste constatări nu pot fi admise cu ușurință. Ce legătură poate exista între cele patru evanghelii și un sistem de axe spațial? Aș putea răspunde cu altă întrebare și anume: spațiu și cer nu sunt unul și același lucru ? Totuși trebue să fiu sincer și să mărturisesc că, ideea axelor de coordonate am împrumutat-o din epistola sf. Pavel, către creștinii din Efesul Asiei minore, unde, în cap. 3 / 18 se scrie: "... uniți toți credincioșii, veți putea înțelege care este lungimea, lățimea și înălțimea sau profunzimea dragostei lui Hristos, care excede și întrece toată stiința și cunoștința. In acest fel veți rămâne în posesiunea plenitudinii Dumnezeești." Iată deci, prezența celor trei axe de coordonate spațiale în scrisorile apostolului Pavel.

Desigur , cele de mai sus nu reprezintă unica definiție a Impărăției cerești, căci se poate da alta, mai succintă și clară. Impărăția lui Dumnezeu, împreună cu toate învățăturile lui Hristos, se concentrează, ca și elementele necesare restabilirii sănătății dintr'o pilulă, într'o singură formulă, aceea a Tatălui nostru. In adevăr, cei cari admitem și acceptăm că toți creștini avem un singur Tată, în mod implicit afirmăm că toți suntem frați. Dar dacă toți creștinii suntem frați, formăm o unică și singură familie și în această familie toți componenții ei se iubesc între ei și iubesc pe Tatăl lor, precum acesta își iubește pe toți fiii și dragostea aceasta reciprocă asigură dăinuirea și existența familiei și implicit, a componenților ei. De aci derivă cele două imperative: iubește pe Domnul Dumnezeul tău și, iubește pe aproapele tău, ca pe tine însuți. Aceste două legi, ori imperative, când sunt aplicate și trăite, înlocuesc cu succes decalogul, înlocuesc cu și mai mult succes milioanele de legi fabricate de juriști și parlamente, în timp ce, aceste milioane de legi, chiar dacă ar fi multiplicate cu alte milioane, n'ar putea să înlocuiască pe aceea divină și care nu are nevoe mai mult de opt cuvinte pentru a fi enunțată: iubește pe aproapele tău ca pe tine însuți.

Dar Impărăția lui Dumnezeu apare și sub altă formă în cele patru Evanghelii. In adevăr, Hristos ajuns în fața lui Pilat, este întrebat dacă este Regele Iudeilor și El răspunde: sunt rege, dar regatul meu nu este din "această lume". Expresia: "această lume" apare de mai multe ori în evanghelii și în toate cazurile este în opoziție cu Impărăția lui Dumnezeu. Cari ar fi atunci atributele cari ar defini-o și caracteriza. Pentru a le afla, să vedem ce se opune lui Dumnezeu și credinței în El. Este, fără îndoială, egotismul. Există indivizi cari nu cred în Dumnezeu, deoarece se cred semizei. Cred că n'au nevoie de nimeni, nici chiar de Dumnezeu, pentrucă pot totul, au totul, știu totul. Care ar fi a doua axă a "acestei lumi", evident, materia și bunurile pământești. Cât despre a treia, ea nu poate fi decât lupta permanentă, lupta tuturor contra tuturor semenilor lor, în cari ei nu văd frați, nici prieteni, ci concurenți, adversari și simple mijloace de-a se îmbogăți.

O altă analogie cu "această lume" o găsim în fizica gazelor și așa zisa mișcare browniană, potrivit căreia, moleculele unui gaz, închis ermetic, sunt în permanentă mișcare și ciocnire, între ele, și între pereții vasului care-l conține. De aci presiunea asupra pereților vasului, presiune care, trecând peste o limită, rupe pereții și se eliberează. Ei bine, această mișcare, mai bine zis agitație perpetuă a moleculelor unui gaz reprezintă și reproduce, în chip fidel, situația în care se găsesc indivizii din așa zisa lume de azi, ori lumea modernă, pe care Isus a venit s'o mântuiască acu-s aproape două mii de ani, căci ea nu este împărăția iubirei, ci a exploziilor între indivizii fără Dumnezeu. Această lume, este antipodul Impărăției Cerești pe care o propagă Hristos.

CEA MAI SCUMPĂ CARTE DIN LUME

Cel mai mare preț, plătit cândva în istoria omenirii pentru o carte tipărită, a fost înregistrat de curând, în cadrul unei licitații ce a avut loc în orașul New York din Statele Unite, cu care ocazie a fost pus la licitație un exemplar complect al primei ediții a Bibliei, tipărită în limba latină cu caractere gotice, de către inventatorul german al tiparului Johann Guttemberg, în anul 1450.

Licitația, pentru acest exemplar din Biblie, a fost începută la suma de $ 500.000, crescând rapid cu câte $ 100.000, între cei doi acționari principali, și anume: Martin Breslauer din New York, care reprezenta guvernul provincial al Landului Baden-Württenberg din Germania de Vest, și colegul său Warren Howe din San Francisco.

Licitația s'a terminat cu achiziția acestui exemplar al Bibliei tipărită de Guttenberg, când Breslauer a oferit suma de două milioane dollari, adică, peste patru milioane mărci ale Germaniei de Vest.

Din cele 185 exemplare tipărite de Guttenberg din această primă ediție a Bibliei, s'ar mai găsi, în întreaga lume 48 de exemplare, dintre care, numai 21 ar mai fi complecte.

"BIBLIA SACRA", rămâne ca atare, cea mai scumpă carte din lume. Ceea ce, ar trebui să dea mult de gândit ateiștilor.

Acest exemplar din Biblia tipărită de Guttenberg, legat în piele, are mărimea de 26 pe 38 centimetri, conține 641 pagini intacte și a fost vândută acum 80 de ani de către fostul proprietar la suma de $ 15.000. Pentru a intra în posesia lui, guvernul Landului Baden-Würtemberg, era gata să plătească la cinci milioane mărci germane, deci, aproximativ, aproape două milioane și jumătate dollari. ■

PIRAMIDA EVOLUȚIEI ȘI IUBIREA

Florian ONIZA

In cartea sa intitulată "Amintiri despre viitor" Erich von Daniken, la pagina 72, sus, amintește despre pericolul involuției, care se produce atunci când oamenii au relații mai strânse cu animalele. Yoghii și toți cunoscătorii mecanismului involuției, nu numai că nu respiră în "duhul" animalului, ci ocolesc până și oamenii a căror înfățișare, trădează un caracter dubios, care poate "infecta" atmosfera curată - din punct de vedere spiritual- a celui evoluat.

Citeam într'o carte, că deși îi era foame, un călător de înaltă evoluție,a ezitat să mănânce într'un tren, în care pasagerul de vis-à-vis, prezenta semnalmente de inferioritate psihică, pentru a nu îmbiba alimentele cu radiațiile nesănătoase, emanate de călătorul neevoluat. Călătorul superior dezvoltat pe plan psihic, înțelegea că așa cum corpul fizic, poate fi murdărit și chiar infectat de semenii noștri murdari sau purtători de microbi și bacterii, spiritul poate fi și el afectat de orice atingere impură și mai ales de un contact mai strâns cu animalele.

Pentru a înțelege mai bine cum stau lucrurile, este necesar să aveți în minte imaginea piramidei evoluției, care cuprinde 12 stadii, numărate dela bază la vârful ei. Iată cum apar ierarhiile ființelor pe planeta noastră:

1. Treapta cea mai de jos, este ocupată de târâtoare, reptile, șerpi veninoși, cobra etc.
2. Rozătoarele, șoarecii, șobolanii.
3. Animalele feroce, tigrii, lupii, leii, urșii.
4. Animalele domesticite, pisicile, câinii.
5. Animalele pentru lucru și hrana omului: caii, vacile, oile, porcii.
6. Maimuțele care au mai mare asemănare cu omul.
7. Omul preistoric, instinctiv și neevoluat.
8. Omul inteligent, dar lipsit de afecțiune.
9. Omul inteligent și cu bun simț.
10. Omul talentat, care a creat civilizația tehnologică și a impulsionat arta, literatura, muzica.
11. Filozofii, care au prescris reguli de comportare și conviețuire pașnică între oameni.
12. Inițiații, trimiși de Dumnezeu, pentru a regenera forța morală și spirituală a popoarelor, care s'au abătut de la legile morale.

Dacă am putea determina tensiunea psihică a fiecărei grupe, (gradul de "încărcare" spirituală) am vedea că indicele cel mai ridicat, este la inițiați. Aura acestor "trimiși al lui Dumnezeu" este atât de luminoasă și atât de sensibilă, față de indicele foarte scăzut al celor neevoluați, încât inițiatul atins de ei, simte un fel de "descărcare" de energie, așa cum s'a întâmplat cu Isus Christos, care trecând printr'o mulțime de suferinzi, o femee s'a atins de El. Indată a întors capul și a întrebat: "Cine s'a atins de Mine?" Petru, și cei ce erau cu El, au zis: "Invățătorule, noroadele Te impresoară și Te îmbulzesc și mai întrebi: Cine s'a atins de Mine?" Dar Isus a răspuns: "S'a atins cineva de Mine, căci am simțit că a ieșit din Mine, o putere". (Luca 8-vers 45-46).

In același raport de tensiune ridicată și tensiune scăzută, care a existat între Isus și femeea suferindă, se află orice om care vine în atingere cu animalele, care au altă structură psiho-somatică. Exact ca și în fizică, unde am învățat că energia electrică se scurge totdeauna dela un potențial mai înalt la unul mai scăzut, se întâmplă și cu potențialul spiritual al omului. Conduse de instinctul de conservare, pisicile și câinii domesticiți de om, ne ating, se freacă de picioarele noastre, intră sub plapomă, pisicile torc, câinii dau din coadă, se gudură, se simt înviorați, pentru că se încarcă cu energia pe care o primesc dela cei care s'au atașat de aceste animale. Nimeni nu se întreabă ce se întâmplă cu omul, care conviețuieste cu animalul, se culcă și se pupă bot în bot cu animalul, îi înghite saliva și bacteriile de pe bot, cum fac unii copii nesupravegheați, care se lasă linși pe față și pe gură de aceste animale.

Aerul inhalat și expulzat din gura animalului în gura și nasul omului, transferă vibrațiile regnului inferior, regnului superior. Repetând zi de zi acest transfer de vibrații, se modifică structural compoziția fluidelor din corpul omului, pentru că aceste substanțe eterate, prin plămâni, ajung în circuitul vital al omului. Cu timpul, se întâmplă și cu animalul ca și cu țigara sau drogul, care devine putere dominatoare și înrobește pe om, condamnându-l la desumanizare. Apare o repulsie față de alți oameni, protestul împotriva tuturor, acuzația că oamenii sunt răi, acuzație, care merge până acolo încât sunt acuzați de răutate și cei ce încearcă să-i prevină de rătăcirea și destrămarea lor morală. "Toți cei ce nu iubesc animalele sunt răi", afirmă ei. Sunt de acord că este bine să iubim animalele, dar nu până la asimilarea lor cu omul și până la înlăturarea omului din perimetrul vieții sale spirituale și înlocuirea omului cu acest "drog viu" care este câinele, pisica sau poate chiar o maimuță.

Că desumanizarea omului este posibilă, o dovedește faptul că lupii îmblânziți sau câinii lupi, dacă sunt lăsați în mediul lor de junglă, devin iar lupi, te atacă și te mănâncă. Cu alte cuvinte, odată cu crearea condițiilor involuției, involuția se produce.

Prins în sclavia viciilor sale și rob al unui animal, de care este atașat, făptura făcută de Dumnezeu să fie om, ajunge să disprețuiască pe semenul lui (în loc să-l iubească cum ne învață Isus) iar când este pus să aleagă între virtute și viciu, face ceeace a făcut o tânără domnișoară din București. Se îndrăgostise de ea un savant, care îi putea asigura cele mai bune condiții de viață și să nu ducă lipsă de nimic. Savantul însă nu putea să suporte fumul de țigară și i-a spus fetei că o ia de soție, dacă se lasă de fumat. Intr'o zi am stat cu ea de vorbă și am întrebat-o: "Ce faci? Esti în fața unei dileme: renunți la țigară sau la savant?" Tânara tabagistă mi-a răspuns: "Renunț la savant, dar la țigară nu".

Intr'o altă împrejurare, o femee era pusă să aleagă între un om cult și un câine. A renunțat la omul cu o vastă cultură și a păstrat câinele, de care este atașată. Când i s'au arătat textele din Biblie privind sfânta taină a căsătoriei si porunca "să nu dați lucrurile sfinte (iubirea) câinilor", a luat Biblia și a trântit-o la pământ. Desumanizarea s'a făcut și s'a manifestat chiar în fața câinelui, care privea liniștit la tot ce se întâmplă. . .

Involuția celor ce trăiesc în atmosfera intimă a animalelor, este înlesnită de faptul că vibrațiile superioare ale entităților ce se găsesc în spațiu, pentru a ne inspira în acțiuni și a ne ocroti de nenorociri, nu pot intra în rezonanță cu vibrațiile inferioare de care omul-rob, ajuns sclav al atașării de animal, ar avea nevoie în cazuri critice. Așa cum norii sau ceața pot întuneca Soarele dătător de viață, pătura de gânduri întunecate, instinctele și lipsa de afecțiune ale celor ce alunecă pe panta involuției, opresc vibrațiile superioare și exclud iluminarea, care se produce numai după eliberarea omului din sclavia atașării.

Așa cum în regnul mineral, există o cale lungă dela roca din deal și diamantul atât de prețios, sau cum în regnul vegetal, este o distanță astronomică între cucuta otrăvitoare și mărul ionatan, găsim și în regnul animal, distanțe de mii și milioane de ani, între animale și între oameni, între oameni și supra-oameni. Fiecare grupare, este limitată la un nivel peste care nu se poate trece decât, poate, prin renaștere într'o grupare mai superioară.

Nu ar fi exclusă părerea unor spiritiști, că unii câini dresați, receptivi față de dorința oamenilor de a-i face să execute anumite mișcări sau chiar unele servicii să amorseze în ei dorința de a deveni oameni și că într'o altă existență, să obțină alt corp, altă construcție psihosomatică, care le va permite să treacă din regnul animal inferior, la un grad mai superior și să se reîncarneze om, mai mult sau mai puțin inteligent.

In condițiile construcției sale psihosomatice, în care există ca animal, el este limitat ca gen de manifestare și comportare la ceeace este. Iată cum este văzut și caracterizat câinele de poetul G. Topârceanu, care iubea câinii.

"Ființele aceste, atât de duioase, devotate și pline de prietenie în relațiile cu omul -spunea G. Topârceanu- sunt crude față de semenii lor, mai cu seamă față de cei mai slabi și mai jigăriți. Nimerește, de pildă, pe o hudiță de mahala un cățel rătăcit, sfrijit ca vai de el, cu coada între picioare, cu ochi sperioși, căutându-și disperat stăpânul, casa. . . Deodată, îl văd dulăii din curți: unii sar peste gard, alții ies pe sub poartă sau printr'o gaură a îngrădirii, rupând cu spinarea o scândură putrezită. Si cu toții se aruncă, lătrând furioși, asupra nenorocitului vagabond. Il flocăesc, îl mușcă, îl tăvălesc prin noroi, lăsându-l numai cu sufletul în el, în cazul cel mai bun. Cruzimea aceasta neumană - sau mai bine zis umană- n'o înțeleg la câini, și mă scârbește caracterul, sau lipsa de caracter a prietenilor noștri fără grai".

Ființele aceste, cu toată meteahna de caracter, câștigă inima omului, pun stăpânire pe sentimentele lui și pot uneori să schimbe comportarea celor "slabi de înger" în așa măsură încât în felul de a se manifesta și a reacționa față de semenii lor, seamănă perfect de bine cu câinii de care s'au atașat. Duhul de ceartă se mărește, vorba devine țipătoare; discuțiile aprinse, seamănă perfect de bine cu lătratul câinilor, conflictele cu ceilalți oameni cresc în număr și intensitate, aducând schimbări nefericite în relații și lipsă de inspirație pentru redresarea situațiilor pierdute. Agitația lăuntrică, certurile și tensiunea nervoasă, alungă luciditatea percepțiunilor și slăbesc capacitatea de adaptare la natura altui om, pentru că atasarea de animal, nu necesită respectul sensibilității semenului și nu pretinde efortul de a-l înțelege. Pe câine poți să-l certi, să-l alungi, să-l bați. El tace si iar vine la tine. Oamenii nu suportă acest "tratament câinesc". Iar pentru aceasta, cei ce trec peste cal, în privința atașării lor față de animalele fără grai, spun că oamenii sunt răi și nu merită să fie iubiți. Oare Isus Christos, când a spus "o nouă poruncă vă dau vouă: să vă iubiți unii pe alții" se găsea între oameni și câini sau numai între oameni?

Dacă Isus ar reveni pe pămînt și ar vedea milioanele de câini dormind pe fotolii, pe canapele, în saloanele cele mai elegante și apoi plimbați în limuzine, spălați și pieptănați, în timp ce milioane si milioane de copii, unii dotați cu inteligență si talente ce ar putea fi dezvoltate, spre binele și fericirea întregii omeniri, pier răpuși de foame ar putea să-i întrebe pe acești "iubitori de animale": "Așa ați înțeles voi porunca mea, să vă iubiți unii pe alții?"

Am văzut oameni căzuți pe stradă, ocoliți de trecători; și apoi am văzut un câine în aceeași situație, înconjurat imediat de zeci de oameni gata, să-l salveze!

Da, e bine să iubim animalele, să nu le chinuim, să le îngrijim, dar să nu uităm că pe planul întâi este omul, făptura creată de Dumnezeu, după chipul și asemănarea Lui.

Iubirea de oameni, l-a făcut pe comandorul Negulescu să facă dintr'un bolșevic un credincios și un luptător aprig pentru răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Iubirea de oameni, a făcut-o pe scriitoarea, pictorița și monumentalista Olga Greceanu, să caute printre copiii muncitorilor de pe moșia ei, pe cei mai dotați și să-i întrețină în școală, din liceu și până la terminarea studiilor universitare. Cei 17 licențiați, ajutați de această distinsă și credincioasă doamnă, nu vor uita niciodată că situațiile la care au ajuns, sunt produsul iubirii aproapelui, de care fiecare om ar trebui să fie pătruns, așa cum ne-a învățat Fiul lui Dumnezeu, care în marea Lui iubire pentru întreaga omenire, a suferit moartea pe cruce, ca să fim mântuiți.

Nu mă încumet să afirm că există sau nu există diavol. Stiu însă că există multă ignoranță în lume și că viciile și abaterile de la disciplinele sănătății fizice și morale, au adus și aduc încă multă suferință în lume. Mai știu că nu poate fi fericit și că nu se poate aștepta la nimic bun, cel ce spune că nu-i nici o deosebire între fumul de țigară și fumul de tămâie. Sunt serios convins că țigara este "lumânarea diavolului" și că nu-L poți înșela pe Dumnezeu, aprinzând pentru El o lumânare într'o Duminică și câte 30-40 de lumânări pe zi, pentru diavolul!

Omul trebue învățat de mic copil,să lupte împotriva tuturor viciilor, să fie ajutat a înțelege primejdia patimilor și atașărilor care îl subjugă.

Încă din cea mai fragedă vârstă, ar trebui să-i facem pe oameni să înțeleagă utilitatea practică a poruncilor lui Isus, adică să-L iubim pe Dumnezeu și pe oameni. Un astfel de om, se poartă bine și cu animalele, așa cum am putut să văd în București, când un prieten din provincie, venise în capitală, să-și facă formalitățile de mutare, în perioada cea mai grea pentru obținerea buletinului de București. A fost mereu respins de autorități, dar nu s'a turburat în inima lui și nu fuma ca să se "liniștească", cum spun fumătorii. Pe strada Roma, s'a apropiat de noi un câine vagabond, dând din coadă. Prietenul meu a pus mâna pe capul câinelui, care semăna cu câinele lui de acasă și i-a zis: "Unde mergi vagabondule? Tu ai buletin de Bucuresti?"

Am râs amândoi și s'a bucurat și câinele că l-am tratat cu blândețe.

Ce bine ar fi dacă i-am trata și pe oameni, pe toți oamenii, cu mai multă blândețe. ■

DOINA

ARON COTRUȘ

Vântule grăbit,
pe cel drum oprit,
către răsărit,
inima mea du-i
și să-i spui, să-i spui,
să-i spui muntelui,
că încă nu sânt
doborît de vânt,
culcat sub pământ;
că m'am dus m'am dus,
dus către apus,
gata să trec balta,
dintr'o țară 'ntr'alta
dintr'o lume'ntr'alta,
tot pe drumuri noi,
cu ochi de flăcări goi,
cu gându'napoi,
spre cel neam durut,
de străini vândut,
la străini vândut. . .

Tu să-i spui, să-i spui,
că pe lume nu-i,
munte nu-i, să-l sui,
fără să n'aud
cu suflet zălud
lung prin golul crud,
care ne desparte:
corn sunând, departe,
a pârjol și-a moarte. . .

Străbun fără ogoi,
mă chiamă'napoi
pleșuvul Negoi,
și-aștept glas de corn,
glas de dacic corn,
pași spre el să'ntorn,-
vântule grăbit
pe cel drum oprit,
către răsărit,
ce sufletu-mi furi
cu dor de păduri,
de străvechi păduri. . .

Madrid 1949

SPECTACOLE

TEATRU

GEORGES ASTALOS SAU AVANGARDA TEATRULUI DE IDEI

"La pome" pe scena teatrului francez din Edmonton

In luna Aprilie a avut loc, la Teatrul Francez din Edmonton, premiera piesei "La Pomme" a scriitorului francez de origine română Georges Astalos.

Celor care au urmărit literatura română a anilor 1960-70, când o serie de nume noi se afirmau sau se reafirmau după o îndelungată tăcere, Gheorghe Astalos nu le este necunoscut. Autorul s'a impus cu piesa Vin soldații, jucată la București în momentul evenimentelor din Cehoslovacia (1968). Acest tulburător element de precogniție (vezi Le Monde din 19 Februarie 1980) dovedește fragilitatea literaturii; în ceea ce ne privește, ne este greu să admitem că simpla coincidență între hazard și istorie i-a adus lui Astalos premiul Uniunii Scriitorilor (1970), filmarea piesei amintite de către televiziunea americană și reprezentarea ei pe scenele din Paris și Londra. Ulterior, cariera teatrală a autorului va dovedi profunzimea, permanența creației autentice. Cărui dramaturg de circumstanță i-ar fi reușit o atât de naturală dominare a expresiei franceze? Intr'adevar, Astalos recrează textele-spectacol în franceză cu aceeași măsură a ritmului impunând o receptare spontană, cu același meșteșug al verbului alimentând imaginea și provocând participarea. Altfel spus, legăturile dramatice revin în forță și, după o spectaculoasă explozie prin vocabula română, cunosc o consacrare istorică prin verbul francez.

GEORGES ASTALOS, SCRIITOR FRANCEZ DE ORIGINE ROMANA, AUTORUL PIESEI "LA POMME" REPREZENTATA PE SCENA TEATRULUI FRANCEZ DIN EDMONTON-CANADA

Deci, teatrul lui Astalos se construiește pe arhetipuri, nici un instrument lingvistic neconstituind obstacol în manifestarea lor scenică. Stăpânindu-și fantasmele cu precizia geometrului, teoreticianul Astalos concepe spectacole floral-spațiale, în care verbul-lumina elimină bâlbâiala, golul lingvistic ale unor piese așa-zis moderne, de fapt primare. Si, dacă spectatorul este prins în jocul participării, fenomenul se datorează textului, joc secund prin excelență. Cuvântul este cenzură eliberatoare, identificarea trece prin acest ecran dramatic, de la delir la forma împlinită. Disciplina gramatical-retorică, pe care Astalos o transmite interlocutorului, se verifică în "La Pomme", creată în 1972 la Paris și prezentată în premiera americană la Edmonton (urmează New York, Copenhaga și Londra).

După cum menționam și în articolul din Perspectives (Ianuarie 1980), Eva exprimă cu limpezime un langaj al corpului, în timp ce Adam se pierde în labirintul discursului științific. Cum se explică accesul femeii la corporeitatea verbului, dacă nu prin nașterea ei din coasta lui Adam? Concretizarea, materialitatea cerută de festinul verbal, Adam o dezminte în numele unei abstractizări descarnate și, prin urmare, caducă. El este purtătorul cuvântului castrator - cel care disimulează stângaci teama de latent de pulsional, de visul eliberator.

Acționând prin procură, ca și Adam de altfel, Sarpele este în plus demnul reprezentant al unui fabricant de scenarii libidinale (Adam și Sarpele substituindu-se lui Dumnezeu), produse pentru cutiile Pandorei, elaborate în sfere înalte, mai curând înlănțuind decât exorcizînd. Mărul, de exemplu, adevărat fetiș-tabu, permite Creatorului să propună creaturilor sale cea mai constrângătoare convenție lingvistică. Cedând tentației numită măr, simbol și semn anunțând societatea de consum, Fiii creduli cad în capcana contractului-scriitură împietrită, dacă nu mercantilă.

Astfel Adam și Eva sunt expulzați din Paradisul celest. Prima scenă, cea a legii armonizând Obiectul și Logosul, le va fi interzisă. Paradisul terestru--loc geometric al consumației aberante în virtutea deturnării de la cuvântul simbolic, va fi confortabila închisoare modernă a primilor exilați ai Istoriei. Prin ce și-au meritat ei exilul? In viziunea analistului, Fiii paradisului se fac vinovați de opoziție artificială la două principii economice în mod normal convergente: principiul plăcerii (Eva) și principiul realității (Adam). Profitând de ireductibilitatea sado-masochistă a cuplului, Tatăl cel rău(vocea invizibilă) și Fiul cel rău (vocea șuierătoare) îi aruncă pe vinovații neuniți în lagărul consumatorilor individuali de sublimare metaforică.

Ca în majoritatea dramelor-seminar ale lui Astalos, aceeași concluzie se profilează: "La început a fost Verbul". De aici toate plăcerile, dar și suferințele: dorința și interdicția, visul și trezirea, dansul și încătușarea, eliberarea și represiunea s'au născut din Cuvânt pentru a se deschide Teatrului și Poeziei.

Cu o bucurie tonică, Astalos demistifică vorba neînsemnată dar persistentă. Frazei derizorii, sintaxei împotmolite în flecăreala gramaticii fără muzică, scriitorul le redescoperă o semnificație de o uimitoare prospețime. Salutăm acest delir constructiv al unui adevărat lingvist, al unui pasionat cunoscător și mânuitor al argoului. Căci Astalos este un creator de avangardă: ironic, el șterge ridurile tuturor convențiilor care se opun consumului de energie ludică. Patern, el instaurează legea decrispării, singurul remediu împotriva Istoriei apocrife. Aranjamentele lui ritmice neliniștesc și reconfortează. ●

Dan POPA
Doctor în litere,
Universitatea din Nancy

Neputința

Fâlfâind pe umerii pământului
zorile își decolorează ființa
sub lacrima lui.
Iși lasă moale căldura
clepsidrelor de soare,
silabisind cuvintele dimineții,
pe ouălele minții.
Adună sub coaja lor
fulgerele cunoașterii,
mărind neputința
la singura soluție
a ecuației:
de unde, de ce, încotro ?

Toma TAȘU

Informații Culturale

* EUGENIA UȘERIU: FOLKTALES FROM ROMANIA. Este, fără doar și poate, de admirat, îndrăzneala D-nei Eugenia Ușeriu, de a se fi aventurat la tălmăcirea în limba engleză a câtorva povești culese din popor de Petre Ispirescu. Si aceasta, datorită dificultății de ordin pur lingvistic, ce incumbă o asemenea întreprindere.

Cu toate acestea, D-na Ușeriu, a reusit să transmită, în limba engleză, câteva din cele mai populare povești ale neamului nostru, culese de Petre Ispirescu, fapt pentru care, merită cele mai calde și sincere felicitări din partea noastră. Căci, această contribuție a dânsei la popularizarea comorii noastre folclorice, între cititorii de limbă engleză, rămâne absolut fără egal.

Placheta aceasta de 36 pagini, este bogat ilustrată de către D-na Elena Mac Cornelly și Eugenia Ușeriu.

* REVISTA SCRIITORILOR ROMÂNI, fără îndoială, cea mai serioasă și bogată revistă literară din exil, aduce în Nr. 16 din 1979, o variată și la fel, valoroasă contribuție din partea scriitorilor români de peste hotare. Si anume: Sergiu Grossu, Mihai Niculescu, Vintilă Horia, Mihai Cismărescu, Leontin Constantinescu, Mircea Eliade, Gabriel Manolescu, Gheorghe Draghincescu, J. N. Manzatti, Alfred Garoescu, Nicolae Baltador, Ioan I. Mirea, Stefan Gheorghe Theodoru, Nicolae Novac, Florica Bațu, Dumitru Ichim, Horia Stamatu, Ion Popinceanu și Virgil Ierunca.

Ilustrațiile acestui număr, au fost realizate de D-na Antoaneta Căpșuneanu. Revista apare anual în aproximativ 200 pagini. (Abonamentul: 20 DM. Adresa: Fritz Meyer Weg 47 1, 8000 München 81, West Germany).

* RENAȘTE FIREA, se intitulează ultimul disc de patefon realizat de către D-na Eglantina Dașchievici, cu care, îmbogățește contribuția exilului la afirmarea, peste hotarele țării, a permanenței noastre românești, în lume. Discul acesta, realizat de D-na Dașchievici, de Pastele anului 1980, cuprinde 13 bucăți, și anume: Imn închinat ție Doamne, E ziua Invierii, In pădure-ciripit de păsărele, Invitație la dans, Copiii dansând, Clipe fericite, Sărbătoarea Sfintelor Paști, Impresii din pădure, Menuetul Bunicii, Grădinile sub farmecul Primăverii, E mult de-atunci, Timpuri de odinioară și Hristos a Inviat.

Discul acesta, a fost realizat cu contribuția D-lui Corneliu Nedelcu - voce și ciripit; Sulo Monunean-flaut, și pian și recitări: Eglantina Dașchievici. (Se poate procura direct dela autoare: 4621 N. Kenmore Ave. Chicago, Ill. 60640).

* CITIM în "VATRA", Nr. 153, Ianuarie - Martie 1980, la "CRONICA PESIMISTULUI", semnată de Pătru Firu, următoarea notă:

"- UNGURIMEA svăpăiată și holerică, dispersată prin vest, recurge în ultimul timp la o formă nouă de agitație, strecurând prin cărțile și discurile de muzică din bibliotecile publice, referitoare la Români, diferite fițuici cu blamări antiromânești. Porumbeii concepțiilor huno-avare își lasă găinațul oripeunde trec. Procedeu deja "civilizat" în comparație cu altul de care, într'adevăr, numai ei sunt în stare: de a trimite excrement omenesc în plic acelor dintre streini cari tratează neutru și obiectiv chestiunea Transilvaniei. . ."

* ȘTEFAN MUNTEANU: I BEG TO DIFFER. O interesantă plachetă de desene, datorite acestui iscusit desenator și visător, care în același timp scoate de cinci ani în California o "foaie de literatură și artă", unică în felul ei: "MICRON", al cărei ultim număr, 22, aduce texte și poezii de Grigore Cugler-Apunake, Stefan Baciu, Horia Stamatu, Stefan Munteanu și S.G.Theodoru. ■

Constantin Dumitresco
LA CITÉ TOTALE
Seuil

"Note asupra unei cărți care trebuia scrisă încă demult"

D.BACU

A apărut în editura SEUIL din Paris, încă o carte care analizează marxismul. Este semnată de un român, Constantin Dumitrescu -desigur un pseudonim- deoarece editura ni-l semnalează ca trăind încă în România .

Din clipa în care mitul paradisului a început să se destrame și încrederea intelectualilor occidentali în perenitatea lui să se clatine, literatura care gravitează în jurul acestei mitologii a proliferat într'un mod deosebit. Chemați și nechemați își descoperă vocații tardive de procurori sau avocați. Unii atacă dupăce au preamărit, alții încearcă să explice "dece" dupăce au aplaudat, recurgând și unii și alții la aceleași clișee dialectice.

In acest concert de policacofonie, românii au avut întodeauna o atitudine ponderată, nu însă lipsită de importanță. Au presimțit încă din timp răul și primejdia utopiei și au încercat printre primii să î se opună. Ostili polilogiei sarbede și dezbaterilor filozofice sterpe și demagogice, românii, prin expresia cea mai autentică a sufletului lor, studențimea, au luat poziție chiar din 1918, dela "marea revoluție din Octombrie". Si au găsit singurul remediu eficace: imunizarea sufletului prin educație. Rezultatele acestei încercări sunt palpabile și astăzi încă. România a fost singurul stat din Europa care nu a avut un partid comunist până la ocuparea ei de sovietici. De această experiență occidentul nu numai că nu a vrut să audă dar i s'a opus cu mijloacele cele mai inumane, mergând până la asasinatul în massă a unei întregi elite prin intermediul unei clase conducătoare străine și de interesele neamului, și de aspirațiile lui sufletești.

Puțini, foarte puțini au fost cei care au dat crezare sfâșietoarei spovedanii a învinsului Panait Istrati, "micul Gorki", după revelatoarea lui călătorie în paradisul proaspăt muncitoresc.

Cum puțini, foarte puțini au fost acei care s'au aplecat asupra unei alte spovedanii, mult mai profunde, mult mai revelatoare, aceea a "unuia din cei mai iubiți fii ai poporului" Petre Dumitriu, care publică la treizeci și cinci de ani mai târziu romanul INCOGNITO. Radiografia imposibilei utopii atât de pertinent analizată de el a trecut neobservată, dacă nu voit ocultată. Se deschisese era "coexistenței pașnice" și samsarii occidentali începuseră să-și desfacă tarabele technologiei avansate în iarmarocul roșu. Apele câștigului nu trebuiau turburate, indiferent dacă noi plăteam cu sânge și lacrimi evidenta nebunie a celor care ne vânduseră la Yalta.

Iată acum a treia carte: CETATEA TOTALĂ, a lui DUMITRESCU.

Ea vine ca un fel de summă să avacueze total și definitiv întreaga mistificare, încheind parcă un ciclu, pecetluindu-l. Nu este vorba de o mărturie, deși Dumitrescu ar fi putut să ne dee una pentrucă a fost martor "privilegiat". Nici un jurnal al ororilor, deși putea fi, pentrucă autorul a trecut prin multe. Nici un roman al realității trăite, pentrucă realitatea dela noi este rebelă condeiului într'atât, încât niciodată și nimeni nu va reuși s'o fixeze pe hârtie în toată oroarea ei, în toată hidoșenia.

Dumitrescu ne dăruește un eseu unic în felul lui: Deși se înscrie în ciclul inepuizabil al denunțării acestei formidabile imposturi, cartea are o calitate foarte rară, dacă nu unică: Dumitrescu încearcă și reusește în mod magistral să analizeze critic marxismul în totalitatea lui. Așa cum a fost el gândit dela început și aplicat mai târziu atât la Moscova cât și în toate țările care au avut nenorocul să-i cadă sub cnutul ideologic. Disecă și analizează dinlăuntru. Nu însă ca un filozof care manipulează noțiuni abstracte, închis într'un turn de fildeș. Nici ca un fost marxist decepționat care și-a schimbat cămașa în clipa în care a ajuns la impasul total.

Dumitrescu a trăit experiența pe piele proprie timp de treizeci de ani, ca întreg neamul românesc. Si a reușit o performanță destul de rară. Aceea de a fi intelectual și a rămâne întreg, a nu se lăsa învins, nici "totalizat", cum puțini au fost. Experiența personală nu îngreunează cartea cu nici un fel de părtinire, de parcă întreaga lui suferință (pe care o presimt nemăsurabilă ca și suferința tuturor acelora care am trecut prin același infern) nu l-a atins deloc, de parcă ar fi fost un spectator! Doar din când în când și parcă involuntar, de sub pana lui țâșnește un pamflet sarcastic, decapant, nimicitor, care-l așază alăturea de "Viitorul Radios" al lui Zinoviev.

Detașat, calm, cu un rar sânge rece, cercetează sub microscop, disecă medical, analizează, compară ideea și actul și trage concluzii aidoma unui cercetător de laborator. Pas cu pas se desvălue constatarea implacabilă a faptului că aceleași cauze sau aceleași idei produc aceleași fenomene, același efecte, indiferent de conjunctura, de situație geografică, de nivel cultural, de circumstanțe. Că din UTOPIA lui Marx nu putea naște altceva decât universul concentraționar, pustiitor, totalizant al doctrinei aplicate, univers care va duce în mod fatal la dezumanizarea și apoi la dispariția individului ca entitate unică, nemăsurabilă "statistic" și la topirea lui în anonimatul nivelator al colectității.

Cine este Dumitrescu? Din scurta notă biografică dată de editură aflăm că este fiul unui medic dela țară, că a făcut studii de sociologie și ziaristică înainte de războiu (are acum șaptezeci de ani), a colindat prin Apus, a cercetat viața politică românească și partidele ei, că a cunoscut cu alte cuvinte viața din plin, a gustat din "cealaltă față" a omenirii, cea dispărută de treizeci de ani chiar și din referințe în patria "socialismului multilateral dezvoltat".

A fost arestat (ca mulți alții) a fost deportat cu familia (ca mii și zeci de mii de familii românești), a cunoscut "mica Siberie" și Gulagurile Bărăganului sau a munților Carpați. De origine socială "nesănătoasă", a trebuit să se reconvertească, să se recicleze cum se spune acolo, la "munca de jos" și să devină mecanic. Ar fi putut să facă și el ca Arghezi, Sadoveanu, Ralea, Ghelmegeanu, Beniuc, Călinescu, Stanciu și câți alții, atâtea mii de intelectuali. Dar se vede că avea o șiră a spinării deloc flexibilă.

De aici mai ales perindarea ca mecanic pe diferite șantiere de-a lungul și de-a latul țării, după capriciul nevoilor și bunăvoința planificatorilor. A cunoscut astfel din plin viața celor mai umili, celor mai năpăstuiți, celor mai înșelați dintre înșelați, muncitorii, cu toată cohorta de mizerii și degradare. Observațiile pe teren, cot la cot cu anonimii, acolo unde ideologia sforăitoare devine realitate plată și sloganele doctrinei se transformă în coșmar trăită zi de zi, Dumitrescu a avut posibilitatea rară să verifice uluitoarea diferență între vorbă și faptă, perfecta incompatibilitate între doctrină și aplicarea ei. Nimic nu-i scapă. Utopia marxistă, ideologia care-i succede și doctrina monstruoasă care naște din ea sunt descusute migălos, fir cu fir, sub toate cusăturile, disecate, analizate cu o logică de ghiață.

Nici un fel de sentiment nu alterează firul gândirii. Dela Utopia filozofiei lui Marx, dela paradisul în care istoria urma să fie abolită pentrucă lipsită de obiect, dela contradicțiile dialectice definitiv eliminate prin desființarea proprietății și dispariția claselor și până la ipoteticul, imposibilul "om nou" ceaușist, sub lupa lui se destramă, se "demască" întregul univers construit din minciună și ficțiune. Pentruca până la urmă să ne lase sub ochi imaginea goală a celei mai sinistre farse pe care omul și-a putut-o juca singur din clipa în care a fost condamnat să-și câștige pâinea prin sudoarea frunții.

Cartea nu poate fi povestită. Nimic din ea nu poate fi rezumat. Chiar dacă din când ai impresia că se repetă. Fiecare capitol, fiecare frază, fiecare afirmație conține o doză imensă de dizolvant. Intreaga societate creată artificial de nebunia marxistă, că este ea românească, poloneză, cubană (ultimele evenimente dela Havana nu fac decât să confirme dacă nevoie mai era), rusească ori vietnamiană, se perindă în fața cetitorului ca un film de groază, născut din imaginația halucinantă a unui paranoiac genial.

Cu această carte cred că se pune într'un fel capăt, se închide cercul asupra a tot ceeace s'ar mai fi putut spune despre această aberație a gândirii umane care de mai bine de șase decenii acumulează voios insucces după insucces, minciună după minciună, crimă după crimă, dezastru după dezastru, pe toate planurile fără excepție, în văzul întregului univers, dar continuă să fascineze încă pe incurabilii occidentali precum șarpele pe broască. Dovada? Citez doar puțin: "Fiecare utopie nouă promite cetății încă mai multă armonie, încă mai multă raționalitate, încă mai multă justiție decât utopiile care au precedat-o. In realitate ea nu caută decât un surplus de ordine." ". . . Astfel la fiecare încercare de a materializa utopia, corespunde la urmă o victorie a diktatului, o victorie a voinței de a obliga. .". "Odată pus în practică, marxismul nu se descoperă decât ca o nouă ordine în plus, o variantă actualizată a dictaturii antice platoniciene, după ce a înlocuit pe regii-filozofi prin birocrați semi-analfabeți". "Astăzi, în utopia comunistă, marxismul nu face altceva decât să camufleze calvarul absurd al cotidianului sub avalanșa ficțiunii doctrinare". "Utopia sistematică marxistă - chintesența tuturor utopiilor politice - duce la marasmul ipocriziei instituționalizate și la despersonalizarea metodică. Nu este o rătăcire accidentală. Epilogul istoric pe care-l trăim decurge din prologul teoretic".

Pentru cei care mai au urechi de auzit, să audă. . .

Fiecare dintre aceste fraze, luate din primele pagini ale cărții, constitue o sentință rezultată dintr'un proces în toată regula, proces calm, în care realitatea este confruntată cu ideea prin referințe abundente la teoria marxistă și la experiența practică.

Dumitrescu este produs al culturii românești, un om de cultură în adevăratul sens al cuvântului. Vorbește în perfectă cunoștință de cauză. Referințele la clasici, din antichitate și până astăzi, la toți cei care au fost preocupați de organizarea totalizantă a cetății, nu fac decât să întărească și mai mult concluziile la care ajunge. Si Dumitrescu cunoaște bine pe clasici pentrucă i-a cetit.

Altcineva se va putea opri asupra cărții și va scrie mai doct. Eu cred că nu este nevoie. Pentrucă acestă carte trebue cetită. De cât mai mulți. Dar mai ales de români. De toți românii cu dragoste de vatră. Să nu lipsească de pe masa de cetit a niciunuia. Pentru cei care au avut norocul să scape din vreme și să nu cunoască TOATE ORORILE de acasă, cartea va fi un permanent mobilizator, o oglindă fidelă a iadului prin care au trecut și trec cei rămași acolo. Dar ea este poate și mai necesară celor care au trăit sau trăesc încă coșmarul. Pentrucă nu este nici ușor și nici dat oricui să poată fi în același timp cobai de experiență și observator imparțial, să aibe puterea aș zice non-umană de a rămâne complect detașat de realitatea care-i sfâșie carnea și încearcă să-i pervertească sufletul. Vorbesc din experiență.

După cetirea acestei analize implacabile a sistemului de aservire totală a omului, sistem elaborat cu o logică rece, înspăimântătoare, aplicat pas cu pas, metodic, ca un plan militar impecabil, puțini ar fi cei care ar mai nutri oarecari speranțe spre mai bine, un oarecare optimism fie el palid de tot. Răspunsul ni-l dă tot Dumitrescu. "Trăim sub o dictatură care nu are precedent în istorie. Dar soluția stă în mâinile noastre; ea va trebui să nască la rândul ei o ordine politică și socială fără precedent. Nimeni dintre noi n'ar dori ca din efortul de emancipare de sub lanțurile totalitare, să cădem în vechea mlaștină burgheză a schizofreniei și a sterilității. Vrând nevrând, privirile noastre se îndreaptă către viitor, nu către trecut".

Pentru un om de șaptezeci de ani, ce exemplu splendid de curaj și încredere!

La această "cosmografie" a comunismului se adaogă o "radiografie" a ei, în postfață, semnată de Paul GOMA. Nu este numai o radiografie ci un apel patetic adresat cetitorilor. Un urlet disperat, țâșnit din măruntaele unuia care a parcurs același drum al calvarului și a înțeles. Chemarea aceasta ar trebui să spargă timpanele tuturor acelora care ar deschide cartea. Acelora care în occident sunt deja "totalizați" înainte de a fi făcuți supuși de drept ai Cetății Totale prin voința unui politruc aciuiat deocamdată prin redacția unei gazete sau a unei reviste care se sugruma "apărând libertatea".

Cu disperarea celui care știe că nu va fi auzit, că nu poate fi crezut, acest predicator în deșert smulge cu un fel de mânie sacră masca de pe chipul tuturor colaboratorilor conștienți ai poliției secrete, indiferent de numele care-l poartă: Barbusse, Vaillant-Couturier altădată, Aragon, Moreau sau Strulovici astăzi. Ni-i arată așa cum sunt, cum au fost întotdeauna: mincinoși și lași, roși de patimă, adevărate cârtițe oarbe care sapă voios temeliile lumii pregătindu-i moartea. Negându-le dreptul la eroare, Goma îi somează să tacă: "Nu, dragi tovarăși, dreptul la eroare nu există, nu a existat niciodată. Ignorantul nu are decât să tacă și să se informeze, nu să pună călușul la gura celor care știu". Si ei știu. . .pentrucă informația nu le-a lipsit niciodată. Dar ei au taxat-o de "calomnie" pentrucă nu coincidea cu viziunea lor teroristă a grădinii Edenului. Goma îi îndeamnă să citească pentrucă "atunci când va fi prea târziu, veți putea înțelege cel puțin pentruce vă veți smulge părul, pentruce vă veți lamenta. .". Devenind calul troian al comunismului, justificând în numele unei utopii moartea, refuzând realitatea în numele unui "Viitor Radios" ipotetic, viitor care nu poate fi altul decât CETATEA TOTALA, generoșii "umaniști" occidentali nu fac decât să precipite soluția. "Societatea multilateral desvoltată" bate la poartă. Hanibal este în fața ei. Scipio devine din ce în ce o necesitate primordială.

OAMENI CARE AU FOST

- 25 de ani de la moartea lui -

GEORGE ——— ENESCU

(19.8. 1881 - 3-4.5. 1955)

Motto; "Mi-am servit patria cu armele mele : pana, vioara şi bagheta " Enescu

Marcel NICOLAU

GEORGE ENESCU

'Pentru a scrie despre Enescu" - spunea contele de Saint-Aulaire-" trebue să-ţi înmoi peniţa în fulger, eclipsă şi rouă".

Cât de dificil este a-l evoca în câteva cuvinte pe acest geniu, îşi poate da seama oricine dintre cei care ştiu cât de multiple au fost manifestările lui G. Enescu (violonist, pianist, dirijor şi compozitor)de-a lungul activităţii sale de 70 de ani. Dacă, totuşi, îndrăznesc să scriu aceste rânduri este pentru a nu lăsa să treacă neobservată una din datele memorabile (3/4 Mai 1955) care au marcat prezenţa lui printre pământeni.

Indrăgind muzica din cea mai fragedă tinereţe, soarta a făcut ca primul instrument ce a căzut în mâinile copilului Enescu, în vârstă de numai 4 ani, să fie vioara. Această întâmplare a determinat tot restul vieţii lui: cu vioara avea să-şi câştige existenţa deşi, înlăuntrul său, Enescu simţea vocaţia de compozitor.

Sfătuit de Eduard Caudella, profesor la conservatorul din Iasi, tatăl lui Enescu îşi duce copilul la Viena, unde - după 2 ani de studii pregătitoare la vioară - este admis în clasele superioare ale Conservatorului, avându-l ca maestru pe Joseph Hellmesberger. Alături de acesta, Enescu frecventează concerte şi spectacole de operă, venind astfel în contact cu muzica lui Brahms şi a lui Wagner, care îi produce o profundă impresie.

"De la vârsta de 10 ani, anumite cromatisme wagneriene făceau deja parte din sistemul meu vascular; a le renega ar fi ca şi când mi-aş tăia un picior sau un braţ".

Astfel îşi desvăluie Enescu pasiunea pentru muzica lui Wagner, aceea care venea să îi stimuleze şi consolideze chemarea sa de compozitor. De acum înainte, preocuparea lui de căpetenie era să-şi continue cu râvnă şi mai mare studiile, în special cele de armonie şi contrapunct, care să-l ajute să dea o formă ideilor sale. Dar, la insistenţele tatălui său şi faţă de succesele pe care începuse să le obţină în Viena muzicală cu concertele de vioară, Enescu avea să continue - în paralel - şi studiul acestui instrument, care avea să-i asigure, mai târziu, existenţa şi independenţa de care avea nevoie pentru satisfacerea aspiraţiilor sale de compozitor.

Desigur că acest program de lucru însemna o muncă titanică pentru un copil de 10 ani. Dar, nu trebue uitat că încă dela 7 ani Enescu descoperise în muncă suprema raţiune a existenţei. De altfel, lozinca lui - după care s'a condus toată viaţa - a fost: "Odihneşte-te de muncă, prin muncă!" - Iată ce povesteşte, în legătură cu aceasta, Constantin Bobescu - evocând colaborarea, din timpul celui de al doilea război mondial, cu Enescu, care tocmai împlinise 60 de ani:

'Incepeam repetiţiile la ora 5 după amiază, iar la 9 şi un sfert seara era prima pauză. Noi, deşi relativ tineri, ne simţeam istoviţi fiziceşte. El rămânea mai departe şi studia pasajele pe care le avea în ştima sa. Maestrul Enescu se odihnea muncind. N'am întâlnit o putere mai mare de muncă, ca la acest gigant al muzicii. După o jumătate de oră se începea din nou repetiţia, ce se termina în jurul orei 12 noaptea. Odată repetiţia terminată, maestrul se aşeza la pian şi cânta, câte o oră sau două, pagini întregi din Wagner".

In 1893, după absolvirea conservatorului din Viena - cu care ocazie i s'a oferit medalia de argint a "Asociaţiei prietenilor muzicii" şi calificativul "excelent" - ceea ce constituia o raritate, mai ales fiind vorba de un străin-maestrul său, Hellmesberger, îl sfătueşte să se ducă la Paris, pentru perfecţionare. Astfel, la vârsta de 13 ani, Enescu îşi face intrarea în "oraşul lumină", înarmat doar cu vioara la subţioară şi cu o recomandaţie a fostului său maestru către Jules Massenet.

Un an de zile, Enescu avea să studieze compoziţia cu Massenet şi alţi trei cu Gabriel Fauré. Intre timp, el urmează cursul de contrapunct şi fugă cu André Gédalge, care avea să-şi amintească mai târziu, că - dintre toţi elevii săi - Enescu a fost singurul cu o adevărată personalitate şi singurul care avea idei.

Acestei perioade din viaţa sa îi datorează Enescu o nouă revelaţie, care venea să completeze pe aceea prilejuită de muzica lui Brahms şi Wagner şi anume: muzica lui Bach. Primind în dar întreaga operă, în 46 de volume a lui Bach, Enescu începe să desluşească - prin studiul ei - jaloanele pe care marele maestru al polifoniei le pusese pe drumul compoziţiei. Ce putere de atracţie a exercitat muzica lui Bach asupra lui Enescu, cu câtă râvnă a studiat-o şi cât de bine a ajuns să o cunoască, rezultă din afirmaţiile unui profesor dela Conservatorul din Paris. Acesta le spunea elevilor săi - pe vremea când Enescu era încă în viaţă - că, dacă printr'o întâmplare nenorocită s'ar distruge întreaga operă a lui Bach şi n'ar rămâne nici o urmă, singurul care ar putea să reconstitue din memorie acest nepreţuit tezaur ar fi Enescu.

Si profesorul francez nu exagera. Iată o întâmplare elecventă, din care se constată cu ce memorie prodigioasă era înzestrat Enescu.

In toamna lui 1924, întorcându-se în ţară, Enescu se întâlneşte în tren, la Lugoj, cu Bela Bartok, care venea în România să-şi interpreteze unele compoziţii. Pe drum, Enescu îşi aruncă ochii prin partiturile lui Bartok şi atenţia îi este reţinută mai îndelung de "Sonata 2-a pentru vioară şi pian". Se decide să o cânte la Bucureşti, acompaniat la pian de autor. Ajunşi la Bucureşti, acesta îi propune să facă o repetiţie. Enescu refuză însă, spunând că nu o socoteşte necesară. Deşi uimit, Bartok se consolează totuşi la gândul că un virtuos cum era Enescu va putea înfrunta orice eventuală dificultate, la concert, având notele în faţă. Dar, spre stupefacţia totală a lui Bartok, în seara recitalului Enescu dă trepiedul cu notele la o parte şi execută concertul pe dinafară, respectând indicaţiile autorului în cele mai mici amănunte.

După cinci ani de studii, Conservatorul din Paris îi acordă lui Enescu, în unanimitate, "Marele premiu" la vioară.

"Sunt consacrat mare violonist; de altminteri, începând cu această epocă, nu mă mai gândeam la vioară".

Aceste cuvinte ale lui Enescu trădează marea tragedie din sufletul artistului. Apreciat şi sărbătorit pretutindeni ca mare virtuos al arcuşului, Enescu nu ştia cum să-şi găsească mai mult timp să se dedice compoziţiei.

Când punea mâna pe arcuş, fermeca auditorul dela primele note şi totuşi el vedea în vioară duşmanul său cel mai mare.

'Florile din grădina mea tainică le rezerv creaţiei. Acolo mă dezvălui întreg: este mărturisirea mea. Se poate ca această mărturisire să nu intre imediat în conştiinţa societăţii actuale. Nici chiar cei mari nu pătrund imediat în lume; cu atât mai mult cei care lucrează cu modestie. In muzica mea m'am exprimat cu toate elanurile, bucuriile, entuziasmele, cu toate visurile mele. Dacă această muzică interezează pe alţii sunt cu atât mai fericit".

Prima apariţie publică a lui Enescu, în calitate de compozitor a fost la Paris, la 6 Februarie 1898, cu 'Poema română". Nu împlinise încă 17 ani. Entuziasmul pubicului şi al criticilor a fost aşa de mare, încât s'a mers până a se vorbi de apariţia unui nou Beethoven. Dar, soarta a făcut ca Enescu să trăiască într'o epocă în care aspiraţiile înalte ale compozitorului erau înăbuşite de comercialismul vedetelor şi impresarilor. Iată ce spunea Enescu însuşi în legătură cu aceasta:

'Epoca noastră este aceea a vedetei ambulante, semn de certă decădere. Când interpretului i se acordă mai mult interes decât autorului, când maniera de a executa un tril sau reuşita unui arpegiu provoacă mai mult entuziasm decât geniul care a fost necesar compunerii unei sonate sau opere, asta înseamnă că sfârşitul este aproape; să mi se ierte acest ton profetic".

Trăind în această epocă şi - pe deasupra - nedispunând de alte mijloace de existenţă decât ceea ce-i oferea propria activitate, Enescu avea să ajungă şi el o vedetă ambulantă. Prin concertele sale de vioară, el devine cel mai strălucit ambasador al ţării sale nu numai în marile oraşe ale Europei, dela Paris până la Petersburg şi Moscova, dar chiar şi în America.

Enescu nu s'a manifestat însă, numai ca virtuos al viorii. Aşezat la pian, interpretările lui erau de o nespusă frumuseţe, de o rară expresivitate. Iar ca dirijor, Enescu era tot atât de mare. Văzându-l dirijând, deabia dacă observai că intervine şi totuşi reuşea, într'un chip magistral, să redea întocmai esenţa gândirii şi a sensibilităţii muzicale cuprinsă în slova partiturii.

Prin multipla lui activitate, Enescu şi-a delectat contemporanii şi a căutat, în special, să contribuie la ridicarea spirituală a poporului al cărui fiu era, convins fiind că aceasta era misiunea lui sacră. Mai presus de toate acestea, însă, Enescu va supravieţui prin creaţiile lăsate posterităţii. Si dintre toate acestea, cea mai grandioasă este opera "Oedip", care constitue în acelaşi timp şi confesiunea lui cea mai directă, după cum el însuşi o mărturiseşte:

"Reuşită sau ratată, orice existenţă are aventura sa, drama sa secretă. Resortul, drama şi aventura mea sunt cuprinse în aceste două silabe pe care Sofocle le-a făcut celebre: "Oe-dip".

Cu ocazia premierei operei "Oedip", care a avut loc la 13 Martie 1936, la Paris - Honegger a afirmat:

"Ne aflăm în faţa operei capitale a unuia dintre cei mai mari maeştri; ea poate susţine comparaţia cu vârfurile artei lirice".

Iar Henri Malherbe spunea:

'Datorită lui George Enescu, România nu mai are nimic de învidiat, chiar din punctul de vedere al spiritului celor mai însemnate popoare. România se înalţă la nivelul celor mai înzestrate popoare civilizatoare, sporindu-şi tezaurul ei de artă cu o bogată partitură ca Oedip, care poate rivaliza cu cele mai mândre capodopere ale muzicii de teatru."

In noaptea de 3 spre 4 Mai 1955 înceta de a mai bate inima acestui geniu al neamului românesc, care a fost înmormântat în cimitirul 'Père Lachaise" din Capitala Franţei, nu departe de locul de veci al altui titan al muzicii, F. Chopin.

Povestea lui a început acolo departe, pe plaiurile Moldovei, şi s'a sfârşit aici, în occident. Pentru a merge din satul lui natal până în occidentul îndepărtat, a luat o cale plină de obstacole, o cale de sacrificiu. A fost lung, desigur, acest drum. Si-totuşi - cât de scurt a fost. . . .

DIN TRECUTUL NOSTRU

CĂILE DE LUMINĂ, DE JERTFĂ ȘI DE BIRUINȚĂ ALE NEAMULUI

ZECE MAI

Zece Mai este una dintre cele mai semnificative și autentice sărbători ale istoriei românești, căci în ea se îngemănează momente de mari înfăptuiri naționale, complete, durabile și atotgrăitoare pentru existența românească. Ea reprezintă o treaptă superioară de creștere și de continuitate a comunității etnice românești.

La 1859, prin alegerea lui Alexandru I. Cuza, ca Domnitor al celor două principate românești, se realizează UNIREA acestor principate, care se vor numi de atunci ROMANIA. Domnia lui Cuza a fost plină de progres și rodnicie, datorită unei guvernări chibzuite, unei politici sănătoase și unui devotament total pentru interesele majore românești, ceeace a îngăduit o identitate națională bine închegată. Dar greutățile imense pe care le-au ridicat puterile străine, au dus la necesitatea întemeierii unei noui dinastii conducătoare, care să pună capăt luptelor interne pentru tronul țării.

Pe baza unui plebiscit național, ținut între 2 - 8 Aprilie 1866, a fost ales ca întemeietor al acestei noui dinastii prințul Carol de Hohenzollern - Sigmaringen, care alegere a fost aprobată și de celelalte puteri străine. La 9 Mai 1866, prințul Carol calcă pământul țării, la Turnu-Severin și în ziua următoare sosește la București, la 10 Mai, când depune jurământul de credință față de legile țării, pe Evanghelia prezentată de Mitropolitul României: "Jur de a păzi legile României de a menține drepturile sale și integritatea teritoriului ei". Si, așa a fost. Prințul Carol și-a ținut jurământul. La 10 Mai 1877 a declarat Independența României față de Turcia, asigurând țării o poziție de prestigiu și demnitate în conjunctura politică a Sud-Estului european. Iar, în politica internă a creat condițiile optime de dezvoltare a unei civilizați și culturi neîntrerupte, punând în același timp bazele statului român modern. Ca expresie a puterii, pe care o câștigase România la 10 Mai, 1881, a fost declarată regat.

Zece Mai însemnează, deci, o dată de răscruce, dar și de continuare a unor tradiții străvechi, o dată de creștere a puterii politice și spirituale a națiunii române. Națiunile trăiesc prin permanenta constiință a măreţelor momente, a culmilor pe care ele le-au atins în desvoltarea lor istorică. Aceste momente de glorie au fost posibile prin identificarea celor ce au condus destinul național cu idealurile celor mulți și prin identificarea celor mulți cu idealurile strămoșilor, visând o lume mai bună, mai dreaptă și creatoare de civilizație și valori culturale, în conformitate cu structura spirituală a neamului, din care făceau parte prin naștere sau prin integrare sinceră și desăvârșită, pentru îndeplinirea unei rânduieli în lume.

Zece Mai este o piatră de temelie în istoria românească și astăzi ne închinăm cu sfială în fața celor ce s'au jertfit pentru realizarea independenței, puterii politice și continuarea tradițiilor românești, care au asigurat un loc de autentică prețuire a neamului românesc. Oricine sapă la temelia independenței, tradiției și puterii românești, calcă un jurământ nescris și devine ruinător al existenței istorice.

Zece Mai reprezintă pentru noi mai mult decât un simbol sau o ocazională aducere aminte; este unpunct de hotărnicie, la care ne întoarcem mereu să privim în perspectiva istoriei dimensiunile de existență ale națiunii române, care are de îndeplinit o poruncă, ce i-a fost dată la nașterea ei și pe care generațiile nesfârșite de Români au datoria și dreptul s'o îndeplinească până la ultima iotă, fără răgaz și fără rezerve.

In sbaterea de azi a lumii, Românii de pretutindeni își vor găsi liman de întâlnire sub bolta majestoasă a lui Zece Mai, pentru reîmprospătare de energii și crez, pentru înmănunchiere de forțe și pentru începutul unor bătălii necunoscute, care să mențină demnitatea și identitatea națională neștirbită de vicisitudinile veacului.

Oricine stă în afară de această boltă va fi certat și mustrat de istorie și de milioanele de morți, care nu vor avea odihnă în mormânt, până ce nu se va împlini porunca, pentru care ei s'au străduit și s'au jertfit. ■

PROCLAMAREA REGATULUI ROMÂNIEI

Bucuresci, 14 Marte 1881

PRESEDINTIA CONSILIULUI MINISTRILOR

CAROL I,

Prin grația lui Dumnedeu și voința natională, Domn al Românilor,

La toți de faciă și viitori, sănetate.

Corpurile Legiuitóre au adoptat, și Noi sancționăm ce urméză:

LEGE

Art. I România ia titlul de Regat.

Domnul ei, Carol I, ia, pentru Sine și mostenitorii Sei, titlul de Rege al României.

Art. II. Mostenitorul Tronului va purta titlul de Principe Regal.

Acéstă lege s'a votat de Adunarea deputaților, în ședința sa din 14 Marte 1881, și s'a adoptat cu unanimitate de 99 voturi.

Președinte, C. A. Rosetti

(L.S.A.D. Secretar C. Poroineanu.

Acéstă lege s'a votat de Senat, în ședința din 14 Marte 1881, și s'a adoptat cu unanimitate de 40 voturi.

Președinte, Dimitrie Ghika.

(L.S.S.) Secretar, D. Pișca.

Promulgăm acéstă lege și ordonăm ca ea să fie învestită cu sigiliul Statului și publicată prin Monitorul oficial.

Dat în Bucuresci, la 14 Marte 1881.

(L.S.St.) CAROL.

Președintele consiliului ministrilor și ministru de finance, I. C. Brătianu.

Ministru afacerilor străine, B. Boerescu.

Ministru de interne, Al. Teriakiu.

Ministru de resbel, General G. Slăniceanu.

Ministru agriculturei, comerciului și al lucrărilor publice, Colonel N. Dabija.

Ministru cultelor și al instrucțiunei publice, B. Conta.

Ministru justiției, D. Giani.

(Reprodusă din "Monitorul Oficial al României Nr. 60, Duminică, 15 (27) Marte 1881", cu ortografia originală.)

Jurământul depus de Principele Carol, în fața Adunării Elective, la 10 Mai 1866, în momentul alegerii Sale ca Domnitor al României

Jur de a fi credincios legilor țerii, de a păzi religiunea Româniii precum și integritatea territoriului ei și de a domni ca Domn constituțional.

Je jure d'être fidèle aux lois du pays, de maintenir la religion de la Roumanie ainsi que l'intégrité de son territoire et de gouverner en Prince constitutionnel.

Carol

După semnătura Domnitorului Carol, se pot descifra următoarele: Ion Ghica, Dumitru Frimu, Mavrogeni, L. Catargi, D. Sturdza, C. A. Rosetti.

FARA ARMÂNEASCĂ

VANGHELU DUPĂ MATEI

CAPITOLUL 3

Ioan Pătdzătoru. Pătedzu-a Hriştolu.

1. Tu chirolu aţel, vini Ioan Pătidzătoru şi propovăduia tu chisatea dit Iudeia.

2. El dzăţea: Îndreptaţ-vă că amirărillia ţerlui s'aproachiă.

3. Ioan easti aţel ti cai avea dzăsă proorocul Isaia: "Boaţea a ţălui ţi aură tu pustiă: Făţeţ itemă calea-al Dumidză, udisiţ cărărli a Lui."

4. Ioan purta straňiă di per di cămilă şi avea deavârliga băr di cheali şi-s hărea cu lăcusti şi ňiari agră.

5. Atumţea acăţară s'easă cătă el, aţelli ţi bănau Ierusalim şi Iudeia şi deavârliga Iordanului.

6. Si după ţi-ş spuneau smărtiili, ireau pătidzăţ di el tu râulu Iordan.

7. Ma când vidzu Ioan că acăţară s'vină si s'păteadză la el, fariseilli si saducheilli, lă dzăsi: "Pulli di nipărtiţi, cari vă spusi că va s'ascăpaţ di inatea ţi va s'vină?"

8. Adraţ lucări livendi ti llirtati.

9. Si s'nu pistipsiţ că puteţ, s'dzăţeţ voi isisi ti voi: Părinti avem pi Avraam, că vă dzăc că Dumidză poati ş'di cheţărli-aisti s'analţă hilli di-al Avraam.

10. Tora tăpoara şadi la rădzătina poňilor şi iţi pom nu va facă poami buni, va s'hibă tălliat şi-arucat pi foc.

11. Mini un, vă pătedz cu apă tră llirtari, ma Aţel ţi va s'vină după mini, easti cu puteri ma mări ca mini; a Lui, nu esc livend si-lli leg niţi 'ncălţărli. El va vă păteadză cu Duh Sănt ş'cu foc.

12. El ari lupata tu mână ş'va cură aria Lui ş'va s'adună găru tu hămbari, ş'pleava va u ardă tu foc neastins.

13. Atumţea vini Iisus dit Galilea, la Iordan, la Ioan ca s'hibă pătidzăt di el.

14. Ioan căfta su-l dănosească şi-lli dzăţea: Mini lipseaşti s'hiu pătidzăt di Tini, ş'tini viňi la mini?

15. Ma Iisus îlli răspunsi; "Lasă tora, că s'cadi ti noi s'împlinim tută driptatea. Atumţea Ioan Lu-alăsă.

16. Si după ţi s'pătidză Hriştolu, cum işi dit apă, ţerlu s'discllisi şi el vidzu Duhu-al Dumidză, dipunândalui ca un părumb şi vinea cătră El.

17. Si boaţe s'avdză din ţer cai dzăţea: "Aist east Hillilu a Meu aţel vrutlu, ti cai avui bunăvreari."

CALINDAR PI MAI

Gioi	15 Mai	Analţarea Domnului
Ňiercuri	21 Mai	Săntu Constatin şi Sănta Elena
Sămbătă	24 Mai	Sămbăta Morţilor
Dumănică	25 Mai	Rusallile
Luni	26 Mai	Sănta Treimi (Triada)

SCLAVUL

Vine primuveara ş'veara,
Priste dzeni se-avde fluera,
Pulli căntă dimineaţa
Si dizniardă muşuteaţa.

Ca toţ arburlli'nfrundzără
Si pădiňile se-aumbriră,
Oile'n munte se-alinară
S'picurarlli stăni adrară.

Maşi maratlu lai di mine
Nu ved veara cându vine;
Nu-avdu pulli, nu ved soare
Ditru pusta di 'ncllisoare!

Ah! Voi fraţ, ah! voi buni soţ,
Plândzeţ-mi cu boaţe toţ.
Mine viulu ca pri mortu,
Laile hiare cum li portu.

Constantin BELIMACE

MATERIALELE PENTRU " FARA ARMÂNEASCĂ " SE PRIMESC
PE ADRESA REDACTORULUI NOSTRU:
ZAHU PANĂ 31-25, 89-th STR. JACKSON HEIGHTS
N.Y. 11369 U.S.A.

MACEDONENII!

Aşa îi numim noi pe românii răspândiţi în Grecia, Bulgaria, Jugoslavia, Albania şi Istria. . Căci în toate ţările numite ei sunt un monolit naţional şi unitar, poate cel mai dur şi mai pur din tot ce are neamul românesc, deşi trăiesc în afara graniţelor lui. Eu nu sunt român macedonean, dar dragostea, admiraţia şi respectul meu pentru ei, rămân neumbrite şi neprăfuite. .

Dece ei sunt în sudul Dunării, iar noi ceilalţi români la nord de ea, nu mai este azi o saradă istorică şi nu a fost niciodată. Este numai un destin impus de vagabondajul altor neamuri, de interesele marilor puteri, militare sau politice, acoperite de speranţe şi văluri înşelătoare. Iar dacă noi cei născuţi la nord de Dunăre nu ostenim să ne numim daci şi latini, să nu uităm că şi ei au aceiaşi strămosi (dacii fiind o ramură tracă), iar latinitatea o au şi ei: deci avem un numitor comun! Numai că noi românii din nordul Dunării fiind mai numeroşi şi compacţi în cadrul unui teritoriu delimitat de natură, ne-am putut organiza mai repede în voevodate, principate şi până la urmă într'un stat. Pe când ei răspândiţi în atâtea state şi naţiuni care cuprind o arie geografică dincolo de puterile lor numerice, au rămas peste tot o naţionalitate minoritară, al cărui număr se diminuează scriptic după fiecare statistică falsificată de stăpânitori sau de ifose politice momentane. Năvăliri barbare au suferit şi ei ca şi noi. Numai că ei românii macedoneni, au suferit şi persecuţiuni directe şi înfiorătoare de mai multe secole decât noi, ce depăşesc grandios mia de ani. Si în faţa acestor teribile presiuni exercitate de seminţii streine, ei şi-au strâns rândurile peste graniţele ţărilor respective, s'au ajutat până la moartea care îi pândea pe toţi la tot pasul. O moarte groasnică, pe care ei au acceptat-o senini-ad mortem paratissimi-şi pe care au răsbunat-o în acelaşi mod, conform preceptelor ce conduc aşezările umane locale. Si nu este de mirare că în mileniile în care au trebuit (avem aceeaşi vârstă) să se nască şi să moară, sufletul lor s'a şlefuit ca un diamant ce poate tăia chiar inexplicabila şi labila fiinţă umană. Ca unii ce au trăit în coclaurile văilor, în forfota marilor cetăţi şi oraşe, dar şi pe crestele munţilor cu vulturii! De aceea au rămas cu un suflet curat ce nu cunoaşte două măsuri, cea dintâi fiind a românismului. Aşa au rămas şi azi pe cele cinci continente unde i-a purtat soarta, muncitori, cinstiţi, cuvântul dat arde ca para focului. Căci ei nu cunosc sub nicio formă compromisul, oricâţi desagi cu aur li s'ar oferi. De atâtea secole, ei au rămas credincioşi unui singur ideal, România. Această statornicie nu ştim când şi cum o vom plăti vreodată, dar ştim că pe ea putem conta, ca pe cel mai vajnic membru al organismului românesc.

Pentru a ajuta neamul românesc, ei au utilizat toate împrejurările şi confluenţele politice ale puternicilor zilei. Iar dacă noi românii din nordul Dunării am devenit un stat unitar, este sigur că nepoţi şi strănepoţi de-ai lor, au fost corifeii acestei mari şi drepte idei pentru care s'au sacrificat voluntar. Dincolo de hotarele României ei au propagat prin fapte geniul poporului român, l-au impus lumii, fără a aştepta din partea noastră un cuvânt de mulţumire. Iar pentru realizarea unui românism pur, au dat singurul lor avut: viaţa. Scriind aceste rânduri şi privind la tragica lor istorie, aproape ca mă simt umilit de câtă recunoştinţă le datorăm. Fără ajutorul şi aportul macedonenilor, istoria noastră, a românilor din nordul Dunării, în toate domeniile ar fi fost mult mai subţire. Si o spun cu mult regret, că şi azi, mulţi buni români nu cunosc aportul macedonean la istoria naţională a neamului românesc.

Faţă de atâtea ajutoare ce ni le-au dat secole de-arândul, ce am făcut noi românii din nordul Dunării pentru aceşti fraţi care, de data aceasta putem spune de milenii, suferă toate silniciile şi barbariile impuse de seminţiile streine în care trăesc? Să facem un rezumat de două rânduri. Dela începutul acestui secol până azi, România mare sau mică, a făcut fel de fel de cumetrii şi încuscriri cu toţi asupritorii lor. Dar ca să intervină pentru uşurarea lor la statele respective, nu a pus o vorbă. Putea să aducă în hotarele noastre ale României, pe cea mai mare parte din ei, căci am avut totdeauna destul loc şi de aceea nu râvnim la pământul altora. Căci dacă s'ar fi încins hotarele României mari cu un brâu de macedoneni, ea ar fi rămas întreagă şi azi şi nu ar fi trebuit să o îngustăm atât de netrebnic cum am făcut-o în 1940. Integrându-i în comunitatea noastră, nu am fi suferit umilitoarea viaţă după 23 August 1944, când românul a fost arestat, chinuit, omorît sau reeducat, până la mâncarea excrementelor! Căci în loc de macedoneni, noi cei din nordul Dunării, am adus în România toată scursura ghetourilor, toată pleava bulgărească şi sârbească, dupăce eram deja infestaţi de greci şi fanarioţi în ultimile secole ale istoriei naţionale. Si această greşeală am plătit-o, adică a plătit poporul român, cu care macedonenii se simte frate de sânge, de credinţi şi de idealuri. Si cu toată graba condeiului, nu trebue să uităm nici năvala ungurească în România pentru o bucată de pâine şi nici pe aceea rusească-căci la ei acasă, din cauza revoluţiei, nu mai era de trăit. Toţi aceştia, sub diverse forme, se puteau aşeza când vroiau în România, să facă sau să influenţeze conducerea poporului român după bunul lor plac şi după interesele lor, iar despre macedonenii persecutaţi şi asasinaţi, nici o grijă! Mai mult, însăşi pronunţarea cuvântului "macedonean", era plină de suspiciuni din partea coruptelor autorităţi.

Prin integrarea lor în poporul român am fi avut în toate domeniile vieţii noastre "o năvală de aer tare", care să spulbere miasmele şi să smulgă toate mătrăgunile aduse de streini şi care ne sufocau. Dar nu, noi am preferat şi am favorizat pe cei care, drept recunoştinţă, au aruncat apă fiartă asupra soldaţilor români, au ucis câineşte pe preoţi, ţarani şi învăţători, în numele unor instincte de care nu vor să ştie nici paginile cele mai negre ale istoriei sau al vreunei credinţe umane. De ei macedonenii n'am vrut şi nu vrem să ştim nici azi, când cu toate pactele, declaraţiile de frăţietate şi veşnică prietenie, (ca să nu mai menţionăm şi altele făcute şi subscrise în faţa lumii întregi) ei sunt persecutaţi mai departe, nu au şcoli, nu au biserici, nu au nici măcar abecedare să le pună sub ochii copiilor lor. Lor, care ne-au dat în româneşte pe Homer şi Platon, care ne-au înscris în antologiile de poezie a lumii, care ne-au învăţat cum să facem comerţul, politica şi diplomaţia, lor nu le dăm decât şi greu o fiţuică, prin care recunoaştem pe sub mână, că şi ei sunt români! Iată dece preţuesc prietenia unui macedonean înainte de a altora. Si n'aş încredinţa custodia noţiunii de om şi român, decât în mâinile lor. Iar din icoana României, nu trebue să fie absent o clipă, acest giuvaer al cărui mare preţ este constant de mii de ani. In faţa voastră cetitorilor, am pus numai câteva frânturi de gânduri, despre macedoneni.

N.A.

ÎNTRE PRUT ȘI NISTRU

A rosti numele Basarabia e una cu a protesta contra dominațiunii rusești - Mihail EMINESCU

Domnul Mihailescu

Așa-i zicea tot orașul. Si toți știau despre cine e vorba. După cum toți știau despre ce e vorba în ácea blestemată zi de Iunie '40, când dinspre Prut se auzi rocot de șenile. Trei tancuri cu stele roșii pe turele trecură podul dela Moși, întrară pe strada Hotinului, apoi pe cea de lângă gara mare și începură să urce spre Piața Unirii. Aici, pe treapta de sus a primăriei, le aștepta un om mic de statură cu o cutie dreptunghiulară în mâini.

- Cheia orașului,-zise el. -Am fost lăsat special să v-o înmânez. . .

- Ce tâmpit!- zise rusul pre limba lui, după ce translatorul îi traduse cele câteva cuvinte. - Cine eșit tu?

- Secretarul general al primăriei municipiului Cernăuți,- răspunse omul cu cutia, în limba rusă.

Rusul se fâstâci. Doar pentru o clipă.

- Cum te chiamă?

- Mihailescu.

- Arătă-ne clădirea.

Mihailescu îi duse mai întâi în biroul primarului general. Pe unul din pereți atârna portretul regelui Carol.

- Ia dă-l jos cu mâna ta, - porunci rusul.

- Potrivit condițiilor impuse, noi nu trebuie să atingem nimic.

- Unde este închisoarea și câți deținuți comuniști sunt acolo?

- După câte știu eu, nici unul,- răspunse Mihailescu.

Ofițerul rus ordonă unuia dintre însoțitori să se ducă cu fostul secretar al primăriei la închisoare.

Au urmat opt ani de chin și suferință siberiană, ca într'o noapte de iarnă grea să oprească un tren în gară la Cernăuți, unde dintr'un vagon coborî sgribulit domnul Mihailescu cu raniță în spate și cu un băț în mână. Ora unu. Afară viscolea. Unde să se ducă? Acasă! . . Urcă treptele înzăpezite și apăsă pe butonul soneriei.

- Cine-i acolo? - se auzi o voce de bărbat.

- Eu, fostul stăpân al casei, am sosit acuma din Siberia și n'am unde mă opri.

Ușa se deschise și Mihailescu se pomeni în fața unui colonel de miliție cu mantaua peste o pijama vărgată.

- Hai, intră, dar numai până diminiață.

- Poate mă lăsați să trăiesc în subsol?

- Nu pot.

Colonelul deschise ușa și strecură printre dinți:

- Drum bun!

- Ași vrea la closet. . .

- Drum bun, am zis!

Ușa se închise în urma lui Mihailescu, pocnind. Rătăci câtva timp pe străzile pustii ale orașului. Până la urmă bătu timid la ușa unui fost prieten. Ii deschise o bătrânică aplecată de ani. Recunoscându-l, îl apucă de mână și-l pofti în casă.

- Cu Gheorghe al meu nu te-ai întâlnit niciodată?. . A murit, sărmanul, - începu bătrâna plângând. - In lagăr. La treizeci de ani, cântărea patruzeci de kilograme, din optzeci, și nu mai avea nici un dinte în gură. Mi-a spus un creștin care a stat cu el împreună șase ani. . .

Dimineața băură un ceai de sfeclă și Mihailescu ieși în oraș cu gândul să întâlnească poate pe cineva. In fața lui mergea țanțoș o femeie. Mergea și tot oprea câte un trecător:

- Sti-ți ro-mâ-neș-te?

- Net!

- Mergi sănătos!

- Sti-ți ro-mâ-neș-te?

- Net!

- Mergi sănătos!. .

- Sti-ți românește?

- Stiu,-răspunse Mihailescu.

- Da-ți-mi o rublă. . .

Mihailescu începu să plângă și vru s'o cuprindă. Femeia se zmulse și începu să fugă. Era o verișoară care-și pierduse sub ruși soțul, copiii și înnebunise.

Intre timp Mihailescu reuși să se aranjeze ca paznic de noapte la cimitirul evreesc. La prima leafă își cumpără acuarele și doamna Vântu îi poza plină de importanță, după cum povestea mai apoi o vecină.

Intr'o seară Mihailescu, care trăia la gazdă la doamna Vântu, se duse la serviciu dar se întoarse repede abătut.

- Ai uitat ceva?- întrebă bătrâna.

- M'au dat afară, la ordinul poliției .

Mama cunoscutului avocat cernăuțean Vântu se ridică neputincioasă din fotoliu. Apoi se lăsă încet la loc și muri.

După înmormântare Mihailescu stătea culcat în patul bătrânei. Stătea și privea la frântura de portret neterminat. Deodată se auziră bătăi insistente la ușă.

- E deschis, - răspunse Mihailescu.

In prag își făcu apariția un căpitan de poliție.

- Ești înscris la adresa asta?

- N'am pașaport.

- In trei zile să eliberezi locuința. Si tot în trei zile să părăsești orașul!. .

- Bine,- răspunse domol Mihailescu.

Spre seară o mașină cu inscripția "Salvarea" se opri în fața unei case pe colțul căreia stătea scris cu litere kilometrice: BULEVARDUL LENIN.

Doi sanitari coborîră cu targa și intrară în clădire. La ușă plângeau câteva femei. Una din ele începu să bocească:

- Of, ce om o fost!. .

- Cine? - întrebă un trecător.

- Domnul Mihailescu. . .

- Si ce s'a întâmplat?

- S'a spânzurat, sărmanul. . .

N.L.

PAGINA "ÎNTRE PRUT ȘI NISTRU" APARE SUB ÎNGRIJIREA ROMÂNULUI-BASARABEAN: NICOLAE LUPAN

BILETUL DE PARTID

Criteriul criteriilor după care oamenii în Uniunea Sovietică sunt numiți la posturi de conducere este biletul de partid. Il pune omul în buzunarul din dreptul inimii și începe să aștepte. Dar nu așteaptă pur și simplu. Recurge la o tactică care poate să difere dela caz la caz. Unii ascund de prieteni faptul intrării în partid și încep să-i contrazică în chestiuni asupra cărora până nu de mult erau în deplin acord. Incep să se ducă tot mai rar în vizită la cei cu care se vedeau aproape zilnic dar care nu sunt încă membri de partid. Incep să ia cuvântul la întruniri de tot felul și numai de pe pozițiile partidului. Mersul le devine mai apăsat iar privirile zboară pe deasupra capetelor celor care le ies în cale. Cu excepția șefilor, bineînțeles. Pe aceștia încep să-i imite în maniera de a vorbi cu subalternii: supercorect și distant. Fiecare trebue să-și cunoască lungul nasului. Nu mai aude nimeni din gura lor anecdote cu substrat politic. Evită să le asculte. Râde tot mai puțin. Afară de cazurile când cuvântează ceva șeful. Dacă până a fi fost înscris în partid zicea omul, pur și simplu, "Brejnev", spre exemplu, acuma nu-și mai "poate permite" o astfel de "familiaritate" și spune neapărat peste tot, chiar și în prezența rudelor, "Leonid Ilici Brejnev", adăugând chiar și denumirea înaltei funcții pe care o deține acesta. Vine la serviciu cu mult înainte de ora indicată. Nu pentru că ar avea mult de lucru. Vine și stă. La geam sau undeva pe coridor: ca să-l vadă șefii că el vine înaintea altora la datorie. Stie bine dictonul: ochii care nu se văd se uită. Se duce mereu pe la instanțele superioare de partid. Cu treabă și fără treabă. Chiar de e luna lui cuptor îmbracă costumul cel mai frumos, cămașă de naylon, cravată nu prea țipătoare și se duce să facă act de prezență pe culoarele celor sus puși. Si azi așa, mâine așa până când omul e observat de cei care trebue să-l observe. Iar când s'a văzut cocoțat în fotoliul visat, uită de toți cei cu care până nu de mult avea relații prietenești. In zilele de sărbătoare vine tot mai rar la frați, la surori, la părinți . . . Incepe să umble cu șefii la pescuit, deși până atunci n'avea nici undiță, la vânătoare, deși până atunci nu ținuse nici arma în mână. Nimic grav, omul le învață pe toate. Si tot așa până când într'o zi vine acasă cu mașina. Se așează și mănâncă fără grabă, iar mașina stă și-l așteaptă: la început în stradă, mai departe de casă, apoi chiar la scară.

- Ce-i cu mașina asta? - întreabă soția.

- Mașina mea, - răspunde ca printre altele soțul șef. - Când o să ai nevoie - să-mi spui și ți-o dau. . .

Lui Nicolae Ursu îi era strein carierismul. De-ar fi suferit de acest beteșug putea să fie și el demult undeva pe aproape de vârful piramidei celor care taie și spânzură. La intrarea în partid un singur gând carieristic îi veni: cei doi copii pe care îi avea deacum. Să le croiască un drum mai ușurel în viață. Il împărtăși doar soției. I se făcu însă rușine.

- Nu ne trebue nouă partidul lor.

Nu se mai putea ține cont de părerea soției. Comitetul raional de partid Stalin din Cernăuți insista categoric asupra înscrierii lui în rândurile partidului și lui Ursu i-a fost frică să mai refuze. Afară de asta avea și niște planuri de ordin național românesc, a căror realizare putea s'o ușureze calitatea de membru de partid.

Biletul i l-a înmânat Cioraeva. Până atunci Ursu nici nu știa că vecina lui de peste drum, după care venea zilnic mașina ca s'o ducă la birou, este prim-secretar la raionala de partid. De această noutate se mirară și toți ai casei.

Noaptea Cioraeva avu o criză de inimă și muri.

- N'a putut supraviețui, doamne iartă-mă, bucuria intrării tale în rândurile marelui partid,- zise soția lui Ursu.

N.L.

SATE FĂRĂ GARDURI

După un an și ceva dela cea de a doua venire a rușilor, cum zic și până în ziua de azi consătenii mei, oamenii nu mai aveau ce ascunde și nici unde ascunde. Ei erau obligați să însămânțeze o anumită suprafață de pământ cu grâu, porumb, floarea soarelui, hrișcă, în timp ce pentru sămânță nu li se lăsa nici un grăunte. Din această cauză se țineau lanț procesele judecătorești și condamnările la închisoare, lucruri de care nu se mai mira nimeni.

Tăranii nu mai aveau cu ce face focul în sobă și nici cu ce fierbe o mămăligă. Erau arse gardurile, porțile, construcțiile de lemn. Veni apoi rândul acoperișurilor dela case și crucilor din cimitire.

Imputerniciții partidului umblau zi și noapte pe la casele oamenilor. In sate nu erau nici magazine, nici ospătării, nici hoteluri. Acești reprezentanți însă trebuiau să mănânce ceva și să doarmă undeva. Aceștia erau duși pe la așa numiții chiaburi care îi hrăneau și-i culcau fără plată. Ii ducea la masă și la culcare curierul sovietului sătesc Simion Gușă, cel mai sărac om din sat. Acesta îi ducea la cei la care i se spunea să-i ducă.

Intr'o seară, îi veni rândul și lui Ion Morei ca să primească "musafiri". Erau doi: unul de la Briceni iar altul dela Chișinău. Se apropiară de poarta lui Ion și își dădură seama că e vorba de un țăran avut.

- Chiabur?, întreabă cel din capitală.

- Cel mai cinstit și mai harnic om din sat, răspunde Simion.

- Aici nu intrăm, hai la unul sărac.

- Si cu ce mă rog o să vă hrănească săracul?

- Ce-o fi aceea o să mâncăm.

- Haideți la mine...

Si-i duse Simion la dânsul. Insă, la el în casă șuera vântul. Si casa era oarecum neobișnuită-fără acoperiș și fără uși. Dovedise deacum să ardă tot ce ardea.

- Mâncare nu am ce vă da, zise Simion vesel.

- Dar unde ne culci?, întreabă cel din capitală.

- In cuptor, răspunse stăpânul.

Reprezentanții statului hotărâră să doarmă pe mese la sovietul sătesc.

- Așa vă trebuie dacă n-ați vrut să mâncați și să dormiți omenește la Ion Morei.

A doua zi, știa tot satul de festa pe care le-o făcuse "rușilor" Simion Gușă.

Dar cea mai plăcută veste pentru consăteni era unicul cuvânt pe care îl spunea el când trecea pe la porțile oamenilor:

- Pleacă!

- Spui drept?

- Cu ochii mei am văzut ieri la Ocnița cum îi duc trenurile.

Simion se ducea zilnic la gară pe jos, douăzeci de kilometri de la satul nostru, ca să le aducă consătenilor noutatea "plecării rușilor". Mulțumită acestor două cuvinte el devenise oaspete dorit în fiecare casă, unde i se dădea să mănânce cât putea. Iar pentru a doua zi alt consătean îl ruga să se ducă să vadă ce se mai face pe la gară și îl aștepta cu masa pusă.

- Despre colhozuri n'ai aflat nimic?

- Ba da, ucrainienii spun că se poate trăi dar tare slab ai să fii...

Si tot așa până în anul 1949, anul colectivizării în Basarabia.

Nicolae LUPAN

DIN VIAŢA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ŞI PĂŢITE

George DONEV

NOTE PE PORTATIVUL VIEŢII LUI GEORGE ENESCU

In 7 August, 1981, se vor împlini 100 de ani dela naşterea lui George Enescu.

Contrar ultimei lui dorinţi de a nu se întoarce în "iadul comunist", nici mort, Guvernul dela Bucureşti încearcă să pună mâna pe osemintele din Cimitirul Montparnasse, Paris, şi să le ducă în ţară.

Motivul e transparent! Cu ocazia reînhumării vor fi organizate serbări naţionale, muzicale, centenare, discursuri de "idipidinţă" şi laude ideilor progresiste care au înspirat Rapsodia Română, iar criticii muzicali vor descoperi în gingăşia acordurilor din "Oedip" expresii anti-imperialiste.

La mormânt, în loc de semnul crucii va fi agăţat Carnetul de Membru al Partidului din timpul ilegalităţii.

Comuniştii fabrică peste noapte, din elita sfintelor morminte, suportători ai ideilor multi-laterale realizate cu "succes şi dragoste" de tovul Niculae.

In cinstea memoriei celui care la 13 ani a terminat Conservatorul din Viena şi la 16 ani mânuia la Paris bagheta de conducător, trebue să reamintesc unele fapte:

Imediat după înfiinţarea Ajutorului Legionar, impresarul lui George Enescu s'a prezentat la Comandantul Bunei Vestiri, Ilie Gârneaţă, aducându-i vestea că George Enescu, împreună cu pianistul Dinu Lipati (a luat premiul al doilea la Concursul Internaţional de Pian dela Viena, 1933. N.R.) vor să dea un concert în folosul Ajutorului Legionar.

Ca şef al secţiei "Teatru şi Cinema" din Bucureşti, am fost însărcinat cu organizarea concertului.

Transilvăneanu A. Banciu, dir. cinematografului ARO (azi Patria) ne-a oferit sala gratis. Printre cei ce au ţinut să fie prezenţi: Iuliu Maniu, av. Aurel Leucuţa, etc.

Ca mulţumire titanilor cu inimă de aur: două coşuri de flori înfăţişând "Zăbrele verzi" printre care răsăreau trandafirii. . .

George Enescu şi Dinu Lipati îşi arătaseră sentimentele faţă de cei prigoniţi. Ei îşi aplecaseră urechea la durerile neamului. (N.R. tot pentru Ajutorul Legionar "Corul Carmen" a dat un concert în sala Dalles, cântând "Sfântă Tinereţă", plus că multe cinematografe ofereau încasările dela premiera filmelor.)

A trecut războiul, au trecut anii, eram redactor la ziarul America când George Enescu îşi anunţă concertul la Cleveland, Ohio.

Am reusit să-l văd câteva minute, am vorbit de Dinu Lipati, dar am fost tăiat scurt de omul legaţiei. . . . "maestrul este obosit".

Am repetat parte din cele scrise mai sus într'un articol "Cu Si Bemol la Cheie" subliniind că George Enescu e român, nu-i politician şi n'ar putea spune pe nume trei miniştri comunişti.

Mi-am aprins paie în cap.

Agenţii legaţiei ameninţau că ziarul va fi dat în judecată şi că Enescu va cere despăgubiri, iar cei care fuseseră înlăturaţi dela conducerea U&L, (la Convenţia din 1948) organizaseră un comitet pentru salvarea ziarului de a nu fi dat în judecată şi plăti despăgubiri.

Toţi vorbeau de judecată şi despăgubiri, afară de unul singur: George Enescu.

Au trecut multe luni şi multe fapte din acest interval trebuesc completate de membrii Comitetului Naţional Român.

George Enescu nu mai era artistul cu paşaport "at large". Prin numirea lui ca senator devenise un politician, plătit de un guvern comunist şi întrebuinţat de propaganda comunistă, deci putea fi supus unei alte legi de imigrare.

Intr'o dimineaţă primesc un telefon de la B. Cehan, seful biroului românesc dela Vocea Américii. Pe Cehan îl cunoşteam de pe când lucram împreună la ziarul Rampa.

--Am o bombă pentru tine: George Enescu şi-a dat demisia din Senat.

L-am asigurat că "bomba" va apare în ziarul de după masă.

In acea seară posturile de radio Vocea Americii au transmis vestea în toată lumea şi 'n toate limbile:

"Ziarul America din Cleveland anunţă că maestrul George Enescu şi-a dat demisia din Senatul Român."

Din motive uşor de înţeles V.A. a preferat ca ştirea să fie mai întâi publicată şi apoi transmisă; pentru această cinste a fost ales organul oficial al U&L.

După câţiva ani "America" a fost implicată într'un proces cu Episcopul Andrei Moldovanu, omul Patriarhiei din Bucureşti.

Dar astăzi, ziarul Uniunii şi Ligii nu mai este în pericol de a fi dat în judecată de comunişti.

Ce ne spun vizitatorii

Tiganii, care sunt deprinşi cu o viaţă plină de lipsuri, vor şi ei acuma să plece din România. . . .

Marea majoritate a restaurantelor se închid la ora 10. Ultima comandă se face la ora 9.15. . . . . La TV ultimele ştiri se dau la ora 9.35 p.m. După 10-15 minute se închide şi TV. Puţinele filme care se arată sunt prezentate în 2-3 serii. . . .

Soferii sunt obligaţi să-şi facă norma. La atâta benzină atâţia kilometri. Dacă mergi afară din oraş (ex. aeroportul Băneasa) plăteşti şi cursa de întoarcere. In oraş plăteşti extra pentru drumul maşinei dela staţie până acasă. Noaptea şoferii nu merg în afară de oraş şi nici în unele cartiere, le este frică. . . . Se întâmplă în România mai multe crime ca în America, dar nu se publică nimic în ziare. . . .

Vinurile româneşti sunt amestecate cu prea multe chimicale. După o sticlă de vin a doua zi te doare capul . . . . Cel mai bun vin în România: VIN AMERICANII . . . Prietenii şi admiratorii lui Niculiţă sunt cei căzuţi din pomi din Africa . . . . "Cine nu lucră, nu mâncă" au fost cuvintele celebre ale ing. Stan Vidrighin, fost director al CFR, PTT, etc. Acum formula e schimbată "Cine nu fură, nu mâncă". . . .

Pentru că au valută forte, de care Niculiţă are nevoie, studenţii africani şi asiatici au mai multe drepturi decât au românii. Ei pot intra în restaurante speciale, în prăvălii care vând pe valută, etc. Miliţienii nu le fac nimic dacă se agaţă de femei pe stradă şi se iau la bătaie cu băştinaşii. Ei trebuesc protejaţi: AU VALUTA!

. . . . De când s'a îmbolnăvit Tito, pentru a se evita ori ce neînţelegere, cei care trec graniţa şi n'au o adresă precisă unde vor să meargă, autorităţile din Iugoslavia îi trimit înapoi în România. . . .

Când s'au început lucrările la metrou, oamenii se întrebau că de ce se sapă atât de adânc? Pentru că se caută certificatul de opt clase al lui Niculiţă. . . . Un pachet de ţigări Kent, Salem, etc. costă 45 de lei ($3.75).

Stagiunea de teatru actuală are în repertoriu 50 de piese noi, majoritatea având "un puternic impact social şi politic."

NOUTĂȚI ÎN ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

BACTERIILE PRODUC HIDROGEN DIN BIOMASĂ?

Bacterii capabile să producă hidrogen sunt în curs de dezvoltare de către cercetătorii SERI, folosind un număr de instrumente și echipament biologic. Parte dintre bacterii folosesc lumina soarelui și materialul organic pentru a produce mai multe bacterii; SERI lucrează pentru a schimba acest produs în ideea producerii hidrogenului de către bacterii.

Experimentele au mai multe căi, ca: (1) Producerea unor bacterii capabile de a dezvolta hidrogen în timpul digestiei în stațiile de epurare a reziduurilor, în ciuda conținutului de nitrogen al reziduurilor. (2) Producerea unor bacterii care pot folosi moleculele complicate de celuloză, lignin și agar, cele mai comune tipuri de biomasă. Bacteriilor de fotosinteză le pot fi adăugate gene adiționale care le dau posibilitatea de a digera moleculele și de a produce hidrogen. O alternativă este de a amesteca culturi de bacterii fotosintetice și nefotosintetice; bacteriile nefotosintetice vor divide moleculele în părți suficient de mici, ca bacteriile fotosintetice să le digereze. (3) Prin folosirea unui amestec de bacterii sensibile la diferite părți ale spectrului vizibil, este posibil să se mărească eficiența folosinței de la 3 - 10 %.

ENERGIE DELA DUMNEZEU

Dacă consideri Catedrala Sf. Patrick din Manhattan cu plafoane înalte de 36 m și pereți de piatră, reci, cât și toate bisericile înalte, înțelegi că în asemenea clădiri pierderile de căldură sunt substanțiale. Urmărind maxima "Dumnezeu ajută pe cei ce se ajută singuri", clerii au fost atrași într'un program de folosire eficientă a energiei.

In Catedrala Sf.Patrick au fost instalate ceasuri cu termostate și întrerupătoare de lumină pentru a lumina numai încăperea folosită. Clerii unei duzini de instituții religioase s'au întâlnit cu Pres. Carter și oficialitățile ce se preocupă de energie pentru a se stabili o campanie în acest sens. Se menționează că Biblia dă instrucțiuni de a nu se risipi resursele pământului.

Instituțiile religioase risipesc multă energie pentru că ele sunt pline pentru o scurtă perioadă a săptămânii. Clerii speră ca să se poată economisi importante cantități de energie cu ajutorul noului program; economiile rezultate vor fi folosite în misiunile religioase.

Numai câteva centre religioase au colectoare solare. Dar se poate distinge ideea de a fi gândite împreună -energie și teologie. Deasupra altarului a unei biserici din Massachussetts, este o lumină eternă, folosind energie solară. Alimentată cu două baterii de 6 volți, în 13 luni de folosire, lumina nu s'a stins niciodată.

CUBURI DE GHEAȚĂ

Proectul numit "Icebox" prevede producerea unor cuburi de ghiață gigantice, de mărimea buldozerelor, care vor răci în perioada de vară clădirile guvernamentale din Ottawa, Canada. Aceste cuburi vor fi plasate în afara clădirilor și vor fi izolate pentru a preveni topirea.

Metoda de răcire cu cuburi de ghiață, constă în introducerea aerului răcit în clădiri. Metoda este simplă și eftină. Un cub de ghiață va produce aerul rece pentru o clădire.

COLECTOARE SOLARE

Experții Uniunii Sovietice pretind că ei au început să proiecteze o stație de energie solară cu o capacitate de 200 M W. Un boiler va fi montat pe un turn înalt unde se vor monta oglinzi rotitoare.

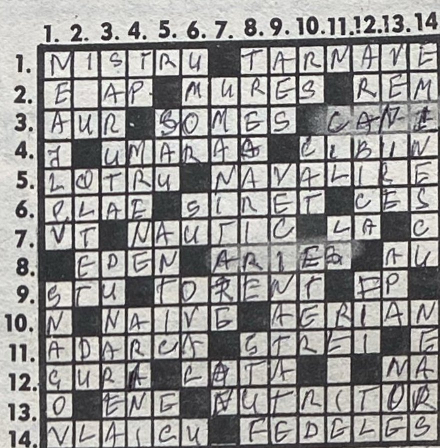
Ei vor concentra razele soarelui pe suprafața boilerului.

CUVINTE ÎNCRUCIȘATE

Aronel CLOTEANU-OHIO

DE LA NISTRU PÂN' LA TISA

Râuri limpezi plânsu-mi-s'a
Că nu mai pot căra la vale
Atâta jale-atâta jale.

ORIZONTAL
(1) Râu la estul României Mari. - Două surori își curg domol apele în Mureș. (2) Râu moldovenesc, ce izvorăște din culmile Hușilor și curgând spre sud, se varsă în Prut. - Râu lin, ce parcă taie Translivania în două. -Ramiro E. Milcoveanu. (3) Zăcământ existent în zona izvoarelor râurilor Munților Apuseni. - Râu în Transilvania cu multe și foarte îndepărtate izvoare, șerpuește mult până să se verse în Tisa. - Cupă cu care se bea apă la izvor.(pl). (4) Suport pentru haine. - Râu, la început agitat, dar după îmbrățișarea cu iubita lui, Săliștea, devine repede serios și curge apoi liniștit prin Sibiu la vale în Olt. (5)Izvorăște din Munții Parângului, tinerel și înspumat, face devreme un mic popas în găoacea lacului Vidra, apoi oarecum mai matur șerpuiește svăpăiat printre Munții Lotrului și Căpățânii, curățelul vărsându-se cu regret în apele învrăjbite și tulburi ale Oltului. -Buluccire de torente. (6) (Nic) OLAE !! - Râu ce adună apele Moldovei și le varsă în Dunăre. - Cristina E.Sucevița. (7) Valeriu Topolog. - De natura apelor. -Laslău Ampoianu. (8) Rai. - Indrăgitul râu al Munților Apuseni. - Anica Ursache. (9) Stu (f) !! - Curent puternic de ape. - Flaviu Ploscaru. (10) Neștiutoare și nevinovate. -Marele aviator și cântăreț al poeziei văzduhului, Mircea Zorileanu a spus: "Avem și noi (românii) oceanul nostru" (...... ?). (11) Apa mării.. pe verticală. - Izvorăște din Munții Sureanu și se varsă în Mureș, la Simeria. (12) Trei "brațe" are Dunărea: Chilia, Sulina și Sf.Gheorghe. - Dunărea, în largul ei. - Natalia Argeșanu. (13) Moș cu gene somnoroase. -Hrănitor. (14) Geniul aviației române (mort în 1913), născut și crescut pe malurile Mureșului, comuna Binținți, Orăștie. - Butoiaș mic, din lemn, cu toartă, în care se ține vara apă rece de băut în câmp pentru secerători, cosași, săpători, etc.

VERTICAL
(1) Râu ce izvorăște din același loc cu Dâmbovnicul, zona Piteștilor, și cu care se împreună la N.E. de Clejani, apoi mai la vale se amestecă cu Glavaciocul și în liniștea Burnazului se varsă în Argeș. -Lac la nord de București. (2) Baziliu, puiu mamii. -Oltul își primește fiul în zona Drăgăneștii de Olt. -Dumitru Udu. (3) A pupa. -Ea adună toate râurile României. (4) Tepene !. -Pește specific râurilor României. (pl). -Copaci deasemenea specifici trăitori pe malurile râurilor.(pl). -Copaci deasemenea specifici trăitori pe malurile râurilor. (Nu's salciile, dar și ei se "leagănă" în adierea vântului de curent). (5) Ori. -Vechi, dar nu chiar de când lumea. -Zar. (6) Haz. -Statele Unite. -Cerc turtit. (7) Legi sfinte create anume de Dumnezeu pentru buna orânduire între oameni. -Perioadă de timp. (8) Sperietură spontană. -Vegetația bălților Dunării. (9) Aurel E.Sireteanu. -Lumea dimprejurul casei noastre. (10) Romy Someșanu. -Etaj. -Alcool folosit și ca anestezic. -Repede !. (11) Corpuscul vibratil din căile respiratorii. -Lina Secașan. -Sistem de conducere de un singur răspunzător. (12) Gumă.... de lipit. -Urmașii părinților. -Tudorel Lotreanu. (13) Sosire. -Marea Neagră. -Plutașul eșuat pe... Muntele Ararat. (14) "Mai am un singur dor: In liniștea serii, Să mă lăsați să mor, la marginea mării" doritu-și-a poetul........... -Salvat de foc.

DEZLEGAREA CAREULUI ÎN PAG. 22

Cuvântul Românesc către refugiați

UNDE SUNTEȚI, TINERI ROMÂNI?

Imi amintesc cu durere, dar și cu nostalgie, anii dinaintea plecării mele din țară . . . Imi amintesc anii de așteptare fără speranță, anii de așteptare cu speranță, zilele de amăgiri și dezamăgiri. . . , orele pierdute în fața Serviciului de Pașapoarte din str. Nicolae Iorga. . .

Imi amintesc listele întocmite în fiecare dimineață - de două ori pe săptămână - pentru așa zisele audiențe de după amiaza.

Eram cu sutele, așteptând în stradă ora deschiderii, așteptând, ce?. . . Nu știam, dar veneam mereu și mereu, întrebând: "Aveți vreun răspuns pentru mine"? Si spuneam numele; fără a mima măcar căutarea pe o listă sau într'un dosar, milițianul dela ghișeu repeta de sute de ori pe zi, mecanic, ca un robot: "Nici un răspuns pentru Dvs."

Așteptând cu o fărâmă de speranță în suflet, deschiderea portiței mici, metalice, discutam între noi, ne întrebam unii pe ceilalți: "Tu pe cine ai "acolo"? "Ai tăi fac ceva ca să te scoată?" Si răspunsurile veneau la fel de automat ca ale milițianului, indicând câte o rudă. . . căci noi eram cei privilegiați - cei care aveam câte o rudă - părinți, un frate, o soră, unchi, mătuși. . .

Si răspunsurile erau aceleași și pentru că toți gândeam la fel, toți speram același lucru. . . Speranța legată cu un fir de ață de ruda noastră "de acolo", care o să facă ceva - greva foamei, proteste, să vorbească la "Europa Liberă" - totul pentru noi, ca să ne scoată pe noi. .

Apoi începeau schimburi de adrese, numere de telefoane, eventual ne dădeam adresele din țara necunoscută în care speram să ajungem.

Si ne simțeam prieteni, eram uniți de aceleași gânduri și năzuințe. . .

Si apoi începeau promisiunile. . . promiteam fiecare că atunci când vom ajunge "acolo", în "țara făgăduinței", vom face ceva pentru cei ce rămân în țară. . . Promiteam mai mult în sufletele noastre decât cu voce tare, pentru că eram terorizați de teamă, eram lipsiți totuși de încredere unul în celălalt. . .

Si-mi amintesc că am primit de câteva ori audiență - le pot număra pe degetele dela o mână - și tot de atâtea ori am fost dat afară. . . Si-mi mai amintesc că majoritatea celor ce cereau plecarea din țară erau tineri și tineri cred că sunt și acum. . .

Unde sunteți, voi, tineri români?. . .

Si-mi amintesc acum telefonul primit într'o dimineață, când speranțele aproape îmi pieriseră. . telefonul acela. . . invitația aceea politicoasă de a veni în clădirea de alături de Serviciul Pașapoarte, la o anumită oră, nu când se lucra cu publicul. . . Când inima îmi era cât un purice, pentru că nu știam de ce mă cheamă acolo, ce am făcut sau ce nu am făcut. . . Si mai erau și alți cincizeci chemați tot acolo, tot la aceeași oră, cei de "pe listă"; și cu toții am primit dragele "formulare" așteptate de ani. . .

Si atunci am înțeles de ce milițianul de la ghișeu răspundea automat "Nici un răspuns pentru Dvs.". . . pentru că la ghișeu nu se dădeau și răspunsuri pozitive, sau formulare. . .

Si apoi ne întâlneam la "Grădina cu Cai" la seria următoare de audiențe, pentru a afla de ce durează atât de mult aprobarea. . .

Si atunci sufletele se răzvrăteau din nou și începeau din nou speranțele de "greva foamei", intervenții, proteste, etc. . . amenințări în gând, jurăminte că o să. . și o să. . . când vom ajunge "acolo". . . .

Si când eram la limitele puterilor fizice, dar mai ales morale, primeam cărticica poștală. . .

Si în fine. . . pașaportul . . . între anumite ore, în anumite zile, parcă pe furiș. . . Si apoi plecarea în fugă, în câteva zile, până nu se răzgândesc să-ți ia pașaportul înapoi. . .

Nu ne mai interesau lucruri, valori, amintiri . . . . Părăseam totul, împărțeam totul la rude și prieteni. . . Dar mai ales promisiuni. . . Singurele lucruri de valoare: pașaportul și un bilet de avion. . . fiecare în altă direcție. . .

Unde sunteți, tineri români?

Unde sunteți voi cei pe care v'am întâlnit în toate etapele plecării? Cei cu care am tremurat și am sperat?. . .

Unde ați dispărnt?

Unde sunt promisiunile, jurămintele, amenințările voastre?

De ce vă ascundeți în negura tăcerii?

Câți dintre voi își mai amintesc acele ore, zile, ani de distrugere morală și fizică, în fața Serviciului Pașapoarte?

Mă adresez vouă, celor cei ați tremurat și suferit ca și mine, nu celor ce au fost rugați să primească un pașaport, nu celor ce și-au vândut sufletul în schimbul unui pașaport . . . Mă adresez vouă celor cinstiți, curați, sute sau mii de tineri. . .

Este oare adevărat că toată așteptarea de ani de zile, bine calculată, și-a atins scopul? Scopul de a vă distruge total, de a vă face inofensivi, pe voi ce ați putea reprezenta un pericol "afară"?

Unde sunteți tineri români?

Unde v'ați ascuns?

Ați uitat speranțele ce le aveați ca "ruda" voastră de "acolo" să facă ceva pentru voi? Ați uitat de protestele, greva foamei, Europa Liberă, în care vă puneați ultimele speranțe? Ce faceți voi, tineri români, pentru rudele și prietenii rămași în România, pe care începeți să-i uitați treptat?

Poate ați fost obosiți, o lună, un an. . . Este de ajuns. . . Ieșiți la suprafață, tineri români. . .

Veți spune că totul este în zadar. . . că tot nu ajută la nimic. . ., acum că sunteți în libertate, în siguranță. . . Că nu puteți schimba nimic. . . Poate aveți dreptate în parte. . . Dar puteți ajuta alți români, așa cum voi ați fost ajutați de rude, sau de necunoscuți. . .

Poate prin unirea tuturor celor de "afară", puteți face ca oameni nevinovați să fie scoși din închisori sau spitale de alienați. . .

Strigătul vostru comun poate avea un efect. . . Puteți opri arestarea sau internarea în spitale a altor și altor nevinovați. . .

De ce nu faceți nimic, așa cum alții au făcut pentru voi?

Unde sunteți, voi, tineri români?. . .

UN TANAR

CUVANTUL COPIILOR

MAMA

Mama mea, tu rai de mamă,
Ti-aud vorba cum mă cheamă;
Din cuvinte jucăușe
Ai făcut flori de brânduse,
Dintr'un vers, mărgea în salbă,

Dintr'un gând cămașă albă,
Si din visul satului
Graiul Impăratului
Si le-ai socotit să fie
Glas senin de liturghie. . .

Grigore BUGARIN

Căprioară mică, mică,
Hai cu mine'n zbor !
Vii ?

Căprioară -mamă mică !

Thomas Emanuel ICHIM
(3 ani și jumătate)

ABECEDAR CREȘTIN

Mai cinstită decât Heruvimii, îngerii care stau în fața lui Dumnezeu, și mai mărită, fără de asemănare decât Serafimii este o mamă – Sfânta Fecioară Maria, ori Maica Domnului. Stiți voi cine a fost?

Demult, în Tara Sfântă trăiau Ioachim și Ana. Erau din neam împărătesc, cinstiți de toată lumea, având de toate în casă în afară de copii. Timpul trecea și cu cât înaintau în vârstă, prietenii lor se răreau, iar cunoscuții îi ocoleau, pentru că a nu avea copii era o mare rușine în vremea aceea.

In fiecare sărbătoare mergeau la biserică și se rugau cu lacrimi fierbinți ca Dumnezeu să le dea un copil. Odată, Ioachim și Ana, ca de obicei, au adus darul lor pentru biserică. Spre uimirea tuturor, preotul a refuzat să-l primească spunându-le că sunt blestemați de Dumnezeu, de aceea nu au copii. S'a făcut liniște și toate privirile oamenilor s'au îndreptat acuzator spre cei doi. Cu capul plecat Ioachim și-a ridicat darul și cu lacrimi în ochi, sub privirile tuturor, ieșind din biserică a plecat în munți, unde petrecând în post și rugăciuni, se ruga zi și noapte ca Dumnezeu să fie milostiv cu ei.

Intr'o zi un înger i-a apărut, spunându-i că rugăciunile lui au fost ascultate. Intr'adevăr Ana a născut o fetiță și i-au dat numele Maria, pe care au închinat-o lui Dumnezeu, ducând-o la templu. Acolo, Sfânta Fecioară și-a petrecut copilăria ducând o viață de înger.

Când s'a făcut mare a fost adusă acasă. Nu a mai găsit nici pe tata și nici pe mama. Ioachim și Ana muriseră demult, iar preoții au rugat pe Bătrânul Iosif, un unchi de al ei, să aibă grijă de ea.

Intr'o dimineață Sfânta Fecioară Maria își făcea rugăciunile, când printre razele de soare, cu un crin în mână, a apărut Sfântul Arhanghel Gavriil. S'a speriat, dar îngerul i-a spus că a venit să-i aducă cea mai frumoasă veste - ea o să nască pe Mântuitorul lumii.

Si s'au împlinit cuvintele îngerului și în ziua de Crăciun Maica Domnului a născut în Betleem pe Iisus Hristos. Ca mamă nu a avut prea mult timp să se bucure de drăgălășenia dumnezeiască a Pruncului, trebuind să plece pe drumuri grele până în Tara Egiptului, pentru că Regele Irod voia să-L omoare.

Dar durerea cea mai mare pentru Maica Domnului a fost în Vinerea Mare. Oamenii L-au răstignit pe cruce pe Iisus.

Fiul ei pe care L-a legănat, fiul ei care făcuse bine la toată lumea și nici un rău la nimeni, fusese răstignit între doi tâlhari.

Maica Domnului plângea la picioarele Lui din care picura sângele. In clipele cele mai grele, Iisus nu a uitat de mama lui, ci a spus Sfântului Apostol Ioan să aibă grijă de ea și să o ajute ca și cum ar fi mama lui.

Si dacă sabie de durere i-a fâșiat inima, cât de mare i-a fost bucuria când, în ziua de Paște, ducându-se cu alte femei la mormânt au auzit dela înger că Hristos a înviat!

Părintele MITREL

Pe C dacă-l dai o dură
Si-un căluș de-i pui în gură,
Când e-ntors din berbeleac
Este D dela dovleac.

Dragi copii, demult, se spune
Că D a chemat să-adune
Neamuri (iar pe mine că
Sunt născut Duminecă)

O dropie și-un dragon
Si dulapul din salon,
Un doctor din Dardanele,
Do cu drâmba lui de stele,

Domnițe și domni, Diana
Care bate darabana,
Doina de metanie
Si alți D cu danie.

Dar dovleacul tot dovleac:
"Lasă că vă vin de hac !
Nimeni nu mă ia în seamă,
Nici un domn și nici o damă."

Si umflându-se-n putere
A pocnit ca un balon.
Doar dulapul de salon
Scârțâi ușa-n durere:

"D !!! Dovleacul . . . și tu torci?"
"Ce să-i fac la dobitoc
Printre noi de n'avu loc
Poate are printre porci!"

Dumitru D.ICHIM

INTRARE

IESIRE

NU MAI PLÂNGE MAMĂ

Nu mai plânge mamă, roșii îți sunt ochii
Nu mai strânge falduri în pulpana rochii.
Nu mai plânge mamă tu doar știi prea bine
Că îmi este gândul, tot la voi, la tine.

Stiu că 'n ochii umezi nu porți numai dorul
Dar și-ascunsă teamă, că poate feciorul,
Cel pornit în lume, cel gonit din toate,
S'afle cale 'ntoarsă astăzi nu mai poate.

Arde la icoană lumănare 'n sfeșnic,
Tu mereu acasă, eu pe drumuri veșnic.
Tu păzești căminul și 'ngrijești morminte,
Eu mergând pe drumuri, pururea 'nainte.

Nu te teme mamă, calea mea mă duce
Tot în umbra Tării și pe căi răscruce.
Dar sunt dârz și tare și, odată poate,
O s'ajung sfârșitul drumurilor toate.

Si-o să-mi aflu tihna, plină de lumină;
Vom privi, din casă, via pe colină,
Căci port clipa sfântă, prin grea pribegie,
Când vei plânge mamă, plâns de bucurie.

Stefan G. THEODORU

DEZLEGAREA CAREULUI DIN PAG. 21

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
1	N	I	S	T	R	U		T	A	R	N	A	V	E
2	E	L	A	N		M	U	R	E	S		R	E	M
3	A	U	R		S	O	M	E	S		C	A	N	I
4	J		U	M	A	R	A	S		C	I	B	I	N
5	L	O	T	R	U		N	A	V	A	L	I	R	E
6	O	L	A	E		S	I	R	E	T		C	E	S
7	V	T		N	A	U	T	I	C		L	A		C
8		E	D	E	N		A	R	I	E	S		A	U
9	S	T	U		T	O	R	E	N	T		F	P	
10	N		N	A	I	V	G		A	E	R	I	A	N
11	A	D	A	N	C	A		S	T	R	E	I		E
12	G	U	R	I		L	A	T	A		G		N	A
13	O		E	N	E		N	U	T	R	I	T	O	R
14	V	L	A	I	C	U		F	E	D	E	L	E	S

MATERIALELE PENTRU "CUVÂNTUL COPIILOR" SE POT TRIMITE LA ADRESA Pr.DUMITRU ICHIM, 71 VANIER DR., APT 201 KITCHENER, ONTARIO N2C 1J4, CANADA

SĂ RÂDEM... SAU SĂ PLÂNGEM ...?

ANUL 4 Nr. 23 APARE CÂND ARE INSPIRAȚIE!

URZICA LIBERĂ

Dinu MĂTRĂGUNĂ

NOUA ELITĂ A DIPLOMAȚILOR ROMÂNI EDUCAȚI DE ÎNDRUMĂTORUL SUPREM !

ÎNDRUMĂTORUL SUPREM

WASHINGTON– Sase indivizi, cu căciuli, "conectați" cu Ambasada Română au fost arestați pe când încercau să răpească pe soția și copilul secretarului ambasadei Niculae Horodnică, și să-i trimită cu forța în țară pe un avion TAROM. Familia Horodnică ceruse azil politic în Statele Unite. (Stirea de mai sus este compilată din ziarele americane, N.R.)

Agentul nostru secret a reusit să obțină fotografiile și numele celor șase "diplomați-profesioniști" care-s mâna stângă a ambasadorului român la Washington, Excelența Sa, Capo de Famile, Niculae Ionescu.

PISTOLIERUL

CUȚITARUL

MĂCIUCARUL

FĂURITORUL PLANULUI

ȘEFUL ECHIPEI

REPREZENTANTUL PARTIDULUI

Glume

Niculiță, care tipărește câte două cărți pe lună, vrea să se convingă personal cât de mare succes au cărțile lui pe piață.

Intră într'o librărie și întreabă:

--Aveți volumele tovarășului Ceausescu care arată drumul către fericirea comunistă?

-Avem, răspunde vânzătoarea care nu-l recunoaște, le găsiți în departamentul "Basme pentru copii".

După o săptămână de "datorie patriotică" delegatul Ion vine acasă dela Congresul al XII-lea al Partidului Comunist.

Nevastă-sa, grijulie, îi salvase o bucățică de carne și se grăbește să-i facă o friptură, dar până să fie friptura gata Ion a adormit pe scaun.

Nevastă-sa îl trage de mânecă:

Mă Ioane, cum vrei friptura: cu hrean sau cu muștar? dar Ion continuă să doarmă și nevastă-sa îl zgâlțâie mai tare ca să-l trezească:

Cu hrean sau cu m-u-ș-t-a-r?

Ion, trezit, sare în sus și începe să aplaude:

"Bravo, cu muștar, cu muștar!"

Românilor le este frică să mai facă baie în Prut: dacă s'ar înneca cineva și ar striga "ajutor!" ei se tem că ar veni armatele lui Brejnev ca să-i elibereze.

Un diplomat român și un diplomat american stau de vorbă pe culoarele Organizației Națiunilor Unite.

--Cât câștigă la voi un muncitor? îl întreabă românul.

--Aproximativ 900 de dolari pe lună, răspunde americanul.

--Si cât cheltuiește pentru necesitățile de trai?

--Cam vreo $700.

--Aha, întreabă românul. Si ce face el cu restul dolarilor?

--Asta nu-i treaba noastră, îi răspunde americanul, la noi e democrație! Dar cât câștigă la voi un muncitor?

--2000 de lei pe lună.

--Si cât îi trebuie ca să poată avea cele necesare?

--Cam 3000 de lei.

--Bine, bine, îl privește curios americanul, dar de unde ia românul diferența?

--Asta-i treaba lui. Si la noi e democrație!

EPIGRAME ȘI CATRENE

Ion CICALĂ

JUBILEU CEAUȘIST

"Tara" toătă'n telegrame
viață lungă îi urează...
Adresându-i epigrame
Exilul... i-o mai scurtează.

SLOGANE CEAUȘISTE

Un deceniu și jumătate:
Liber ! Prosper ! Suveran !
Privilegii minunate
rezervate pentru clan !

LA APARIȚIA UNUI VOLUM DIN "GÂNDIREA" CEAUȘISTĂ

Când Ceușescu tipărește
el face în ideologie
ce făcea și'n cizmărie:
cârpește !

COMPETENȚE (UNOR APUSENI APUȘI)

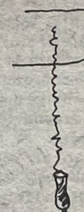
Pentru principii competent e Nicu.
Pentru apărare, Zia Ul-Haq.
Voi faceți negoț, iar Bolșevicu'
competent e'n a veni de hac !

RAȚOIUL EXILAT

ANUL X OUL NR. 34

NICULIȚIZME

"Gloria lumii se 'mparte
Intre EU și BONAPARTE..."

Dona-RAȚOIUL

INSTANTANEE DIN CIRCUL PECERIST-RESERIST

PRELUCRAREA

Imi revenise sarcina să "prelucrez" în ședința grupei sindicale o hotărîre privind "justețea" și "binefacerile" zisei ajustări de prețuri, unele dintre acestea reprezentând reduceri (neînsemnate), mai multe însă reprezentând majorări (însemnate) de prețuri, efectuate în scop de îmbunătățire "substanțială" a traiului masselor.

Ce te faci acum, neicușorule (vorba actorului (Radu Beligan), îmi ziceam, că trebue s'o prelucrezi din neagră în albă, să arăți că scumpirea ar fi o mare "binefacere" din partea partidului și guvernului. Că de-aia, după cum era bine știut, se și face prelucrare în toate unitățile sindicale. Să încercăm a o lua, cumva, la "bani mărunți". Mă frământai îndelung, câteva zile, cum să înfrumusețez urîta minciună. In ședința respectivă "demonstrai cu succes" că dacă aduni micile procente de reduceri la cele câteva produse de a doua și a treia mână, vei vedea după un timp îndelungat că acestea acoperă și depășesc diferența survenită prin scumpirea (usturătoare), bunăoară la un costum de haine, butelie de aragaz și altele. Trebue privită chestia în perspectivă, zisei; deși în ce privește noțiunea de "perspectivă" reperistă eram cu toții deja de multă vreme lămuriți. Secretarul de partid, un turc (de fapt găgăuz), ținu să-mi spună după aceea, la o parte: Măi, a ieșit bine ! Era, știi, o problemă cam dificilă și bine a fost că ai reușit s'o rezolvi la nivel. Ai făcut față. Zicând acestea, turcul mă privi cu mulțumirirea caracteristică omului dela partid, observându-i-se în ochi totodată urme de șiretenie(turcească, de cândva) Iar eu nu-mi puteam zice altceva decât că am pornit pe drumul rinocerizării........

S. GÂRLEANU

DE CE NU ARE URSUL COADĂ

Aurel POP

Nu încape îndoială că în America există o "Danemarcă în care e ceva putred". Cu alte cuvinte există în America o tendință, disimulată sub diverse pretexte, care concentrează și coordonează toate forțele fundamental ostile rezolvării marilor probleme ale lumii, și care angajate în linia spionului de tristă memorie Alger Hiss, deci plasate chiar unde nici nu s'ar bănui, sunt constient aliate ale lui "homo sovieticus" împotriva lui "homo americanus". In acest fel s'a concentrat în America cea mai mare conspirație împotriva culturii și civilizației tradiționale cu tot ce au ele comun în America și Europa necomunistă.

Care sunt aceste forțe, foarte difuze, și în numele cărui scop subiectiv se concentrează nu știm, și de altfel nici nu ne interesează, problema noastră fiind aceea de a ne da seama de existența lor prin anumite efecte vizibile, pentru a constata dacă au un viitor, sau viitorul lor a' fost mai de mult. Primul lucru pe care putem să-l stabilim este că obiectivul de distrugere pe care și l-au propus aceste forțe negative este cea mai prestigioasă Instituție de Stat din lume, pentrucă reprezintă și conduce țara cea mai puternică, cea mai bogată, cea mai vitală și mai productivă de pe glob: Președenția Statelor Unite ale Americei de Nord.

De aproape douăzeci de ani lumea s'a înfundat tot mai mult într'o criză din ce în ce mai gravă și începutul acestei noi crize a lumii coincide tocmai cu intrarea în criză a Președenției Statelor Unite. Din momentul în care acest post-chee al lumii occidentale a devenit simplul obiect de lăcomie al unui clan de ambițiosi, a fost mai întâi amenințat să fie decalibrat în spirit, lucru care a fost curmat în circumstanțe tragice, bine înțeles nedorite de nimeni, în afară de criminal. Ulterior însă în luptă cu niște mari dificultăți provocate de ofensiva comunistilor imperialiști ai lui Ho Chi Minh, a fost cum se zice "omorît cu zile" Președintele Johnson, care epuizat după două legislații abia a mai supraviețuit un an sau doi. După aceea a fost asasinat moral Președintele Nixon, care tocmai bine rezolvase cea mai grea criză internă și cea mai mare criză externă a Statelor Unite dela război încoace, după Coreea: dubla criză, cu deslănțuirea haosului de către populația neagră, incitată de niște albi, și războiul din Indochina, însoțit de anarhia tineretului. Violența populației negre, care amenința să transforme părți întregi din Statele Unite în teatre de război civil, a fost curmată de Nixon, care în același timp a ajutat și tineretul să-și vină în fire, lucru usurat și de foarte dificila operație a decroșării dintr'un război care se prelungea prea mult fără să se permită armatelor americane să aibă o victorie decisivă, din motive pe care nu este locul să le analizăm aici, și față de care Nixon nu avea altă soluție decât eșirea din război. Faptul că Nixon, prin voință și tact politic excepțional a rezolvat probleme atât de grave pentru viața internă și externă a Statelor Unite nu a fost iertat de cei ce nu voiau rezolvarea lor, ci tocmai ascuțirea lor până la sfâșierea națiunii. Așa că Nixon a fost pedepsit cu cea mai feroce cruzime morală, fără să fi făcut în realitate nicio crimă împotriva umanității, sau împotriva națiunii, ori împotriva vreunei persoane. Călăii acestei execuții morale cunoșteau mentalitatea încă puritană a unei mari părți din populație și posedau perfect arta manipulării opiniei prin presă.

Ca întotdeauna au fost strânse la un loc felurite interese, în primul rând ale adversarilor din partidul lui Nixon și ale celuilalt partid american. Astfel deși singurul Președinte de după război care efectiv a rezolvat ceva pentru țara lui, Nixon a fost aruncat peste noapte din viața publică de niște trepăduși de redacție, de care nu va mai auzi nimeni niciodată, ca un pestiferat. Președintele interimar care a urmat, a fost prea șters pentru a provoca niste forțe, dar a fost urmat de un altul mult mai personal și care din primul moment s'a prezentat cu o noutate în mizerabila politică mondială a jumătății de secol precedente: dezideratul, factic nu numai verbal, al respectului drepturilor persoanei și ale națiunilor. Pentrucă însă în acest deziderat noul Președinte nu a luat partea niciunui popor împotriva altuia sau altora, ne este imposibil să înțelegem de ce până la urmă a concentrat împotriva lui forțele care în anii '60 au încercat să dărâme Statele Unite, și pe care, cum spuneam, nu putem să le identificăm, dar le constatăm efectele.

Carter este mult criticat, și foarte aspru de feluriți deștepți, adică superficiali sau complici ai anarhicilor din U.S.A., mai ales cu două argumente: slăbiciune în executarea conducerii Statului, și comportament imprevizibil. Dar nici una nici alta nu sunt adevărate. Adevărul gol goluț este că indiferent de ce măsură ar propune, Carter este contracarat, sabotat, din simplul motiv că toate măsurile propuse de el sunt în sensul rezolvării unor probleme fundamentale ale politicei mondiale, și tocmai în direcția favorabilă dreptății și libertății persoanelor și națiunilor, fără nicio preferință specială pentru una sau alta, pentru unii sau alții, deci cât se poate de uman și impecabil "more democratico". Dar se pare că participarea la umanitate nu ar fi după unii chiar pentru toți oamenii, ci în primul rând pentru cei care probabil întru păstrarea unor poziții privilegiate, nu vor să se rezolve problemele fundamentale ale lumii în favoarea asupriților de azi.

Pentrucă a vorbit și vorbește de drepturile persoanelor și națiunilor fără să se limiteze la una sau alta, Carter a fost acuzat din primul moment că uită pe unii în favoarea altora, cu argumente de cinci parale, de pildă că i-ar "uita" pe Chilenii care ar "suferi nemaipomenit" sub așa zisul "jug" al lui Pinochet, în favoarea unor națiuni care se bucură de... norocul socialist șovietic. Dar acestea sunt pretexte sub care se ascunde altceva, ce nu știm, și de altfel nici nu interesează, pentrucă încetul cu încetul istoria începe să nu mai fie făcută de oamenii din presă și masmedia.

Ca și Nixon, Carter este aducător de pace, lucru inadmisibil pentru pescuitorii în ape turburi de care se folosesc Sovietele în toată lumea care nu este direct sub puterea lor. După aproape treizeci de ani de război între Egipt, singura țară arabă care reprezintă o forță reală și fără "petrol", și Izrael, Carter a reușit să convingă părțile să treacă la pace. Se pare că acest lucru nu i-se iartă, și nu numai din partea lui Arafat și a comunismului pe față, pentrucă nu trebue să uităm că există și un cripto-comunism în serviciul lui. Dacă desființarea războiului între Egipt și Izrael este un fapt istoric de capitală importanță pentru restabilirea păcii în lume, atacul sovietic împotriva Afganistanului a venit ca o compensare a nevoii sovietice de a nu fi pace în lume. Nu trebue nici un moment uitat că numai războiul permanent menține puterea sovietică și influența comunismului în lume. Replica lui Carter a fost justă, și în condiții mai bune decât replica din războiul din Coreea sau din Indochina, amândouă provocate de imperialismul comunist, dar din nefericire transformate și într'un fel de război intern american, între politicienii cu agitatorii civili, care nu voiau o decizie împotriva comunismului, și armata americană ai cărui conducători stiau că o aramată nu are nicio rațiune de a face război dacă nu urmărește victoria totală asupra inamicului. Acest conflict intern a dus încetul cu încetul la criza din care America a fost scoasă de Nixon, lucru care nu i s'a iertat. Carter prin poziția pe care a luat-o după invazia în Afganistan a arătat voința de a desființa războiul prin reînarmarea materială și morală, deci a declarat în primul rând un război moral împotriva demoralizatorilor din lăuntru și din afară ai națiunii americane. Pescuitorii în apă turbure iartă cu atât mai puțin cu cât nu au niciun argument valabil împotriva unei renașteri morale a națiunii, pentrucă este imposibil de arătat că împiedicarea războiului este război rece, în vreme ce interesații războiului fac ceea ce fac în Afganistan: o masivă crimă împotriva umanității, prin distrugerea unei populații civile, crimă condamnată cu peste patruzeci de ani în urmă la Nüremberg și de cei ce azi o fac din plin, după ce au susținut integral crima de holocaust din Cambogea, unde o populație de nouă milioane a fost redusă de comunisti la cinci milioane.

Carter însă, cu voința lui de pace, este sabotat și ajunge să remarcăm două fapte ultime, pentru a ne da seama cum se operează acest sabotaj: scoaterea din neant a unui contra-candidat al propriului partid la Președenție în apropiatele alegeri, cu agitarea lui împotriva oricărei evidențe că nu are deloc sorți de alegere și, imediat după ce s'a montat un "succes" al acestui candidat în Statul New-York, datorită celei mai eteroclite populații din America și mai ales desinteresului majorității lumii pentru alegerile conduse exclusiv de minorități interesate, a fost organizată chiar în New-York o grevă a transporturilor publice, autobuze și metrou. Stranie coincidență și în același timp diabolică combinație. Greva a pus în dificultate tocmai lumea activă și săracă, a micilor salariați, pentrucă traficul metroului și autobuzelor din New-York însumează șase milioane și jumătate de pasageri zilnic. Murdară ca orice lovitură joasă, această grevă izbea și prin enormitatea pretențiilor afișate de greviști: ridicarea salariului cu 30 la sută, lucru imposibil. Iar cum orașul New-York este falimentar, deși ar trebui să fie cel mai bogat, nici măcar o ridicare de zece la sută nu ar putea fi suportată, așa că se creează o situație de conflict civil fără soluție, și care ar putea fi extinsă prin aceleași mijloace subterane și în alte mari orașe, adică la marea majoritate a populației americane, care ar fi pusă într'o situație de "război social".

Dar lucru curios, după "succesul" din New-York, contra-candidatul manipulat de adversarii programului de pace al lui Carter, a căzut cu un catastrofal insucces, pentrucă nu este în realitate dorit decât de o minoritate putredă. Totul este în ordine tactică minuțios calculat și organizat, dar realitatea națiunii americane este azi alta, și de aceea Carter va fi ales din nou Președinte, își va continua programul de pace susținut de o majoritate care descoperă din ce în ce mai clar "de ce nu avea ursul coadă".

Nixon a fost aruncat la gunoi prin intermediul unor trepădusi de redacții, dar rămâne în istoria Statelor Unite ca un aducător de ordine și pace, așa cum alți trepădusi nu vor mai putea face nimic în cazul lui Carter, iar grevele vicioase nu vor trece de mlaștina New-Yorkului. Ceasul umanității în 1980 este altul decât în 1940, primejdiile distrugerii de umanitate sunt altele, și crimele contra umanității au luat proporții gigantice. De aceea Carter va fi susținut de toată lumea pentru stabilizarea păcii. ●

MICA PUBLICITATE

Anunțurile dela rubrica "MICA PUBLICITATE" sunt redactate de solicitanți

* COSTUL unui anunț sau a unei reclame: $ 15.00 pentru 5 cm. (2 inch) pe o coloană. -Ziarul are 6 coloane- $ 25.00 pentru 5 cm. (2 inch) pe două coloane. Aceeasi reclamă repetată de trei ori costă $ 30.00 pe o coloană și $ 60.00 pe două coloane.

* NOII REFUGIAȚI care doresc să-și caute rudele și prietenii, ori cei ce vor ajutor în vederea emigrării, pot publica anunțuri gratuite.

CĂSĂTORII

* Doamnă romăncă, cetățeană americană, drăguță, 45 de ani, 1.66 m. 56 Kg. licențiată, vorbind limbi străine, salariată, gospodină, doreste cunoștința unui domn serios, preferabil domiciliat în Europa, pentru căsătorie. Poate fi văduv cu copii. Răspuns cu detalii și fotografie pe adresa: Mrs M.Popescu, P.O. Box 25444, Chicago, Ill. 60625, U.S.A.

* Dl Dehelean Ioan, 40 ani, 1.82 m. 79 Kg. fost cântăreț în formația trio CABAN a tearului C-tin Tănase din Bucuresti, dorește să ia legătura cu o romăncă în vederea căsătoriei. Răspundeți direct la adresa: Rotterdam 2, Olanda. Schiedamsesingel 137.

* Tânăr român, 28 ani, blond, originar din București, doreste să cunoască domnișoară serioasă 20-28 ani în vederea unei căsătorii, preferabil din Canada sau U.S.A. Răspunsuri : Mr. Baumann, Bismarkstr. 29, 400 Dusseldorf, Germania de Vest.

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

* Căutăm pe dna Madona Lehn, născută Tricowitsch. A fost în anul 1950 în Heidelberg, Germnaia. Oricine ar ști ceva despre dumneaei este rugat să scrie la adresa ziarului: C.R. P.O. Box 4217, Station D, Hamilton Ont. Canada L8V 4L6 sub: CAUTAM RUDE.

* Fiica Petrina Christodorescu se interesează de tată Mircea Christodorescu, locotenent în armata română, Reg. 21 Infanterie, până în anul 1945. Persoanele care l-au întâlnit sau pot da o relație, sunt rugate a comunica împrejurările pe adresa redacției.

* Un prieten, rogă persoanele care au știri despre Ion M.Stănescu, originar din comuna Comoșteni, județul Dolj, sunt rugați să anunțe redacția noastră. A fost căpitan în armata română și a dispărut după terminarea războiului, în Europa.

* Dl Guleanca Jorj, loi Grand rue Luxenburg- Ville, P.O. 148 Luxenburg, caută pe un vechi prieten, care după informațiile ce le are ar locui în Canada. Prietenul se numește Lutas Felix, fost locotenent în armata română până în 1946. Cine-l cunoaste sau a auzit de dânsul, sunt rugați să scrie la adresa de mai sus.

DORESC SĂ EMIGREZ

* Dl Alexandru Rațu, Umagaton Nr.54, Oslo, Suedia, face apel la o organizație românescă din Statele Unite să-l ajute să emigreze în America. Dumnealui este inginer, stabilit în Suedia de patru ani de zile.

* Dl Croitoru Gheorghe , aflat în lagărul din Latina, Italia, dorește să emigreze în U.S.A. și roagă pe această cale să fie ajutat de un român sau o organizație românească. I se poate scrie la adresa din lagăr.

ȘI TOVARĂȘUL COLONEL FUMEAZĂ...

Nicolae STOIA

Când octogenarul meu prieten bucureștean s'a decis să emigreze în Canada, prevedea hărțuieli și întârzieri care nu au avut loc, dimpotrivă, cei dela serviciul de pașapoarte au fost cât se poate de prompți și urbani. Din nefericire însă, și-a găsit familia la o așa năpastă încât s'a întors cuminte acasă. Reîntoarcerea n'a mai fost deloc ușoară:

- De ce te-ai mai întors, domnule, dacă tot plecaseși, i-a zis colonelul de grăniceri care controla pașapoartele pe aeroport. Incruntat, (semn de adâncă gândire) l-a îndreptat spre vamă fără a-i fi înapoiat pașaportul. Acolo, o vămesiță vorbăreață a început să scotocească cu sârg bagajele, indicând mereu câte un obiect care i-ar plăcea enorm să-l aibe. S'a domolit deîndată ce a primit niște lucrușoare și două pachete de țigări pe care repede le-a strecurat în sân: - Scuzați, dar e mai prudent așa. In continuare, mereu îi da cu: - Stiți? Si tovarășul colonel fumează! Proaspăt întorsul fiu rătăcitor, răbdare nu prea avea: - Da mai slăbeste-mă cucoană cu apropourile astea. Treaba lui dacă fumează. Are soldă, nu? Femeia se scuză speriată explicând buna ei intenție. Intradevăr, grănicerul venise la oarecare distanță - aștepta bătându-și usor coapsa cu pașaportul. Fața-i lată zâmbea ca soarele iarna, până când a priceput că nu e chip, și s'a apropiat: - Vezi dom'le? Reîntorcându-te ne produceți greutăți. Acuma trebue să achitați o amendă de șase sute dolari pentru completare greșită a formularelor la plecare.

- Ce faceee?, a izbucnit bătrânelul. Ai dumneata bunătatea și lămurește un biet pensionar (?) fost președinte al Inaltei Curți de Casație pe ce temei legal îmi vii cu așa pretenție?

- N'o luați așa tovarășe, replică colonelul. Eu nu-mi fac decât datoria. Si nici vre-un jurist nu sunt, dece să spun? Stiu atât că dacă vreți să treceți punctul de frontieră depuneți suma. Ulterior puteți face contestație iar banii se pot rambursa. (In lei. N.A.)

In discuția ce continuă se menționa nevoia de valută, bunăvoința (sugestia) colonelulului care punea la dispoziție telefonul spre a fi chemată familia care să completeze suma, cetățeanul neavând decât 350 de dolari, refuzul și contra-oferta: "Pune-mă dumneata în avionul care se întoarce în Canada". Compromisul oferit: - Uite ce domnule colonel: la o adică, plătesc în lei. Că tot am lăsat la plecare douăzeci și trei de mii nepotului meu. (Săracul avea să afle că nepotul cheltuise banii cumpărând automobil, că a avut o ciocnire și că nu se mai considera obligat față de unchi deoarece banii lui i-au adus ghinion!)

Aș fi uitat de mult această întâmplare dacă nu aș fi auzit ca un leit-motiv "Si tov. colonel fumează" la zeci de turiști atrași de locurile copilăriei. Invariabil, aceste suflete nostalgice trec la frontieră printr'un ceremonial de pieptănare. Grănicerul va afla din datele pașaportului informații de mare trebuință pentru cei dela vamă. Indatoritor și într'o perfectă simbioză, le va transmite în chip subtil. Fără cuvinte ci prin semne, gesturi, mișcări ale buzelor, deci fără urme. Astfel un Armean, născut în și iubitor al României a avut inspirația să se întoarcă brusc când a observat o strălucire ciudată în ochii vameșului. Si a văzut la distanță un grănicer (cel care-i urase bun venit, etc.) care continua gestul de a imita un vânzător de covoare de pe străzile Bucureștiului de altă dată. Iar vameșul l-a luat la sigur: Cam prea multe cadouri. Nu cred că vă pot servi iar taxa vamală e, adevărat, foarte mare. Pe scurt, a luat ce a vrut. Un German din Ardeal trebue, să fie descris printr'o figură rigidă de. . . SS-ist, deci arde-l cât poți, iar unul de-al nostru printr'o gradată umflare a bojocilor - indicație și a potențialei încărcături aduse spre impresionarea neamurilor și a prietenilor, dar și pentru uzul acestor bravi gardieni ai pragului țării.

Aș vrea să-mi spună cineva că a întâlnit pe vameșul cinstit și sincer ca cel din scriptură și care să spună pe șleau:

- Coane, dacă îți prisosește și ai bună voia, îndatorează-mă și pe mine cu un pachet de Kent. Că vreau și eu diseară să fumez o țigară adevărată dintr'o țară liberă și să mă simt și eu om. Si rogu-te nu mă judeca c'am ajuns cerșetor și sperțar căci să ști că doar o parte din ce strâng îmi rămâne: dau și eu în sus și la grăniceri, altfel îmi pierd pâinea.

Trebue să precizdz însă că uneori semnalele grănicerești sunt de prevenire a pericolului. De exemplu o gură ca aceia care a mușcat dintr'un ardei iute înseamnă: foc! ferește-te! Si poate fi completat de o frecare a degetelor arătătoare, adică: vezi că tipul se freacă pe burtă cu stabii noștrii. Cred că ați recunoscut marfa că nu va fi astfel vămuită. E Românul American de primă ori secundă generație, cu stare, potențial investor.

Ori unul zgriburit pe care întâmplarea l-a strămutat și tinde și se'ntinde la mai bine cu prețut pierderii cinstei. Deobicei un tovarăș dela protocol va sosi în întâmpinare: - Tovarășul ministru regretă ca n'a putut veni personal căci. . . sau chiar: - Excelența Sa Domnul Președinte ne-a ordonat să vă informăm că deși are o agendă extrem de încărcată, va încerca totuși să vă acorde o audiență. Cei doi vor trece țanțoși, evitând sfidători vama, dar și Armeanul meu la întoarcere i-a trântit-o grănicerului:

- Nu pot să-ți spun tovarășe cât de mult am dorit să revăd țara! Cât m-am spetit până să strâng $2,000 pentru călătorie! (Si daruri. N.A.) Dar după câte șicane și buzunăreli am pătimit, m'am lecuit! In viața mea pe aici nu mai calc! Când a ajuns pe Aeroportul Kennedy vameșul l-a salutat: Welcome home! Nu era o formulă de politețe - se simțea acasă cu adevărat ●

Domnul Prof. Leontin Constantinescu

Despre Biblioteca Română dela Freiburg

"Zămislirea acestei Biblicteci ca și a altor așezări (din Exil) au mai întâi semnificația unei revolte a libertății și a dreptului de a trăi potrivit tradiției și valorilor sale; semnificația unui protest în contra nemăsuratei siluiri a sufletului națiunii prin "punerea la pas" mai întâi politică apoi spirituală și culturală a națiunii."

Românii care și-au răscumpărat libertatea cu prețul exilului au simțit peste tot nevoia de a menține vie flacăra valorilor tradiționale românești, întemeiată pe libertate și pe respectul omului, flacără care în România era pe cale să se sufoce și să se stingă.

Viața nu este făcută numai din prezent și trecut ci mai ales și din viitor spre care trebue să ne îndreptăm acum privirile. Această semnificație care a statornicit misiunea acestui așezământ rămâne din păcate azi la fel de actuală ca și atunci. Căci după scurgerea a 30 de ani nimic nu s'a schimbat în țările din Estul Europei în afară doar de faptul că dictaturile lor s'au consolidat.

Regimurile care stăpânesc România ca și țările din Est nu au devenit mai democratice nici prin magia cuvântului "coexistență", nici prin "învoielile" dela Helsinki și încă mai puțin prin politica de părăsire progresivă și succesivă a propriilor sale valori pe care Occidentul nu a încetat de a o practica. Dimpotrivă, încurajat de această politică de compromis care până la urmă nu e decât o politică compromisă, "autoritățile" românești au pornit la cucerirea exilului, a bisericelor sale, ale asociaților și ale Instituțiilor sale. Căci aceste "autorități" vor ca vocea libertății și a adevărului să se stingă și în străinătate așa cum s'a stins în țară, sau atunci ca instituțiile exilului să devină megafoanele centrelor de propagandă și de informare pe care aceste "autorități" le posedă deja în străinătate.

Biblioteca română din Freiburg nu este ferită de acest pericol. Dimpotrivă. Tocmai de aceea voesc să atrag atenția autorităților germane și românilor asupra acestui pericol care riscă să deturneze această Instituție dela adevărata ei misiune, denaturându-i chemarea.

Atâta timp însă cât situația este neschimbată în România chemarea acestei Instituții trebue să rămână aceeași: ea trebue să continue a fi focarul de strălucire al culturii, al spiritului și al tradiției românești. Aceasta înseamnă că ea trebue să continue să fie în același timp vatra de libertate, de adevăr și de fraternitate.

Dar nu trebue să ne lăsăm legănați de iluzii. Pe de o parte acest viitor nu este pentru mâine. Pe de altă parte el nu va veni dela sine. Dimpotrivă, pentru a-l atinge va trebui lupta, stăruința și jertfa tuturor acelora care nu confundă libertatea cu sclavia, democrația cu dictatura și respectul omului cu tirania sistemelor.

Geografia și istoria au voit ca soarta României să fie confruntare statornică între întuneric și lumină și, lucru paradoxal, întunericul a venit întotdeauna dela îndepărtatul Răsărit, dela Răsăritul stepelor și lumina a venit totdeauna dela Apus. Dar în Apus lumina a devenit acuma mai difuză; conștiința că nu pot exista două noțiuni de libertate și de respect al omului, mai opacă; voința de a apăra valorile care alcătuesc temelia propriei sale civilizații, mai abulică.

Ne revine deci nouă, împreună cu celelalte popoare captive din Răsărit, sarcina de a apăra lumina tradițiilor noastre, culturale și de a afirma valorile batjocorite și siluite în Răsărit și privite adesea cu nepăsare în Apus. Aceasta este perspectiva care ne așteaptă și ea nu este surâzătoare.

Lumina și valorile care înainte străluceau în România și-au găsit astăzi adăpost în străinătate în așezăminte ca acestea. In timpuri de furtună istorică este datoria lăcașurilor ca acesta de a păstra neatinse mânăstirea credințelor noastre și de a menține vie flacăra valorilor noastre spirituale și culturale. Dar acest așezământ nu-și va putea împlini această datorie decât dacă flacăra acestor valori nu va înceta să strălucească în sufletele și să trăiască în conștiința tuturor acelora care trăesc și simt exilul nu ca un prilej de a face afaceri nici ca un timp de vilegiatură ci ca o lungă agonie în așteptarea unei alte lumi, unui univers de lumină. Fiecăruia dintre noi îi revine deci sarcina de a face jertfa necesară pentru ca mânăstirea credințelor și culturii să trăiască pentru ca flacăra valorilor sale să fie trecută generațiilor care vin după noi, pentruca mânăstirea să nu se prăbușească sub asaltul ce vine din România sau sub atacurile insidioase ale dibacilor ei agenți, asalturi și atacuri ce nu vor birui atâta timp cât nu vor găsi sprijinul dat prin ajutorul activ și viclean al agenților sau prin tăcerea și nepăsarea deci prin complicitatea tăcută a tuturor acelora care se consideră încă români."

Conferința de presă: PARIS 28 Februarie 1980

YALTA ȘI CONSECINȚELE EI

Cuvântul de deschidere al Conferinței de presă este rostit de Dl. Radu CAMPEANU - Președintele Asociației Foștilor Deținuți Politici din România:

Domnule Președinte, Doamnelor, Domnișoarelor și Domnilor,

Inainte de a începe Conferința noastră de presă, vă rog să-mi permiteți ca în numele tuturor asociațiilor care au organizat-o, să mulțumesc Dlui Arthur CONTE care ne-a onorat acceptând s'o prezideze. De asemenea doresc să mulțumesc tuturor celor prezenți care au dat curs invitației noastre. Faptul că sunteți aici, este semnul interesului ce-l purtați celor 120 de milioane de europeni din țările satelite, care suportă împotriva voinței lor, de 35 de ani, legea nescrisă a Yaltei.

Incepând cu Yalta se instaurează dominația sovietică asupra Europei Centrale și Orientale. Si tot la Yalta aceste popoare independente și-au pierdut libertatea și cu toate că sunt europene, au fost izolate de de Europa și de aliații lor naturali.

Este vorba de evenimente foarte importante ale lumii și epocii noatre, primite și apreciate cu oarecare indiferență de către democrațiile occidentale.

Dar noi nu încetăm să credem, iar situația internațională nu face decât să ne întărească convingerea, că lumea liberă va sfârși prin a înțelege gravitatea amputării ce i s'a făcut. Dar va înțelege mai ales importanța potențialului specific pe care eliberarea țărilor satelite l-ar putea aduce apărării comune a civilizației noastre.

In ceea ce ne privește, vom continua cu îndărătnicie să afirmăm că nici o motivare posibilă n'ar putea justifica abandonarea acestor popoare și cu atât mai puțin, înrobirea lor.

In acest spirit de justiție, de adevăr și de respect al drepturilor omului, vă vom vorbi astăzi.

Urmează citirea declarației comune a C.O.L.I.R.O.P.-lui, făcută pentru Conferința de presă:

Acum 35 de ani, la 11 Februarie 1945, F. D. Roosevelt, N. Churchil și J. Stalin semnau acordurile de la Yalta, care trebuiau să fie o garanție a stabilirii regimurilor democratice în țările eliberate ca și în cele foste satelite ale Germaniei. De fapt pentru Occident aceste acorduri au fost un târg de minciuni și o înșelătorie. Căci în timp ce Roosevelt își închipuia că a pus bazele unei păci durabile, Stalin a folosit prima etapă pentru a înrobi peste 100 de milioane de europeni. Apoi, succesorii săi, încurajați la fel ca Hitler de către concesiile unilaterale făcute de lumea liberă, au subjugat și au supus prin subversiuni, țări care dețineau poziții strategice - cheie în Africa, America de Sud și Asia.

Astăzi, prin intervenția sa în Afganistan, U.R.S.S. trece la a treia etapă în lupta împotriva lumii libere pe care vrea s'o domine.

De aceea, când după 35 de ani dela Yalta, spectrul războiului apare la orizont, noi, reprezentanți ai popoarelor subjugate din Răsăritul și Centrul Europei, ca și din Tările Baltice, conștienți de solidaritatea popoarelor noastre născută sub opresiunea acelorași încercări, considerăm de datoria noastră să ne adresăm popoarelor libere pentru a le aminti:

- că datorită pasivității lor, ca și a ignorării principiilor esențiale ale imperialismului sovietic, Armata Roșie a ocupat țările noastre pentru a le impune, prin subversiune și violență, totalitarismul sovietic care calcă în picioare drepturile omului;

- că persecuțiile politice și religioase, execuțiile arbitrare adeseori masive, azilele psihiatrice, sunt pentru regimurile comuniste mijloace internaționale pentru a reprima criticile, grevele și toate formele de opoziție;

- că trădate la Yalta, de la sfârșitul războiului, popoarele noastre au fost reduse la tăcere.

In numele lor cerem:

- recunoașterea internațională a dreptului lor la autodeterminare, cu atât mai mult cu cât au o existență și o istorie multiseculară, în timp ce alte popoare cărora li s'a recunoscut acest drept, abea ies din viață tribală;

- organizarea alegerilor libere sub control internațional.

Noi declarăm de asemenea:

- Că utilizarea aceluiași vocabular pentru a defini realități diferite sau chiar contradictorii, simplele declarații de principiu menite să frâneze imperialismul sovietic, ca și abandonarea nechibzuită a popoarelor prietene, nu pot decât să încurajeze pe agresor. Numai o atitudine hotărîtă, o politică coerentă, unirea și solidaritatea popoarelor libere pot evita războiul și stăvili expansiunea sovietică.

Ar fi de ajuns ca popoarele libere să se trezească, să ia cunoștință de pericolul care le amenință, pentru ca situația să se schimbe.

Credincioși idealului nostru de Libertate și Democrație, vom continua să luptăm cot la cot alături de toți cei care apără același ideal ca noi și să strigăm cu tărie adevărul. Luptăm în acest fel și pentru viitorul lumii libere.

Căci cei 120 de milioane de europeni care și-ar regăsi libertatea ar reprezenta pentru lumea întreagă o considerabilă forță de stabilizare și securitate.

Continuare in pag. 28

ÎN JURUL CONDAMNĂRII LUI REMUS RADINA

Remus Radina a fost judecat și condamnat, în ziua de 13 Februarie 1980, la 6 luni închisoare. Si se pare că de atunci încoace Securitatea îi pregătește lucruri mai mari. In chip formal el a fost condamnat pentru două motive:

(a) a publicat "Testamentul din Morgă" în Cuvântul Românesc; (b) a întocmit și difuzat un proect de lege, trimis Sefului statului român, care ar fi trebuit să recunoască ca ani de lucru, în socoteala drepturilor la pensie, a timpului petrecut în închisorile și lagărele comuniste de deținuții pentru cauze politice sau religioase.

Remus Radina a ajuns a fi încă odată în mare conflict cu regimul comunist, pentrucă e un curajos purtător de cuvânt al dreptăților după care lumea strigă și a combaterii nedreptăților care au loc.

Regimul zice că nimenea n'are voie să vorbească sau să scrie despre asa ceva decât numai pe baza unei aprobări, și că cine cutează să facă un asemenea lucru fără aprobare se face pasibil de contravenire la art. 94 din Legea presei. Articolul care i-a fost aplicat lui Remus Radina.

Condamnarea lui a deslănțuit o serie de proteste la care ne alăturăm și noi. Si totodată intervenții ca cea de mai jos, care cu un text asemănător a mai fost trimisă Papei, Secretarului general O.N.U., șefilor de state din Franța, Anglia, Italia, Canada precum și în alte locuri.

Domnule Președinte Carter,

Suferințele unui popor înlănțuit ne împinge să ne adresăm Dumneavoastră în aceste momente grele când teroarea s'a instaurat în România, și când este pusă într'un pericol iminent de moarte viața unui om între oameni: Remus Radina.

Vechi deținut politic care a trecut, între 1948-1964, mai mult de zece ani prin închisorile și lagărele de muncă ale regimului comunist, de unde a ieșit doar printr'un miracol al lui Dumnezeu însă foarte grav bolnav, Remus Radina a fost judecat și condamnat pentru a treia oară din cauză că a publicat în străinătate un manuscris al lui de mărturii, în care descrie ororile suferite de 500 de mii de oameni, între cari și el, asupra cărora s'a aplicat de guvernul comunist român un regim de exterminare al opozanților.

Aceste mărturii intitulate "TESTAMENTUL DIN MORGA" au fost scrise în timpul scurtei șederi a lui Remus Radina, în 1978, în Franța unde venise pentru un tratament medical. Iar această scriere "Testament" v'a fost dedicată și trimisă Dumneavoastră, Domnule Președine. Dumneavoastră care "ați lansat o bombă mai puternică decât bomba atomică: bomba drepurilor omului".

Scopul urmărit de autor prin publicarea mărturiilor lui a fost de a arunca o rază de lumină asupra uneia dintre perioadele cele mai sumbre din istoria românilor, ca generațiile viitoare să poată vedea ce se întâmplă când o țară își pierde independența sa; și apoi de a vorbi pentru aceia care nu pot să vorbească; în sfârșit să facă lumea liberă să înțeleagă la ce se poate aștepta dacă nu se decide să înlăture comunismul și să salveze pe frații ei care se găsesc în sclavie în spatele Cortinei de fier.

După ce și-a scris mărturiile, Remus Radina s'a întors în România cu convingerea că și-a făcut datoria realizând o lucrare de difuzare a adevărului.

Dar adevărul și dreptatea sunt plătite scump în România, căci autoritățile române-prin recenta sa condamnare - vor să-l facă să plătească cu viața de astă dată, pentrucă el este grav bolnav. Medicii îi dau cel mult încă doi-trei ani de viață, în condiții de liniște și odihnă.

Domnule Președinte,

Noi facem apel la Dumneavoastră, inițiatorul mișcării mondiale pentru drepturile omului, rugându-vă să interveniți pentru eliberarea lui Remus Radina și pentru ca să i se acorde o viză de ieșire din România pentru a putea trăi în libertate și pace printre prietenii din lumea liberă cei câțiva ani de viață pe care îi mai are.

In numele lui Dumnezeu, Domnule Președinte, faceți ceva pentru acest creștin!

Cu inima plină de speranță, noi vă rugăm, Domnule Președinte, să primiți asigurarea celei mai înalte considerațiuni.

In numele grupurilor de români, vechi deținuți politici și prieteni de-ai lui Remus Radina, care au împărtășit cu el suferințele din închisoare,

Cicerone IONITOIU

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

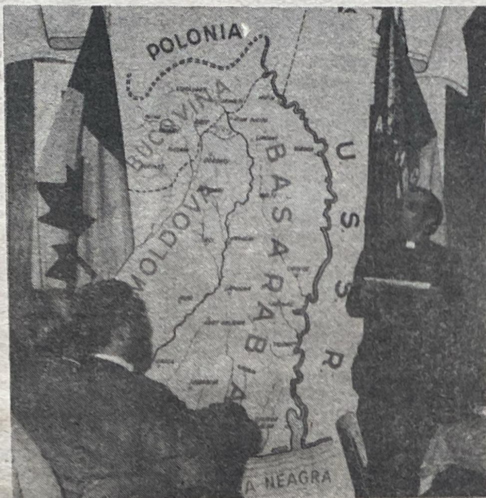
COMEMORAREA UNIRII BASARABIEI

HAMILTON-CANADA

Duminecă, 23 Martie a.c. Asociaţia Culturală Română din Hamilton, Canada, a sărbătorit într'un cadru festiv Unirea Basarabiei cu Patria Mamă. In sala dela Câmpul Românesc, special decorată, au luat parte la această sărbătorire un număr apreciabil de Români din Hamilton, Kitchener, Toronto şi împrejurimi. Cucernicii părinţi Nicolae Zelea şi Dumitru Ichim au rostit rugăciunea de deschidere; după care s'a servit masa.

La banchetul comemorativ, a luat cuvântul dl. George Bălaşu, Preşedintele Asociaţiei Culturale Române, vorbind despre însemnătatea zilei (27 Martie 1918) când Basarabia, provincia românească, asezată la răscruci de drumuri şi de istorie, a proclamat Unirea cu Patria Mamă. "Dat fiind faptul, că astăzi Basarabia se află iarăşi sub clubota muscalilor, trăind cea mai cruntă tiranie din câte a cunoscut istoria omenirii, avem o datorie să ridicăm aici, din lumea liberă, glasul, pentru a cere încetarea deportărilor fraţilor noştri din Basarabia şi întoarcerea ei la România, de care a aparţinut şi aparţine istoriceşte. Si o facem", a continuat dl. George Bălaşu, "atât ca Români liberi, cât şi pentru motivul, simplu de înţeles, că Guvernul dela Bucureşti, n'o poate face".

Pentru a fi cunoscute de generaţia mai tânără de români, care nu cunosc importante fapte, şi date istorice, căci ele au fost ţinute ascuns sau falsificate, pentru ca Sovietele să-şi poată justifica răpirea părţii de Răsărit a ţării Româneşti, dl. George Bălaşu, a arătat, pe scurt, cu documente istorice, că majoritatea populaţiei Basarabiei a fost în toate vremurile, şi este încă şi astăzi românească.

PĂRINTELE DUMITRU ICHIM RECITÂND

PĂRINTELE NICOLAE ZELEA VORBIND

ASPECT DIN SALA DELA CÂMPUL ROMÂNESC

"Aceste date importante, trebuesc cunoscute de toţi românii, care luptă pentru eliberarea poporului român", a încheiat cuvântarea dl.G.Bălaşu, care a fost răsplătită cu lungi aplauze.

După această cuvântare, Păr. Dumitru Ichim, parohul Bisercii Sf.Ioan Botezătorul din Kitchener, a recitat cu multă căldură sufletească "Rapsodia Basarabiei", poezie publicată în ziarul Cuvântul Românesc. Părintele Ichim cu talentul bine cunoscut, a impresionat şi de data aceasta întreaga asistenţă.

Cuvântul de încheiere a fost rostit de Păr. Nicolae Zelea, parohul Bisericii Sf. Gheorghe, din Toronto, care a redat cu vădită emoţie, clipele petrecute şi trăite de dânsul, împreună cu ceilalţi fraţi Români din Bucovina, în preajma zilelor, când aceste două provincii româneşti, Basarabia şi Bucovina, împreună cu Ţinutul Herţei, au căzut din nou pradă exploatării nemiloase a comunismului sovietic.

După banchet întreaga asistenţă a cântat "Marşul Basarabiei", Maestrul Stefan Ciotloş, a delectat publicul cu diferite melodii, cântate din saxofon şi clarinet.

Intre participanţi am remarcat prezenţa membrilor comitetelor parohiale din Toronto şi Kitchener, în frunte cu preoţii parohi. Din Toronto: Păr. Nicolae Zelea, dl. Ion Rusu, Preşedintele Comitetului parohiei Sf. Gheorghe din Toronto, dl. Leon Căpăţână, dl. Toni Lupu, dl. Mihai Lupu, cât şi un număr mare de mebri ai acestei comunităţi. Din Kitchener: Păr. Dumitru Ichim, dl. Ing. P. Cameniţa, Secretarul Comitetului parohiei Sf.Ioan Botezătorul, dl. Avram Sârbu, împreună cu alţi fraţi Români din Kitchener.

Serbarea a fost o manifestaţie demnă românească întru cinstirea Unirii Basarabiei cu Patria Mamă şi întru dovedirea frăţiei româneşti pentru Basarabeni.

Reporter

ASISTENŢA CÂNTÂND "MARŞUL BASARABIEI"

COLONIA-GERMANIA FEDERALA

27Martie 1918-27 Martie 1980

Comemorând ziua de 27 Martie 1918, data la care Sfatul Tării întrunit la Chişinău şi constituit pe baza drepturilor la autodeterminare ale popoarelor - principiu acceptat de însuşi V. I. Lenin - a hotărît cu majoritate de voturi că Basarabia să se reunească pentru totdeauna cu România, rezidenţii români din Germania, Franţa, Spania, Elveţia, Austria, Belgia, Olanda, Suedia, Danemarca, U.S.A. şi Canada, întruniţi la Colonia au adoptat următoarea

MOŢIUNE

Resping drept grosolane falsificări antiştiinţifice "teoriile" lansate în URSS, după care populaţia băştinaşă din Basarabia ar forma un popor aparte ("moldovenesc") şi ar vorbi o limbă "deosebită" de cea română. Realitatea istorică e de nedesminţit prin niciun artificiu, ca scrierea cu litere chirilice a limbii, cu scopul de a-i masca evidentul ei romanism. Locuitorii Basarabiei sunt şi se simt etnic ROMANI, iar limba vorbită de ei nu poate fi clasificată nici măcar ca un sub-dialect al teritoriului daco-român, unitar între fruntariile vechi ale Atlasului Ligvistic Român. Acestea constituie adevăruri recunoscute de lumea ştiinţifică internaţională.

Fac apel la opinia publică a ţărilor libere cât şi la oamenii politici de răspundere, să nu uite populaţia română din Basarabia, care sub cnutul imperialismului rusesc îşi duce în tăcere cel mai cumplit calvar al existenţei sale.

Se angajează solemn faţă de Românii din Basarabia cât şi faţă de cei care au fost răspândiţi pe teritoriul URSS de la Prut în Kazahstan până la Vladivostok, că la timpul oportun vor cere revizuirea Tratatului de pace din Februarie 1947 care încalcă principii de drept international şi ca urmare, pe baza art. 53 al Convenţiei dela Viena din 1969, vor cere anularea lui.

Românii nord-dunăreni au dreptul ce nu este astăzi refuzat niciunui grup etnic care se simte legat de aceiaşi istorie, limbă şi destin să-şi desfăşoare liber viaţa naţională în fruntariile aceluiaşi stat.

LOS ANGELES -U.S.A.

Duminecă, 9 Martie 1980, comunitatea românească din Los Angeles a avut marea plăcere să aibă în mijlocul ei distinsul profesor Gerald J. Bobango, autorul cărţii: "Biserica Ortodoxă Română din America: Primii Cincizeci de Ani, 1929-1979.- La masa care a avut loc după terminarea Sfintei Liturghii, Profesorul Bobango a vorbit "Despre Cazul Episcopului Valerian", arătând cu lux de amănunte că "motorul care mişcă acest caz este Guvernul comunist din România" care foloseşte aceleaşi "fapte inventate şi investigate în repetate rânduri, găsite neadevărate". Părintele Richard Grabowski şi Domnul Miron Butariu au amintit asistenţei că în luna Martie, se împlinesc 62 de ani dela Unirea Basarabiei cu Patria ei Mamă România.

Cu unanimitate asistenţa a aprobat să se trimită Preşedintelui Jimmi Carter, următoarea scrisoare de protest: "Domnule Preşedinte, Comunitatea Românilor din Sudul Californiei, cu ocazia comemorării a 62 de ani dela Unirea Basarabiei cu România - 27 Martie 1918 - îşi exprimă gratitudinea ei, pentru dârza condamnare a invaziei sovietice în Afganistan, pentru hotărârea Dvs. de a face ca "Rusia Sovietică să plătească un preţ concret al acestei agresiuni"; şi pentru politica Dvs. de a "întâmpina orice înfruntare a puterii militare sovietice". In cel mai respectuos mod Vă atragem atenţiunea că în iunie 1940, întocmai ca acum în Afganistan, Rusia Sovietică a anexat cu forţa ei armata partea de Nord-Estul României: Basarabia, parte din Bucovina şi Ţinutul Herţei. Incepând de atunci Sovietele au pus în aplicare un plan sistematic de deportări şi persecuţiuni a populaţiei etnice de pe acele teritorii, fapte care îmbracă crima de genocid.

Vă asigurăm, Domnule Preşedinte, de întregul nostru sprijin şi rugăm pe Dumnezeu, să vă asigure deplin succes în mânuirea problemelor, care vă înfăţişează, atât aici cât şi în afara ţării".

Corespondent

Diplomați? ori "Enforcers of the Crime Syndicate"?

HULIGANII DELA AMBASADA ROMÂNĂ DIN WASHINGTON

WASHINGTON -- Duminică 22 Feb. la ora 1 a.m. d. Ion Horodincă împreună cu soția și copilul de 3 ani s'au prezentat la Poliția Militară din Fobe Belvoir, Va. și au cerut azil politic.

Horodincă era al 3-lea secretar al Ambasadei Române din Washington și primise ordin să se reîntoarcă în țară.

Funcția lui Horodincă a fost descrisă ca "generalist", neavând nici o ocupație specifică dar era preocupat cu problemele diplomatice, politice, să contacteze diplomații, publicul (inclusiv și pe liderii români-americani, N.R.), etc.

Ambasadorul Niculae Ionescu a evitat să facă declarații și în locul lui a vorbit d. Ion Besteliu, consilierul ambasadei. "Nu știu de ce (Horodincă) a făcut-o. Vă mărturisesc că am fost complet surprins!"

După zece zile (de bună voie sau amenințată? N.R.) d-na Cristina Horodincă i-a comunicat d-lui Thomas B. Reston, dela Departamentul de Stat din Washington că vrea să se întoarcă în România.

S'a pregătit de drum dar, când să se suie în avion împreună cu copilul, soția secretarului a "leșinat" și a fost dusă la spitalul din apropierea Aeroportului Național.

Acolo a fost recunoscută de doctorul dela urgență care, deasemenea a observat că d-na Horodincă fusese urmărită pe coridoarele spitalului de șase oameni cu "soviet-style fur hats" (căciuli) ce încercau să-i fure copilul ce țipa și se ținea strâns cu mâinile de trupul mamei bolnave.

La țipătul copilului s'a adunat lumea în jurul "kidnapperilor" a fost chemată poliția și cei șase "agenți de mână forte" care au vrut să ia copilul drept zălog, au fost arestați și identificați că-s "conectați" cu Ambasada Română.

După ce d-na Horodincă și-a recăștigat cunoștința și a aflat ce se întâmplase în timpul cât fusese leșinată, a cerut imediat să i se acorde azil politic.

Punem punct evenimentelor descrise în ziarele americane de serviciile de presă Washington Post Service, UPI, etc., și felicităm pe "diplomații" lui Niculiță pentru civilizata performanță ce au dat-o în fața lumii libere.

SĂ LUĂM EXEMPLU DELA ARGENTINIENI !

Acum vreo 20 de ani s'a întâmplat același lucru cu un șofer dela Ambasada Română din Buenos Aires, Argentina, care ceruse azil politic. "Diplomații" ambasadei au năvălit în casa șoferului și au vrut să-l ducă cu sila la aeroport (probabil după ce-i făceau vreo injecție N.R.)

Soția lui s'a închis afară pe balcon și a început să țipe și să ceară ajutor. Vecinii au chemat poliția care au identificat pe năvălitori ca fiind oamenii Ambasadei Române.

"In țara asta, a declarat premierul Argentinei, noi conducem!" și'n 24 de ore ambasadorul român a fost expulzat.

Niculae Ionescu se află încă în Statele Unite!

Bravo ție Ambasador al României, Niculae Ionescu care te-ai înconjurat de gangsteri și răpitori de copii. . . . încă odată: Bravo Ție!

Ești Ambasadorul care reprezinți pe răbdătorul, blândul și creștinul popor român, ori ai transformat ambasada în gazdă de huligani?

Ești Ambasadorul care reprezinți prestigiul unei țări ce i s'a acordat Statutul de Națiune Favorizată, ori ești gazdă de șantajiști și "kidnappers"?

Ești reprezentantul țării și al cetățenilor români din Statele Unite, ori ești călăul care-ți asmuți dulăii miliției contra celor care doresc să trăiască într'o lume liberă și să se poată ruga lui Dumnezeu?

Ești purtătorul cu cinste al hainei diplomatice și respecți legile internaționale ori ești mâna întinsă peste hotare a criminalului Ceaușescu?

Spune-ne, ce fel de ambasador ești?

George DRAGU

Comunicare

Comitetul Foștilor Deținuți Politici din România, cu sediul la New York, aduce la cunoștință că anul acesta Comemorarea Zilei de 15 Mai (Ziua Deținutului Politic din România și a Jertfelor Rezistenței Române) va avea loc pe data de 4 Mai 1980, la Biserica Sf. Dumitru din New York. După slujbă și parastas, va avea loc adunarea foștilor deținuți, care va alege Organele Provizorii ale Asociației Foștilor Deținuți Politici din România și va definitiva Statutele Asociației pentru a fi înregistrată ca persoană juridică.

Foștii deținuți politici din România, care au sugestii de făcut și doresc să facă parte din Asociație, sunt rugați a trimite asugestiile lor pe adresa: Zahu Pană, 31-25, 89 Street. Jackson Heights N.Y. 11369. U.S.A.

Reporter

YALTA ȘI CONSECINȚELE EI

Urmare din pag. 25

După ce declarația de presă a fost citită, președintele conferinței, Arthur Conte, declară:

- nici un european n'ar trebui să sărbătorească Yalta, fără a face o analiză a unui eveniment așa de considerabil - data cea mai importantă din secolul nostru din punct de vedere politic, tradusă dureros în tăierea Europei în 2 ranchuri: de Est și de Vest.
- chiar dacă în textele semnate la Yalta nici un partaj nu este remarcat semnele acestei împărțiri erau anterioare: debarcarea în Normandia, orașul ales de Stalin, Yalta, (cu toate propunerile făcute de Churchill: Malta, Alger, Ierusalim). Prin aceasta Stalin s'a desemnat nu numai învingătorul, dar și stăpânul păcii care va veni.
- împărțirea Germaniei a antrenat împărțirea Europei. Stalin sigur că americanii nu vor face opoziție, a putut instaura dictatura sa asupra României, Ungariei, Cehoslovaciei, Bulgariei și a Poloniei.
- ignorăm faptul că la Yalta a fost un acord și pentru Extremul Orient;
- Yalta n'a încetat să trăiască apoi. Nu numai rușii și americanii au menținut-o, dar au lărgit-o și au adâncit-o. Ex: împărțirea canalului de Suez și provocarea căderii imperiilor coloniale.
- sunt anticomunist și am o repulsie totală pentru regimul comunist;
- reconcilierea Franței și Germaniei este aspectul cel mai pozitiv de după război, în lume;
- noi suntem în același mare pericol ca și țările de Est;
- să urmărim cu atenție orice evoluție a regimului sovietic, pentru că în 10-15 ani putem asista la transformări extraordinare acolo;
- trebue să fim pregătiți în orice moment să stăpânim orice situație;
- popoarele din Est trebue să știe că suntem alături de ele pentru a-le ajuta să reia suflu și libertate. Pe planul principiilor, nu cedăm.

D.L.C.

Ciudă...ciudată

S. GÂRLEANU

Am și eu, vorba aceea, "evreul meu". Găsit încolo prin lumea protestantă a nordului Europei. Are un nume germanic, a făcut și școală printre germanici; vorbește însă foarte curent limba română, chiar cu expresii pitorești locale de prin Transilvania și Banat. Zice că a învățat și această limbă în lumea în care trăiește acum, datorită numai faptului că ar fi avut de mic în vecini o familie care vorbea românește. Iar peurmă, acum câțiva ani, a fost și în România la studii, un an și jumătate. Tot familia aceea vecină ar mai fi vorbit și ungurește, așa încât "a prins" el bine și din aceasta limbă.

Nu-mi spune că este evreu. Dimpotrivă, ocolește pe de parte perspectiva de a se pronunța în această privință. Își notează însă foarte mulțumit numele actriței Lenny Kaller, al jucătoarei de tenis Roseanu, al Anei Pauker ș.a., de care-i spun că sunt evreiești. Il notează și pe cel al lui George Vraca, înțelegându-se "de la sine", dat fiind că acesta a fost partener pe scenă al lui Lenny, că și el trebue să intre în "tagmă". Ii spun că acesta poate că avea obârșie aromânească. Amicul strâmbă atunci din nas a nemulțumire vădită și radiază numele.

Adesea îl apucă fobia nervoasă când împotriva unei nații, când împotriva alteia. Nu demult, de când cu "Holocaustul", răbufni din simpaticul meu cunoscut ciuda împotriva și a Românilor; că, zice, trebue că s'au întâmplat omoruri evreiești și în România în vremea războiului, că au trimis și aceștia oamenii la Auschwitz etc,; că a citit el ceva în acest sens în niște materiale maghiare! Prin urmare, acuzație directă din partea unui "neutru" cum vrea să se prezinte.

Ii spun: adu-mi măcar unul din România anilor 1941-1945 care să ateste că a fost trimis la Auschwitz, Dakau ș.a. și-l mănânc eu !

- Dar, unde au fost!? - se răstește el. - In București, îi răspund. Guvernul zis fascist al lui Antonescu nu a dat pe nici unul dintre evrei pe mână străină și nici n'a instituit lagăre de concentrare pentru ei; ci sub un fel de domiciliu obligatoriu, o formă de ocrotire, au dus viață de comunitate proprie, și-au avut școli, slujbe la templu etc. Dintre numeroșii mei cunoscuți evrei, intelectuali, n'am auzit pe nici unul plângându-se de vreun alt neajuns, și mai puțin de omorul vreunui membru din familie, decât că au curățat la zăpadă. De altfel, poftim, vei citi ce spune Filderman, omul care o fi știind ceva mai bine decât unul-altul devreme ce n'are de adus Românilor nici o acuzație în acest sens, ci dimpotrivă.

Interlocutorului i se clatină sub picioare postamentul dorinței de a acuza "neapărat", cum e acum la modă. Nu-i pare bine, răbufnește cu ciudă:

- Si de ce Românii n'au comis și ei ceva în genul acesta!?

Adică, (mă gândeam), sunt vinovați Românii acum (în ochii lui) că n'au făcut! (Aceasta i-o fi stricând lui niscaiva socoteli - mă gândeam). Aci mă edificai ce e omul meu și cine e el, în ciuda mistificărilor ce mi le servește. Eu, zic, te voi întreba următoarele: De ce Românii niciodată în istoria lor n'au năvălit asupra neamurilor vecine? De ce Românii, singurii, nu năvălesc asupra Cehoslovaciei în 1939 (sub regele Carol), apoi nu fac aceasta, singurii, nici în 1968 (sub cârmuire comunistă)? De ce Românii, singurii, nu năvălesc împotriva Iugoslaviei (sub I. Antonescu) în 1941? De ce Românii, singurii, nu varsă sânge în urma vreunor procese odioase și spectaculare nici în 1949 - 1953 (sub conducere comunistă) în vremea campaniei vehemente împotriva aceleiași Iugoslavii? De ce Românii (comuniștii lor) nu intervin în Ungaria în 1956, așa cum inițial le-au pus problema sovieticii? De ce în sfârșit, Românii, singurii din răsăritul Europei, întrețin relații cu Israelul? De ce toate acestea și altele, dacă privești și te informezi mai atent?

Poate că găsești singur răspunsul la aceste întrebări privind niște constanțe românești, peste timp și rânduieli vremelnice, și apoi poate voi înțelege și eu de ce Românii n'au "binevoit" să-ți facă ție "pe voie", după cum mi se pare, cum ți-au făcut "pe voie" ungurii în Transilvania ocupată în vremea războiului.

Nu-i place interlocutorului meu această realitate, devenită parcă defavorabilă în context; nu-i plac contraîntrebările mele. Văd că-și roade buza de ciudă, împingându-mă prin aceasta să-mi aduc aminte de Knut Hamsun și niște caracterizări făcute de el (pe care nu le-am citit personal, dar am auzit de la cel care l'au citit).

Ce să cred, ce să zic? E oare la mijloc lacună de informație, e oare obrăznicie sau ceva mai mult?

PE SCURT DIN ŢARĂ

CRONICĂ RADIOFONICĂ

RADIO BUCUREŞTI

Mitologie Contemporană

ARGONAUŢII LUI NICULIŢĂ

Pe când căsca gura la volumele din Librăria Academiei, i-a căzut în cap o carte cu legende din mitologia greacă.

Aşa a făcut coana Leanca cunoştinţă personală cu regele Pelias care şi-a trimis nepotul Jeson ca să vâneze oaia cu lâna de aur.

Cum legenda spune că oaia păştea prin nişte văi nu departe de ţărmul Mării Negre, Eureka, şi-a zis academiciana mândră că ştie limba franceză: L-am salvat pe "Bibicul" de la faliment!

A doua zi radio şi ziarele au proclamat, întinse pe 8 articole, o nouă fericire: "Legea Căutătorilor de Aur". Niculiţă a asigurat de lucru fără plată pe pensionari, invalizi, etc. (pe toţi care nu-s în câmpul muncii, N.R.)

Ei sunt îndemnaţi să bată câmpii şi să caute oaia cu lâna de aur "... prin bolovani, nisip, pietriş, pământ argilos, nămol depus în albia apelor curgătoare, în luncă sau la vărsare..."

Dar Niculiţa are grijă ca nimeni să nu se bucure de munca lui.

Tot aurul găsit trebue vândut la stat care-i dă jumătate din preţul oficial. Dacă regiunea e bogată în aur, minierul este obligat să anunţe guvernul care îi ia imediat în primire terenul. (Unul găseşte şi altul culege....)

Pentru a fi sigur ca "argonauţii" să nu se îmbogăţească subit, ei trebue să întrebuinţeze unelte rudimentare: "sapă, lopată, ciubere, furcă", etc. Toţi trebue să muncească "voluntar" şi nimeni nu poate fi angajat cu plată.

Autorizaţiile se dau pe o suprafaţă anumită şi pe un timp limitat.

Dacă cineva întrerupe lucrul nemotivat timp de 30 de zile, i se retrage autorizaţia.

Cei care trebuiau să se bucure de o viaţă liniştită la bătrâneţe sunt îndemnaţi să-şi cheltuiască energia şi economiile pentru extravaganţele multilateralului.

Tara se îneacă în 4 miliarde de dolari datorie şi Niculiţă se agaţă de un fir de nisip, sperând că-i aur!

INVESTIŢII BERECHET DAR PROFITUL ESTE NIET!

România duce lipsă de toate afară de investiţii. Se investeşte fără să se ţină seama dacă e profitabil sau nu, profitul fiind socotit un păcat capitalist!

Economia se face după ureche şi pe baza principiilor perpendiculare şi "multilaterale". Randamentul este ultimul capitol la care se gândesc planuitorii.

În perioada 1977-80 s'au făcut investiţii în sume de 970 miliarde lei, care egalează volumul total al investiţiilor din cele trei cincinale anterioare.

Se fac planuri că până în 1990, 60% din producţia de energie să fie obţinută din cărbune.

Dar nu există nici un plan care să prevină poluarea aerului.

••

Studiourile cinematografice proectează ca în anul 1985 să turneze 60 de filme de lung metraj.

A intrat în funcţiune pe Valea Lotrului primul abataj al noii mine Horăşti-Sud.

PE URMELE LUI IDI AMIN—DADA

Idi Amin rezolva problemele lumii! Dădea sfaturi tuturor şi a trimis o telegramă preş. Nixon urându-i grabnică însănătoşire de boala de care suferea: "Watergacită".

Acum Niculiţă i-a luat locul. El a scris liderilor arabi ca să sprijine pe preş. Carter....

O VEŞNICĂ REAMINTIRE

La sfârşitul anului 1982 va fi dat în exploatare noul canal Dunărea-Marea Neagră care va avea o lungime de 64 Km. (cca 40 mile). Canalul va permite trecerea convoaielor până la 18 tone cu vase de capacitate de la 15-3000 tone. Pentru beneficiul pasagerilor de-a lungul canalului vor fi construite 5 porturi şi va fi traversat de 7 poduri.

"Măreţia" canalului vă rămâne veşnic umbrită de miile şi miile de morţi. Aci a pierit floarea tineretului şi a intelectualilor români.

Aci, au îngropat comuniştii, tot ce a fost român!

••

După statistici România ar avea un medic la aproape 1000 de locuitori, şi 180.000 paturi de spital (inclusiv cele din dispensare, etc.)

TEROAREA DIN ŢĂRILE SATELITE CONTINUĂ

Organizaţia "Amnesty International", într'un raport de 220 de pagini, arată că răpirea, crima şi persecuţia dizidenţilor politici continuă cu o vigoare din ce în ce mai mare.

În Europa de răsărit "dizidenţii şi cei care activează pentru drepturile umane au fost condamnaţi la ani grei de închisoare, şi în unele cazuri au fost trimişi cu forţa în spitalele de boli nervoase."

Raportul citează cazuri concrete de astfel de abuzuri în "Cehoslovacia, Polonia, România şi Uniunea Sovietică."

Raportul încheiat de "Amnesty International" cuprinde perioada dela Aprilie 1978-Aprilie 1979.

De câte ori este o activitate în biserică, slujbe, parastase, nunţi, botezuri, etc., omul securităţii stă şi păzeşte biserica. El înregistrează numele celor care participă:

O notă rea pentru membrii de partid, funcţionari, etc. Ei dau dovadă că-s proşti şi cred în superstiţii.

IEFTIN, MAI IEFTIN ŞI MAI IEFTIN

Singura ramură economică unde RSR arată un coeficient de creştere peste prevederile cincinalului pe anul 1979, este exportul de mărfuri. (de la 16% la 19%). Niculiţă are urgentă nevoie de valută forte şi vinde 'n pagubă.

Pe piaţa internaţională mărfurile româneşti se vând "mai ieftin" pentru că muncitorii sunt plătiţi "foarte ieftin".

STRĂLUCIRE AUTENTICĂ

Radu Beligan! (R. Buc.) "Teatrul 1979 a fost unul dintre cele mai strălucite din ultima decadă..." şi motivul strălucirii: "... oamenii de teatru au închinat munca lor celor două evenimente capitale.... cea de a 35-a aniversare a eliberării ţării şi Congresul al 12-lea al partidului.

Printre autorii care au sărbătorit "eliberarea" şi "congresul" din anul 1979 au fost: Caragiale, Cocteau, Shakespeare, Pirandellor, etc.

••

Preş. Vietnamului a oferit "Ordinul Prieteniei" Institutului Politehnic din Cluj-Napoca. Aci "s'au format cadrele tehnico-ştiinţifice vietnameze, care contribuie la menţinerea păcii."....

DIN PRESA COMUNISTĂ

PERICOLUL UNEI IERNI GRELE...

A fost o iarnă grea. Frig, zăpadă, lapoviţă, vânt, etc. Au fost de toate şi au fost berechet.

Nu vorbim de drumurile tăiate, de trenurile înzăpezite, de lipsa de mâncare, lemne, electricitate, apă, etc.

O iarnă grea prezintă pentru comunişti un pericol nou! Ţine pe om în casă, ţine pe mama şi tata lângă copii. Ţine pe cei tineri alături de cei bătrâni; şi în sânul familiei începe să se încălzească sufletele şi să se împărtăşească gândurile.

Li se spune tinerilor despre România de altă dată.... când omul era considerat om, când era liber să plece în străinătate când nu erau condici la miliţie ca să te întrebe unde ai dormit azi noapte şi pe când nu se făcea coadă ca să cumperi oase în loc de carne.

Iată de ce o iarnă grea e un mare pericol pentru regimul comunist şi iată de ce ziarul România Liberă scrie: "O activitate culturală în masă, cât mai bogată în cursul iernii."

"... Căminul cultural trebue să constituie un spaţiu al acţiunilor tineretului, la un loc spre care să se îndrepte seară de seară, paşii tinerilor satului."

Guvernul polonez, care nu-i atât de "independent" cum e guvernul lui Niculiţă, a permis să se clădească 16 biserici noi în Varşovia (N.A.B.). În România e foarte greu să capeţi permis măcar ca să-ţi repari biserica!

••

Alexandru Satmăreanu s'a concentrat jocului de domino. Dar ajuns în Germania de Vest, ca să ia parte la un turnament, a demonstrat teoria dominoului; un refugiat trage după el alţi refugiaţi. Nu s'a mai întors în ţară.

UNDE SE ÎNTÂLNESC ŞVABII

La Timişoara oficiul de paşapoarte este deschis două zile pe săptămână: Marţia şi Joia. Cetăţenii încep să facă coadă dela 10-11 seara. Cam 300-400 de inşi aşteaptă în aceste zile să le vină rândul, dar nu sunt ascultaţi decât 60-65 de persoane.

Cum majoritatea celor care cer paşaport sunt germani, ei vorbesc de cozile din faţa oficiului de paşapoarte ca "Schwaben Treffen".

Doi ziarişti, de la radio Europa Liberă, care au cerut viză să meargă la Moscova şi să raporteze despre jocurile olimpice, au fost refuzaţi. Guvernul Comunist a promis că nu va face nici o discriminare în ce privesc jocurile olimpice, ele fiind doar sport.... fără politică; dar acum ursul şi-a schimbat părerea.

Şi mai sunt încă unii naivi care cred că "Olimpiada" nu trebue boicotată.

O NOUĂ HERŢĂ?

În conformitate cu acordul dintre guvernul român şi sovietic privind construirea în comun a nodului hidroenergetic Stânca Costeşti de pe râul Prut, s'au semnat la Ministerul Afacerilor de Externe documentele de demarcare a noii frontiere dintre RSR şi URSS pe barajul şi lacul de acumulare al nodului hidroenergetic. Nu se dau alte informaţii şi românii din vecinătate sunt îngrijoraţi, va fi o nouă Herţă ruptă din trupul Moldovei, aşa cum au făcut ruşii când au răpit Bucovina?

••

Soc. Crucea Roşie din RSR a trimis societăţilor de... "Semiluna Roşie" ajutoare. Articole de îmbrăcăminte, ţesături, etc.

BIBLIA "À LA MOSCOVA"

"La început a fost comunismul...."

Radio Muscălesc ne dezvăluie un secret:

Pe lângă mulţi alţi autori români Caragiale, Haşdeu, etc., care au scris sub influenţa "mişcării muncitoreşti", criticul de artă Elena Azernikhova îl include acum şi pe Ciprian Porumbescu.

Singurul poet care n'a scris sub influenţa comunistă a rămas Ovidiu.

Print'un decret (27 Feb.) Niculiţă a hotărît achiziţionarea metalelor preţioase care mai sunt proprietate particulară.

Aurul, argintul, platina vor fi "colecţionate" şi plătite după preţul.... stabilit de guvern.

Ca o încurajare şi o promisiune discretă că li se vor acorda în viitor viză de a pleca în străinătate, a zecea parte din preţul obţinut din vânzare poate fi transferat, la cursul oficial, în valută forte şi depozitat în numele vânzătorului la banca RSR. (Deci tot guvernul rămâne stăpân pe valuta depozitată, N.R.)

Cum monezile de aur au fost de mult confiscate ce-a mai rămas în posesiunea cetăţeanului sunt mai mult bijuterii cu valoare sentimentală: inelul mamei, acul de cravată al unchiului, etc.

Românul le vinde de teamă că mâine va fi băgat în puşcărie.

ESTE AVEREA BISERICILOR MISIONARE ÎN PERICOL???

În sedinţa Comitetului Politic Executiv (CPE) al CC al PCR sub preş. tov. Nic. Ceauşescu s'a dezbătut un raport "... privind rezultatele acţiunii de identificare şi inventariere a bunurilor de valoare deosebite din ţară şi din străinătate." (Radio Buc. 25, XII)

Se precizează că "se va întocmi o listă pentru continuarea lucrării de inventariere şi bună administrare a acestor valori ce aparţin patrimoniului cultural naţional şi a indicat să se ia şi în viitor măsuri pentru apărarea şi evitarea oricăror înstrăinări..."

Ne întrebăm pe ce şi-au pus ochii comuniştii din România când se referă la "bunurile de valoare din străinătate"???

Obiectele de valoare ce se găsesc în legaţii şi ambasade, conform legilor internaţionale, ele se află pe pământ românesc şi deci nu pot fi socotite ca "valorile din străinătate".

Obiectele dela particulari nu pot fi sechestrate că proprietarul i-ar da cu bâta peste labe celui care ar veni în numele lui Niculiţă ca să-i ridice lucrurile din casă.

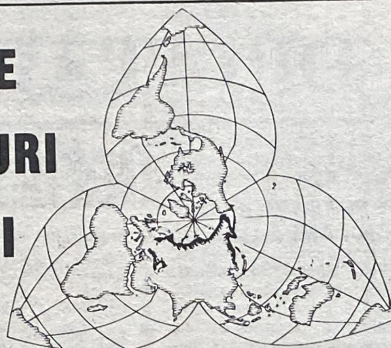
Atunci ce urmăreşte CPE?

Primul nostru gând se îndreaptă către bisericile din lumea liberă de sub jurisdicţia Patriarhiei din Bucureşti, care la rândul ei este sub strictul control al partidului comunist.

În bisericile româneşti --şi în special în cele din Statele Unite şi Canada--se găsesc icoane vechi, veştminte cusute cu fir de aur, argint, candelabre aurite, argintate şi alte multe "bunuri de valoare".

Vrea Niculiţă ca prin oamenii Patriarhiei să-şi însuşească averile bisericilor din lumea liberă?

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de ARGUS

ROMÂNIA

Pentru prima oară după șapte ani, unități române de tăria regimentului și brigadei au luat parte la manevre în Ungaria. Participarea la aceste manevre combinate ale celor 5 armate ale Pactului Warșoviei s'a căutat a se ține secret, Ceaușescu sperând a ascunde încăodată duplicitatea politicei sale.

NICARAGUA

După ce a fost adusă la putere cu largul sprijin al Washingtonului, junta care conduce Nicaragua, a trecut la " îndeplinirea sarcinilor trasate" de Moscova.

O delegație condusă de Moises Hasson Morales, a vizitat recent Europa comunizată și a semnat un acord cu sovieticii. După relatările agenției TASS Moscova va trimite în Nicaragua "experți" pentru dezvoltarea agriculturii, transporturilor, comunicațiilor, etc. Deasemenea s'a ajuns la un program de cooperare între partidul comunist sovietic și Frontul sandinist de eliberare națională. O nouă Cubă în coasta Americii, nu strică!

ANGLIA

Marea Britanie, a aprobat construcția tunelului pe sub Canalul Mânecii, care o va lega de Europa. Proectul va fi finanțat de Intreprinderi particulare. Inceput în anul 1974, când s'au săpat doar 300 yarzi, Canalul a fost abandonat de guvernil de atunci, din lipsă de mijloace financiare.

POLONIA

La 21 Martie, în centrul Cracoviei, un polon și-a dat foc în semn de protest pentru masacrarea de către Sovietici a miilor de ofițeri poloni în 1940 în pădurea dela Katyn.

Lipsa stigmatizării crimelor abominabile săvârșite de Stalin și comuniști determină pe mulți tineri a se sacrifica în semn de protest, sperând a da o lecție fruntașilor politici ai pretinselor țări iubitoare de dreptate și libertate, deveniți prin tăcerea lor complici.

CUBA

Disperarea în care i-a adus regimul lui Castro, pe cubanezi, a explodat! La Havana, zeci de mii de cubanezi, cu femei și copii, au luat cu asalt porțile ambasadelor peruviene și venezuelene, cerând azil politic și dreptul de a emigra. Luați pe neașteptate, reprezentanții diplomatici și în special reprezentantul Republicei Peru, nu mai știu cum să acționeze. In curtea ambasadei Peru, au reușit să intre peste 10.000 de disperați. Urcați în pom, culcați pe jos, oamenii nu mai aveau loc nici să se miște. Tipetele copiilor înfometați, întregeau acest tablou cu viziune de apocalips. Emigranții cubanezi din Miami-Florida, au făcut imediat colecte de alimente pe care le trimit nenorociților auto-asediați. Castro, turbează de mânie, dar cei care cer plecarea nu sunt nici moșieri, nici capitaliști, ci niște nenorociți de muncitori, proletari, care nu au de pierdut decât grelele lanțuri în care i-a ferecat fericirea revoluției comuniste, venită în numele lor, contra lor. Confruntată cu propriile ei probleme interne, Peru, nu poate face față afluenței de refugiați cubanezi și din nou oalele sparte de revoluționarii comuniști, vor fi plătite tot de. . . .imperialista Americă, singura țară care poate face față, oricărei dificultăți ivite pe întregul glob.

LIBERIA

Master Sgt. Samuel Doe

Sergentul Samuel K. Doe, s'a săturat cu gradul minor pe care îl avea și a trecut la acțiune. După ce i-a tras trei cartușe în cap, fostului Președinte William R. Tolbert Jr. Sergentul Samuel s'a declarat șef al statului liberian. Galanton noul șef de stat, a făcut din doi căpitani, generali locotenenți și din patru sergenți, foști colegi, colonei. Cum fostul președinte al partidului Progresul Poporului, Gabriel Baccus Matthews, a fost numit Ministru de Externe, iar ceilalți membri civili ai guvernului fac parte din același partid, interzis luna trecută, nu este greu să ne dăm seama cine se ascunde în spatele acestei lovituri de stat. De altfel, postul de radio liberian, a anunțat că noul președinte a primit la Palatul Prezidențial pe . . . . ambasadorul Uniunii Sovietice.

Liberia, este o republică fondată în anul 1847, cu ajutorul S.U.A. de către negrii eliberați din sclavia din America. Până acum, relațiile ei cu Statele Unite erau dintre cele mai strânse. Poziția sa la Atlantic i-a tentat pe ruși și nu este exclus ca după revoluționarul sergent, să vie un altul care să ceară ajutorul rușilor și cubanezilor, să mai curețe ce a rămas încă demn și civilizat. Se vede treaba că Africa nu poate trăi fără amin dadizi sau bocassani.

UNGARIA

Agenția Reuter comunică că seminarul rabinic din Budapesta -singurul din blocul comunist al europei de est- a acordat titlul de rabin primului student sovietic Adolf Schayevich și unui student ungur Lazzio Deutsh.

STATELE UNITE

Insfârșit, după cinci luni de tergiversări inutile care au măcinat nervii și sănătatea ostatecilor din clădirea ambasadei americane din Teheran Președintele Carter, a acționat.

Sancțiunile economice impuse Iranului, nu-l vor afecta pe Khomeini, dar felul în care și-au vărsat năduful funcționarii americani împotriva tâlharilor îmbrăcați în haine de diplomați, i-au mai răcorit. Vânăt de furie Ali Agah, însărcinatul cu afaceri al Iranului, a declarat după ce a ieșit dela Departamentul de Stat, că a fost insultat cu expresii pe care nu le poate reproduce. Intrebat la ce expresii se referea diplomatul iranian, funcționarul dela Departamentul de Stat American, a răspuns că sunt expresii folclorice, întrebuințate uzual în America...

Ce va urma după împachetarea și trimiterea diplomaților în Iran, vom vedea. Rușii sunt însă mai aproape de Iran decât flota americană iar sâcâielile Iraq-ului în Sud, ne fac să ne gândim la o "cerere de ajutor frățesc" adresată rușilor ca să intre în Iran, din partea unor inexistenți iranieni, că nu sunt degeaba vecini cu Afganistanul. Si cum suntem în plină campanie în Statele Unite, cine se poate angrena într'un conflict cu rușii pentru un pârlit de Iran? Postul de președinte este mai tentant decât greutățile unui război. Si apoi Iranul este încă departe de America!. . . .

GRECIA

In localitatea Keratsini din Grecia, s'a desfășurat un așa numit 'Festival al poeziei balcanice", unde diversi actori din Atena, au recitat versuri din literatura populară și cultă a Albaniei, Bulgariei, Greciei, Jugoslaviei și Turciei, ne informează agenția comunistă Agerpres. De valoarea acestui "Festival", ne putem da seama după numele "poeților balcanici" prezentați. Astfel, poezia română, în afară de numele lui Lucian Blaga - pus ca decor - a fost reprezentată de versuri scrise de "balcanicii" Eugen Jebeleanu, Veronica zisă Porumbacu și Victor Tulbure. Nu trebue să ne mire însă faptul dacă ținem seamă că la această manifestare a luat cuvântul ambasadorul României la Atena, Ion Brad, care a vorbit despre. . . . ați ghicit: contribuția etc. etc. a președintelui Nicolae Ceausescu. Celelalte țări din Balcani mai decente n'au vorbit nici de Enver Hogea, nici de Jivcov, nici de Tito și nici de Karamanlis. Cât privește pe intelighenții din București, n'au suflat un cuvânt nici de Anton Pann nici de Ion Barbu, realizatori unici de poezie balcanică. Dar cine se mai ocupă de cultură în România ajunsă reserie, astăzi?

AFGANISTAN

La o Conferință ținută la Paris în cadrul Federației Internaționale a Drepturilor Omului, Prof. Barry, cercetător al islamului la Mc Gill University din Montreal a prezentat detailat declarațiile a peste o sută de refugiați afghani, aflați în Peshawar, Pakistan. Asupra brutalității și crimelor practicate în Afganistan începând din 1978, decând comuniștii au

preluat conducerea, se relatează următoarele: mii de persoane au fost arestate fără judecată și torturate prin tot felul de procedee brutale ca șoc electric, bătaie și atârnarea corpului de tavan ore întregi, chiar până la 15 ore. După interogatorii și torturi, prizonierii au fost aruncați în gropi cu excremente, în care se înnecau, sub privirile celorlalți deținuți. O altă metodă de lichidare constă în aruncarea deținuților, cu ochii legați în tranșee, pe care tractoarele le acoperau apoi cu pământ. Unul din gardienii acestor închisori repeta continuu deținuților că un singur milion de afgani va fi lăsat în viață, restul populației (18 milioane) omorît.

UNIUNEA SOVIETICĂ

Portul arctic rus Murmansk a devenit cea mai mare bază militară din lume. Beneficiind de ultimele efecte ale curentului cald Golf-Strom, care în ciuda iernilor grele, îi oferă un culoar liber de ghiață, acest port a fost transformat de Uniunea Sovietică într'un arsenal uriaș militar, o bază navală unică unde se află flota nordică rusă cea mai mare și mai puternică din cele patru flote ale USSR-ului. Conform informațiilor experților militari americani, această flotă ar cuprinde: 69 vase de luptă și 47 auxiliare. Printre vasele de luptă sunt: un port avion, 9 crucișetoare cu rachete ghidate, 2 crucișetoare ușoare, 7 distrugătoare cu rachete ghidate, 6 distrugătoare, 39 fregate plus 5 cu rachete ghidate. Dispunând și de câteva sute de vase mai mici, această flotă totalizează un personal de cca. 116.000.

Flota de nord dispune și de 102 submarine nucleare. Submarinele din clasa Delta dispun de rachete cu care pot atinge Statele Unite chiar din această mare, Barent.

Flotei nordice i s'au afectat și cca. 20 avioane de bombardament "Backfire" care cu raza lor de acțiune-de luptă- de peste 5500 km. ating orice centru militar NATO din vestul Europei, iar printr'un plin în zbor și USA In al II-lea război mondial Murmanskul a servit ca port de debarcare a ajutoarelor militare oferite de USA și Anglia; armament grație căruia au putut realiza întorsătura războiului în favoarea Sovietelor. Din 1941 până în 1945 s'ar fi livrat aprox. 7500 tancuri, 100.000 camioane și vehicule blindate, aviație și o serie de aprovizionări diferite.

Ironia soartei, face ca astăzi același port prin care USA a salvat Uniunea Sovietică dela totală înfrângere, să devie (felul recunoștinței sovietice cunoscut de mult de țările vecine USSR-ului) o bază militară formidabilă capabilă a interveni în toate direcțiile și în special la distanțele cele mai scurte contra centrelor extrem populate ale USA.

CHINA

In China apar foarte des declarații ale lucrătorilor, care fără nici-o teamă întreabă: - Dacă Marxismul este cel mai bun sistem, dece suntem noi atât de săraci ? -Dece țări care nu sunt socialiste au un standard de viață mult mai ridicat decât al nostru ? - La ce folosesc lecțiile politice, idealurile comuniste ce ni le-ați predicat o viață întreagă, când țara noastră este încă atât de săracă, iar poporul duce o viață atât de dură, repetându-ni-se mereu că trebue să răbdăm mai mult și să muncim și mai mult. ? - Cum îmi pot potoli setea astăzi cu apa ce mi-o promiteți cândva în viitor?

Răspunsul cadrelor partidului este: vina întârzierii binefacerilor promise o poartă Maoismul; în trecut s'a practicat un Marxism-Leninism fals ! ! ! Efectiv s'a ajuns ca nimeni să nu se mai intereseze de lecțiile politice, în școli nimeni nu vrea să mai audă de doctrina Marxistă-Leninistă. Aceste întrebări fac pe Deputatul Prim Președinte, Deng Xiaoping, să recomande prundență în liberalizarea economiei chineze.

Actualitatea internațională

COMPLEXUL ORIENTULUI MIJLOCIU

Victor MARIAN

Incă nu se cunoaște în istoria omenirii o mai complicată situație ca cea creată în Orientul Mijlociu. Petrolul, Invazia Afganistanului, Iranul și ostatecii americani, Israelul și Palestienienii, prezența trupelor sovietice și încercuirea Iranului și Arabiei Saudite, revoluția islamică, războiul din Liban, Răscoalele minorităților naționale. Si încă nu este totul. O serie de focare explozive în același timp, pe o suprafață de teren relativ mică, între trei continente, Europa, Asia și Africa, între trei sisteme

social-politice, URSS, Lumea Liberă și Lumea Arabă nealiniată. Cauza fundamentală a complexului de focare: URSS. Incă un exemplu de cum știe Rusia ateistă și expansionistă să profite chiar și de fanatismul religios și nu numai! Este o zonă în care milioane de oameni până acum 15 ani încă nu auziseră de existența Moscovei. Astăzi există în Orientul Mijlociu peste 150.000 de militari sovietici plus cubanezi, plus consilieri din RDG și alte țări satelite, cu puternice baze terestre, de aviație, marină și diversiune.

Cine va cuceri Orientul Mijlociu? Să fie această zonă Nodul Gordian al secolului 20? Se va ajunge la soluția ideală: neutralitatea întregii zone cu dreptul la existența independentă a fiecărui stat? Sau va izbucni cel de al 3-lea război mondial? Lucrurile miros, scria un ziar israelian, în două feluri, petrol și praf de pușcă.

Petrolul. Rusia vrea să pună mâna pe cele mai bogate surse de petrol din lume, izvor principal de aprovizionare pentru multe țări din Europa de Vest și USA. Aceasta înseamnă practic paralizarea economiei vestice. Apoi, Rusia însăși, ca și aliații săi, are nevoie de petrol. Intenția aceasta a devenit publică, deși nu direct spusă, la sesiunea COMECON din Mai 1979. Rusia a fost și inspiratoarea transformării petrolului în armă politică contra Israelului și Vestului în 1973. De atunci lumea de vest trece prin cea mai grea criză economică de după cel de al doilea război mondial. Iar criza va continua.

Afganistanul. Invazia Afganistanului înseamnă desăvârșirea operei începută cu 15-20 de ani în urmă de către Rusia. Aceasta nu a complicat ci a întărit poziția sovietică în zonă și a deschis noi orizonturi. Un asemenea act de agresiune nici nu se putea să fi fost un punct de pornire în formarea complexului de focare. Invazia Afganistanului trebuia să fie ultimul act, căci era cel mai brutal, cel mai militar, cel mai imperialist. Acum orice protest și contra-acțiune sau sancțiune vin prea târziu. Moscova a format deja complexul. Cercul s'a închis. Omenirea este pusă în fața unui fapt împlinit, un fapt ce depășește cu mult limitele invaziei Afganistanului. Soluționarea problemei Afganistanului este legată de întreaga soluție ce se impune pentru Orientul Mijlociu.

Iranul - USA, adică antiamericanismul, ocuparea ambasadei USA de o bandă pregătită în URSS zisă revoluționară, luarea de 50 de ostateci, revoluția islamică, dirijată destructiv de KGB, cererea predării șahului, călcarea în picioare a legalității internaționale. Mâna roșie dela Moscova este peste tot. Aici a fost marea cursă în care s'a căzut atunci când șahul a fost adus din Mexic în USA pentru operație. Sunt întotdeauna unele lucruri pe care cei mari le consideră mărunte. Ei nu văd că dincolo de lucruri există consecințele care nu totdeauna sunt proporționale cu cauzele ce le determină. Dar cum și șahul și Khomeini oameni sunt, Dumnezeu s'ar putea să-i ia, pe unul cu ajutorul cancerului pe altul cu ajutorul inimii. Vor ajunge într'o lume în care nu mai există nici ură, nici crime.

Israel - Lumea Arabă-Palestinienii. Din nou amintim Rusia căci fără Rusia precis s'ar fi găsit o soluție pașnică între Israel și lumea arabă. Relațiile Israel-Egipt formează un exemplu de înțelepciune. Rezolvarea problemei palestiniene, ca și recunoașterea statului Israel și garantarea granițelor sale ar putea să devină o realitate atunci când va exista convingerea că inamicul numărul unu al Arabilor și Israeliților este Uniunea Sovietică. "Dusmanul comun [illegible]este" zice o vorbă. S'o [illegible] toți cât mai repede. Loc pentru oameni și religii există. Dar pentru aceasta trebue să dispară dintre ei ateismul.

Prezența trupelor sovietice a devenit placa de susținere a complexului. Trupele sovietice se găsesc în Irak, Siria, Afganistan, Yemenul de Sud și în apropiere, în Etiopia. Iranul este înconjurat, Golful Persic amenințat dela o mică distanță, Saudi-Arabia este înconjurată, strâmtoarea de intrare în Marea Roșie, Bab-el-Mandeb este sub controlul trupelor sovietice. Yemenul de Nord cu 7,5 milioane de locuitori va fi în curând alipit la Yemenul de Sud cu 2,0 milioane de locuitori (Ce înseamnă forța ideologiei și prezența trupelor sovietice!). In Aden capitala Yemenului de sud se găsește cea mai mare bază militară și de marină a URSS în Oceanul Indian, ca și centrala KGB pentru întreaga zonă. Mai adăugăm școlile sovietice de terorism ce trimit cadre în întreaga lume. Toate acestea s'au creat în aproape două decenii sub privirea îngăduitoare a Occidentului. Acum Moscova așteaptă doar momentul cel mai prielnic, moment pe care ea îl crează.

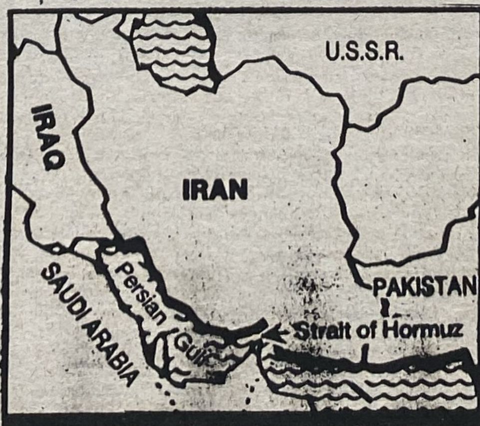
Revoluția islamică. In ultimii ani religiile reînvie. Credința în Dumnezeu indiferent de forma practicată, vine ca o reacție contra ateismului, dar și ca bază spirituală pentru menținerea națiunii. Istețimea sovietică s'a dovedit și în acest sens căci Islamul în bună măsură lucrează constient sau nu pentru Rusia. Să nu uităm că Budismul în Indochina a fost subordonat ideologiei ateiste și că Biserica creștină, nu numai în estul Europei ci și în vest face mari servicii Rusiei. Deci, este necesar ca lumea vestică să susțină Islamul și să-l ajute să-și găsească adevărata cale de manifestare pentru dezvoltarea sa pentru întărirea luptei contra ateismului. Apoi, în URSS se găsesc peste 50 milioane de credincioși ai islamului ce nu trebue neglijați.

Libanul. Libanezii contra libanezi și Rușii contra tuturor. Tactică bună. Doar că se vede greu când intermediarii sunt tot frații de sânge.

Revolta minorităților naționale. Pentru ca încurcătura să fie perfectă minoritățile naționale se ridică și cer autonomie. Stat și revoltați poartă în mâini arme sovietice.

Si totuși nodul nu este perfect încurcat fără acte de terorism chiar în zonă. Atacul dela 20.11.79 din cetatea sfânta Mekka, cu ocuparea templului Kaaba, avea misiunea să dea o lovitură monarhiei din Arabia Saudită și să producă destabilizare în țară. Organizatorii: KGB . . . . Aden! Alte lovituri vor mai avea loc cu siguranță.

Pericolul pentru Orientul Mijlociu ca și pentru întreaga lume este foarte mare, și pentru înlăturarea efectului trebue înlăturată cauza: Rusia. La un asemenea complex de focare creat cu migală în timp de 15-20 de ani, se impune crearea unui complex de acțiuni care să se creeze în câteva saptămâni: militar, economic, politici, psihologic, religios, național și cultural. De către toți! In jurul unei concepții unitare coordonate de USA. Si pentru ca un complex de acțiuni să reușească în zonă în condițiile existente, este necesar ca să se fesfășoare mai multe complexe de acțiuni la Nord și Sud, în Est și Vest. Si, foarte important, în imperiul sovietic acasă. Repunerea CIA în drepturile sale este binevenită. Sperăm că și Radio Europa Liberă și Radio Liberty își vor îmbunătăți programele în această direcție. O strategie globală mai puternică decât Rusia poate avea USA, NATO, ASEAN, INDIA, China-Japonia. . . . .

IRACUL ȘI IRANUL SUNT APROAPE GATA DE A DECLARA RĂZBOI ÎNTRE EI

Efemeride

Aflăm din publicația "The Orthodox Church", că Prea Sfințitul Episcop Simion (Dimitrov) a fost eliberat de îndatoririle sale de episcop al diocesei bulgare din Akron Ohio, fiind rechemat la Sofia de Sinodul Bisericii Ortodoxe Bulgare. Episcopul Simion, mai cuprindea în diocesa sa și comunitățile bulgărești din America de Sud și Australia. Om de încredere al Patriarhiei comuniste din Sofia, Episcopul Simion, l-a însoțit în anul 1978 pe Patriarhul Maxim al Bulgariei, în vizita acestuia la comunitățile bulgărești din U.S.A. și Canada, unde i s'a făcut o agreabilă primire de către exilații bulgari cu aruncări de roșii peste scumpele odăjdii ale Prea Sfinției Sale, ca să nu uite că se trage din neam de grădinari.

Cetățean american, Episcopul Simion, n'ar fi vrut să se ducă în Bulgaria, dar se pare că i s'a amintit că în cadrul ridicării nivelului de trai, bulgarii posedă niste umbrele unice, cu multiple întrebuințări, ele ținând loc și de pașaport pentru lumea cealaltă.

"Gazeta de perete" a Patriarhiei bulgare, spune, că, chemarea la Sofia, a fost făcută pentru a-l numi Vice Președinte al "Departamentului Problemelor Ecumenice și a Relațiilor Interbisericești" din Bulgaria, condus de Mitropolitul Pancrety.

Această chemare a Episcopului Simion, desvăluie încă odată -dacă mai era neviie- rolul pe care regimurile comuniste îl rezervă bisericilor tolerate: Agenturi de informații și spionaj în țările unde activează. Dacă acest lucru nu se poate realiza, urmează imediat schimbarea "cadrelor" cu elemente mai active și incisive.

Formele sub care sunt rechemați cei trimiși "să păstorească" pe credincioșii din lumea liberă, variază dela caz la caz. Pentru cei din "Episcopia Misionară Română" spre exemplu, formula folosită pentru rechemarea lui Anania -care cu toată perspicacitatea sa, a căzut în plasă- a fost diferită de cea în care era atras Episcopul Victorin. Mai precaut, acesta din urmă a ocolit pentru moment o confruntare directă, dar nici nu s'a lăsat amăgit de chemarea Bucureștiului. Având permanent în fața întâmplarea cu Clement Gotwald care a asistat la înmormântarea lui Stalin, Episcopul Victorin a absentat dela înmormântarea Patriarhului Justinian, în ciuda celor ce aveau gata geamantanele pentru America. A căzut în schimb Preotul Gafton din Londra, care a urmat o chemare a unei "rude bolnave" din țară.

Ce se întâmplă cu ceilalți "misionari" care nu reușesc "să-și ducă la îndeplinire sarcinile trasate", este o problemă care rămâne să fie rezolvată de fiecare după constiința și buna sa credință. Un lucru e cert ! Chemările din țară, sunt de rău augur pentru cei care le primesc.

Sub titlul "EVREII GASESC INCREDERE MUTUALA IN ROMANIA" și subtitlul "Viața cu comuniștii e bună, ar putea fi și mai bună, ziarul "Chicago Tribune" la începutul lunei Februarie, a publicat un reportaj dela București semnat de Howard A.Tyner. Iată ce anume citim, printre altele: " Evreii, de fapt, se bucură de o aproape totală libertate religioasă în România. Cu blagoslovenia guvernului, Evreii primesc ajutor financiar din Statele Unite și suport moral din Israel"...

Cu toate acestea condițiile pentru evrei nu sunt perfecte aici, ne avertizează Rabinul Sef Moses Rozen, (membru în parlamentul dela București), spunând: "Nu înțelegeți greșit. Acesta nu-i un paradis", adăugând: "Am ajuns la un climat de încredere mutuală" cu conducătorii României comuniste", (dar) "Noi credem în Dumnezeu iar ei sunt ateiști, noi suntem pentru sionism iar ei împotrivă, ca atare există și diferențe". . .

"Rabinul roșu", "politrucul Moise Rosen" (calificat astfel de Rabinul David Safran în cartea sa "Gog și Magog", apărută în Israel), a furnizat ziaristului american și o sfruntată minciună, pe care acesta, în necunoștință de cauză, o retransmite cititorilor, că adică; "Inainte de cel de al doilea război mondial, existau în România 800,000 de evrei, dar aproape jumătate din ei au murit de mâinile naziștilor". In "Cartea Neagră a suferințelor evreilor din România", apărută la București în 1946 și compilată de Matias Carp, secretarul organizației Uniunii evreiești, volumul I, se specifică textual că, în cadrul pogromului din [illegible] 1941 [illegible] fost omorâți 118 evrei, fără a se [illegible] dovadă [illegible] ar fi fost uciși de către membrii [illegible] de Fier.

Aceasta este ceea ce noi am dorit a sublinia pe tema acestui reportaj lăsând presei de limbă românească din Israel să comenteze, dacă va crede de cuviință, restul afirmațiilor Rabinului-Sef Moses Rozen.

CRONICA VREMII

UN SEMN DE ÎNCURAJARE PROFUNDĂ

Toți urmărim cu îngrijorare uriașele eforturi sovietice de înarmare nucleară și convențională, pentru a porni la cucerirea lumii, prin forță militară. Si toți trăim clipe de neliniște, gândindu-ne că ar fi posibilă o cucerire mondială, înfăptuită de Moscova.

Massarea de forțe, pretutindeni în lume, de către Rusia Sovietică, nu poate indica semnele unei politici pacifiste și nici ale unui act de "umanism", sau coexistență prietenească.

Rusia Sovietică nu este amenințată de nici o "putere" din lume, afară poate de Albania irascibilă și mofturoasă. Cu toate acestea, armata Rusiei Sovietice a ajuns la o alură internațională; de proporții care nu se pot concepe la o simplă intenție defensivă, de apărare a propriei sale existențe.

Ce a făcut occidentul, pentru a se apăra de ofensiva militară a Moscovei? Din tot ce știm, până acum, este că Statele Unite ale Americii s'au plasat pe o poziție de superioritate atomică, în special superioritate calitativă a armelor nucleare pe care le deține. Adică, americanii nu au privit cu indiferență pregătirile militare sovietice, ci au menținut o linie permanentă de superioritate față de inamicul lor, numărul unu.

Cel puțin, asta a fost și este impresia generală, căci numai specialiștii pot descifra toate tainele armamentelor nucleare, în capacitatea lor de ofensivă și distrugere. Numai ei pot face comparațiile necesare și stabili indicii de superioritate.

Toate elementele poziției noastre, de încredere, sunt condiționate de faptul intuitiv și afectiv al minții și sensibilității noastre. Avem o intuiție globală, esențială, și convingerea morală că conducerea politică americană nu poate desminți speranțele noastre, nu ne poate înșela în așteptările noastre, și nu poate face altfel, decât să fie gata de a răspunde oricărei amenințări sovietice asupra lumii occidentale.

Aceasta este credința noastră fundamentală, a celor mulți. Totuși, sunt momente când ne roade îndoiala și temerea, că poate nu s'a făcut destul, și Rusia Sovietică nu are remușcări de conștiință să pornească la cucerirea lumii, în momentul în care ar fi convinsă că dispune de superioritatea militară, care să-i îngădue acest pas.

Pe de altă parte, lumea occidentală are, și ea, fragilitățile, aberațiile și necazurile ei proprii, încât n'a reușit să apară ca o unitate închegată, nici politic, nici ideologic, nici din perspectiva forțelor militare.

In multe instanțe, țările europene au jucat propria lor "carte", în opoziție sau contradicție cu pozițiile și orientările americane. Apoi, America, a avut ambiguitățile și ezitările ei în politica externă, încât a desamăgit pe aliații ei firești, europenii.

Aceste fricțiuni, uneori aparente, alteori reale, au mărit temerile noastre, până la limitele critice, căci ele făceau lumea liberă vulnerabilă în fața colosului sovietic.

Politica de detente, aducea o îngrijorare în plus, căci singurii beneficiari apăreau sovieticii, în timp ce vigilența occidentalilor era slăbită, dacă nu paralizată de speranțe pacifiste neîntemeiate.

In aceste momente de tulburătoare neliniște, iată, că ne apar semne de fermă și radicală încurajare.

In numărul 63 al lui 'Figaro-Magazine'' din 1980, sunt publicate revelațiile statului major al armatei franceze, asupra puterii nucleare de care dispune Franța. Aceste revelații, obținute prin informații directe, din "dosarele" armatei, sunt uluitoare și întrematoare.

Franța dispune astăzi de o capacitate nucleară "teribilă". Aceasta îi permite să facă față oricărui atac atomic, prin surprindere, sau unui atac cu arme convenționale, din partea armatelor sovietice. Si, chiar în ipoteza că este "mortal rănită", riposta ei este "apocaliptică" dispunând de rezerve atomice care îi permit să distrugă aproape 80% din Rusia Sovietică. In același timp, forța nucleară americană, rămâne intactă.

Franța și-a pregătit această forță atomică strategică cu intenție de a descuraja pe inamic să inițieze o ofensivă împotriva teritoriului francez. Deci, cu intenția de a descuraja pe sovietici.

O ofensivă sovietică ar însemna o sinucidere, pur și simplu, a Moscovei, fără drept de apel, și șanse de salvare.

'Figaro-Magazine'' prezintă în amănunte arsenalul nuclear al armatei franceze, dar cel mai important element distinctiv îl constitue dotarea submarinelor atomice cu aparate, care le ajută să nu poată fi reperate de inamic, deci le face invulnerabile.

Reporterul, Robert Lacontre, descrie în amănunte categoriile de arme atomice, și chiar interiorul unui submarin, dar aceste lucruri nu sunt importante de prezentat aici.

Am vroit doar să atragem cititorilor, atenția asupra acestei realizări excepționale a poporului francez, în fața pericolelor care amenință civilizația și cultura occidentală.

Si să subliniem conștiința răspunderii franceze, conștiința europeană a spiritualității creștine.

Prin aceasta, ne luăm o piatră de pe inima noastră, și ne refacem temeiurile speranțelor noastre, că nu suntem înșelați în așteptări.

Aș vrea să mai subliniez un aspect esențial al "revelațiilor" acestora, din "Figaro-Magazine" . Pe lângă că Franța dispune de puterea de "ripostă apocaliptică", cu arsenalul ei atomic, conducerea militară și politică are și voința de a face uz de acest arsenal, în cazul în care "supraviețuirea" Franței este în pericol.

Deși, arsenalul acesta atomic a fost construit cu intenția de a descuraja orice aventură sovietică, deci pacifistă, poziția franceză este fermă în a-și asigura supraviețuirea, deci decisă să întrebuințeze mijloacele superioare de care dispune, ceeace sovieticii știu prea bine, și deci, nu-și pot permite să se sinucidă.

Aici, însă, apar elementele noui, pe care le vom discuta altădată, când vom încerca să vedem ce rațiuni îi îndeamnă pe cei din Moscova să continue calea înarmărilor, și să pozeze în mari "stăpâni" ai lumii contemporane.

Până atunci, să reținem încurajarea proaspătă pe care ne-o aduce 'Figaro-Magazine'', și să continuăm lupta noastră, pentru desrobirea poporului român, din sclavia moscovită a marxismului.

Toate bâlbâielile marxiștilor români, în comentariile unor texte contradictorii, anacronice și desuete, precizând venirea socialismului și comunismului, sunt simple paleative în fața conștiinței lumii libere de a-și apăra drepturile de existență-istorică, cu o spiritualitate specifică și creștină, pe care puterile satanice nu o vor putea destrăma și iobăgi.

Ion BOIERU

NOTE SI COMENTARII

NU CREDEȚI MINCIUNILE COMUNISTE

Sub acest titlu, citim în numărul din Decembrie 1979 al buletinului "THE VOICE OF THE MARTYRS", publicat de către organizația "Jesus to the Communist World Inc.", de sub conducerea Pastorului Richard Wurmbrand, evreu convertit la creștinism, o notă nespus de interesantă din care ne permitem a reda mai jos în traducere pe limba noastră, următoarele și dela sine vorbitoarele rânduri:

"Se încearcă de prezent a se distruge reputația Episcopului Bisericii Ortodoxe Române din Statele Unite V. Trifa. Noi recomandăm ca nimeni să nu creadă svonurile răspândite de către guvernele comuniste, chiar atunci când se pare c'ar prezenta documente reale. Comuniștii sunt meșteri în falsificări.

"Printre cei eliberați din Uniunea Sovietică cu George Vins, secretarul general al Baptiștilor sovietici, a fost și Valentin Moroz, un luptător naționalist ucrainian care a suferit mulți ani de închisoare pentru credința sa. Pentru a-l discredita, comuniștii au lansat o campanie pe baza unor așa zise "documente irefutabile", ce-ar dovedi că în realitate, el a fost infiltrat de către poliția secretă sovietică în gruparea respectivă și că ar fi întrebuințat "pentru scopuri personale", bani ce ar fi primit pentru cauza ucrainiană. Din păcate, presa emigrației anticomuniste, a descoperit și a dat în vileag această nerușinată campanie.

"Albert Wass, președintele Federației Mondiale Transilvănene, a protestat atrocitățile conducătorilor comuniști români și a fost imediat acuzat de crime ce-ar fi comis cu 34 de ani mai înainte. "Documentele" sunt confesiuni ale unor prizonieri terifiați, stoarse prin bătăi, în concordanță cu metodele standard comuniste.

"Documente false comuniste, au fost deasemeni compilate și împotriva Pastorului Richard Wurmbrand, dovedite în cărțile: "A RANSOM FOR WURMBRAND" de Anutza Moise și "WALKING THROUGH FIRE", de Alice Pandor"...

PERSECUȚIILE RELIGIOASE CONTINUĂ ÎN R.S.R.

In același buletin, în numărul din Noembrie 1979, citim următoarele:

" Persecuția creștinilor în România de astăzi a fost intensificată, contrar raporturilor despre o "relaxare". De curând, creștini dedicați lui Isus au fost trimiși la muncă forțată la infamosul CANAL. Iată câteva nume: Filip Mihai depe Strada Eroilor Nr. 47 din Suceava, Chelaru Enea din Suceava și Gărnești Pavel din satul Părtești. Acești trei frați pentecostali au fost trimiși la Canal în unitatea 02603 din Tulcea...

"Iată alte nume . . . a celor ce suferă pentru EL în închisorile din România de astăzi; ortodocșii: G. Calciu-Dumitreasa, condamnat la 10 ani și Ion Caba la 5 ani; adventiștii M. Dragomir la 4 ani, L. Bistriceanu și P. Anghelus la 3 ani și baptiștii D. Ianculovici și Ion Maier la 3 luni. . . . și mulți alții"...

Tinem să subliniem cu această ocazie că, excelenta revistă CATACOMBES ce apare în limba franceză la Paris, Franța, sub direcția confratelui Sergiu Grossu, a consacrat în întregime numărul său din Octombrie 1979, persecuțiilor religioase din R.S.R., dând în vileag FAPTE ce nu pot fi desmințite și nu "documente" măsluite de guvernul dela București, pentru a distruge reputația cuiva.

Din același număr din CATACOMBES, aflăm că Mânăstirea Cornet din Vâlcea, construită în anul 1666, în loc de a fi declarată, precum s'ar cuveni, MONUMENT ISTORIC, se află pe cale de a fi distrusă, pentru a face loc unui baraj pe râul Olt.

Mai este oare nevoie de vre-un alt comentariu din partea noastră pe această temă?...

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE
ISSN 0705-8365
Redacția și administrația:
P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832